

OCHII STRĂINULUI
BILLIE GREEN

CAPITOLUL 1

-Nuanța de verde a acestei pălării vă va evidenția culoarea ochilor.Helen ridică ochii spre cele două pălării pe care i le arăta vânzătoarea.Credea că prin acest gest îi va atrage atenția că,ochii ei erau de un albastru-deschis și că nu aveau nici urmă de verde.Renunță însă; nu merita efortul.

-Ann,spuse Helen,cu o voce profundă,pălăria neagră nu seamănă cu cea pe care am cumpărat-o luna trecută?

-O,nu,doamnă Gallagher.Și ochii vânzătoarei se măriră de indignare,ca și cum ideea de a-i prezenta o pălărie identică era monstruoasă.Acea avea o bandă roșie.

-Dar...da,desigur așa este,reluă Helen.Își așază apoi pălăria neagră și serioasă pe părul neted și blond.Se lăsă pe spate și se privi în oglindă.

Această stare de intimitate o determină să-și evalueze acele caracteristici proprii, fără însă o examinare amănunțită cu ajutorul oglinzii.Își știa pielea netedă și curată;mai știa că nici un fir de păr din cocul blond nu-i ieșise în afară.Machiajul era corect,potrivit unei văduve serioase.Coafura,de asemenea,potrivită,iar rochia bleu cu talie înaltă era tocmai ceea ce trebuia pentru o femeie de rangul ei.Dar ceea ce examina ea acum în oglindă era expresia ochilor ei.Observă ceva acolo ce-o nedumerea.Ceva ciudat.Cinism?Lucrul acesta o neliniști,fiindcă nimic din viața ei nu putea justifica această privire.

Se încruntă,încercând să-și alunge gândurile și să se concentreze asupra pălăriei ce urma să o cumpere.Dar,spre mirarea ei,descoperi că nu era singură în oglindă.

O altă pereche de ochi,examinând-o critic și amuzați,în același timp,o priveau.

Nu erau feminini și frumoși,ci căprui-Închis.

Helen rămase nemișcată,cu ochii holbați la el.Era prea uimită pentru a se putea mișca sau pentru a se desprinde de privirea îndrăzneată a bărbatului,ce se zgâia la ea prin geamul vitrinei.Era puternic și,deși blugii vechi și un maieu negru decolorat,care îi veneau perfect,părea autoritar.Părul bogat și un pic prea lung la spate încadra o față cu trăsături neregulate,dar fascinantă datorită aerului sever,la care se adăuga contrastul puternic dintre alb și negru al părului.

Îndrăzneț,el îi făcu cu ochiul.Helen ignoră acel semn,ca și nimic nu se întâmplase.Intenționat,ea își îndepărtă privirea de la el,întrebându-se totuși,de cât timp o urmărea.Era străin de Langston.Nu era tipul de om pe care să nu-l remarci în acest oraș,pe care ea îl cunoștea atât de bine.Dar nu-și putea da seama prin ce era diferit.Prin haine sau din cauza aerului de nepăsare și siguranță?Părea să nu-i pese de nimeni.Totuși,nimic la el nu te neliniștea.Atunci de ce îi bătea inima atât de tare? Era ciudată această stare la o femeie întotdeauna sigură pe ea.Pentru a-și alunga stânjeneala,își îndreptă ținuta și-și făcu de lucru cu pălăria.Dar,involuntar,privirea îi alunecă spre colțul oglinzii.Era tot acolo,zgâindu-se la ea.Când ochii lor se întâlniră,străinul îi zâmbi.

Se încruntă și încercă să-și concentreze atenția doar asupra pălăriei.Individul era de-a dreptul nemanierat.Hotărî să nu-i mai dea nici o atenție.Atunci va pleca cu siguranță.Dar,în aceeași clipă,ochii ei fixară din nou colțul oglinzii.Îl privi pe sub gene,cum își apleacă capul pe-o parte.Incredibil,părea să evalueze pălăria.Ca și când ar fi știut că este urmărit,în mod dezaprobator,clătină din cap.

Pretenția de a-l ignora se dusesse.Privi pălăria,întrebătoare,ridică dintr-o sprânceană.Gestul negativ al străinului se repetă.Îndreptă pălăria.O luă pe cea

de-a doua,din velur de culoare gri.O ridică puțin,dar nu pentru a fi examinată,de el,ci pentru a o vedea mai bine.O așeză pe cap.Se lăsă pe spate și aruncă o privire fugară spre criticul neașteptat.El,judecând pălăria,își mișcă capul când spre stânga,când spre dreapta,apoi hotărât îi făcu semn că nu i se potrivea.Avea expresia unuia care tocmai mușcase din ceva acru,iar figura lui,ce încerca să-i exprime dezaprobarea față de noua pălărie,o făcu pe Helen să râdă din toată inima.Cu siguranță,pălăria nu i se potrivea.

-Ann,strigă Helen la tânăra vânzătoare ce se instalase în spatele magazinului. Acestea nu sunt bune.Vrei să îmi aduci altceva...ceva diferit.

Două minute mai târziu,un mic munte de pălării se afla lângă Helen.Fiecare dintre ele era probată pe îndelete și,pe rând,era respinsă de privirea criticului neclintit.El nu arată nici un semn de plictiseală față de acest joc și nici ea,din motive pe care nu le analizează.

-Nu,Ann.Acestea pur și simplu nu merg,spuse Helen după ce așeză și ultima pălărie pe masă.Doresc o pălărie deosebită.Se roți în scaun și privi lung la femeia încurcată.Vreau o pălărie aparte,repeta ea serioasă.

-Da,este una...spuse Ann,pe fața ei citindu-se îndoiala,dar nu cred că vi se potrivește dumneavoastră.

-S-o văd!

-Dar...

-Vreau s-o văd,Ann,repeta Helen cu toată convingerea.

-Da,doamnă Gallagher,răspunse Ann,oftând resemnată.

Când văzu pălăria,aceeași îndoială o cuprinse și pe Helen.Pălăria avea cea mai strălucitoare nuanță de albastru pe care o văzuse vreodată.Borul era enorm; calota rotunjită era minuțios acoperită cu pene mici în culorile curcubeului.

Bucata de voal negru,o țesătură gen plasă,cu scopul de a acoperi privirea, căpătă,alături de tot ansamblul,dintr-o dată aceeași nuanță de albastru strălucitor. Era,pur și simplu,o pălărie potrivită pentru un interludiu romantic,pe un o întâlnire secretă.După ce-și așeză pălăria imorală pe cap,clătinându-și încet capul dezaprobator,ridică ochii spre colțul oglinzii.Și acolo,gestual, citi aprobarea mută,entuziastă a interlocutorului ei.Când acesta își ridică degetul mare și pe cel arătător în sensul de O.K.,accentuând astfel entuziasmul său,scepticismul ei dispăru.Și astfel,fără să conștientizeze ce face,Helen cumpără scandaloasa pălărie,total nepotrivită însă firii ei.

Se opri în ușa magazinului,cu brațul petrecut prin șnurul cutiei în care fusese împachetată pălăria.La ce naiba se gândea? La faptul că în loc să-l înghețe cu acea privire pe care fața ei o numea „de gheață”,ea,de fapt,încurajase interesul

unui străin. Ce-ar fi dacă el, acolo, în stradă ar aștepta-o? Ce va face atunci? Respiră adânc. Își compuse o mină inaccesibilă și ieși. Trotuarul era gol. El nu se zărea. Se liniști și-și continuă drumul. Dar de ce îi bătea inima atât de neregulat? De ce era atât de îngrozită la gândul că s-ar putea să-i vorbească unui străin? Devenise oare viața ei atât de limitată, încât neprevăzutul o înspăimânta? Observa strada și oamenii ce-i erau atât de familiari, dar nu le dădu nici o atenție. Cumpărase o pălărie nepotrivită firii ei. O va acoperi, probabil, praful, în dulap. Dar și mai de neînțeles era acea conversație gestuală, intimă, pe care tocmai o avusese cu un străin. Da, recunosc ea, conversația fusese, într-adevăr, intimă.

Își scutură capul nemulțumită. La ce se mai putea aștepta de acum? O, nu, suspină ea în tăcere. Această stare nu putea fi acea etapa îngrozitoare prin care treceau unele dintre prietenele ei. Văduve ca ea însăși sau divorțate, flirtau cu oricine, bucurându-se de viață și încercând frenetic să-și regăsească tinerețea. Nu reușiseră decât să se facă de râs.

Gândul o cutremura. Nu dorea ca acest lucru să i se întâmple și ei. Prietena ei, Charlotte, tocmai trecea prin această etapă și era dureros să observi privirile amuzate ale celorlalți în spatele ei. Charlotte, durdulie și roșcovană, se comporta ca o adolescentă. Flirta cu orice individ pe care îl întâlnea. Ea, totdeauna, fusese mai zvăpăiată, dar niciodată familia ei nu se rușinase din cauza ei. Zâmbi cu tristețe. Ea ar fi murit dacă ar fi fost ridiculizată în acest oraș, unde oamenii întotdeauna o trataseră cu respect. Soțul ei fusese primarul acestui oraș până acum cinci ani, când murise. Fusese un om bun și respectat. Ea încerca din răspuț să-și păstreze imaginea neatinsă. Și pe ea oamenii o tratau cu aceeași considerație. În treacăt, recunosc femeia înaltă, subțire, ce tocmai traversa strada și care o salută printr-o fluturare a mâinii. Se încruntă. Era Althea Philips. Făcea parte din acel grup de femei care o ridiculizau pe Charlotte direct. Ei niciodată nu-i plăcuse Althea, dar, fiindcă era președinta clubului de femei la care aderase atât ea cât și Charlotte, relațiile dintre ele erau cordiale. Contactele frecvente cu Althea nu puteau fi evitate, mai ales acum, când clubul își începuse repetițiile în vederea concertului anual.

-Bună dimineața, doamnă Gallagher, o salută un copil. Helen zâmbi copilului ce tocmai trecea.

-Bună dimineața, Darryl Pat. Iubea copiii, dar deseori se necăjea când aceștia îi vorbeau și se comportau atât de reverențios față de ea, de parcă ea n-ar fi întruchipat decât desăvârșirea însăși. Din acest motiv, acești copii, nu-și exprimau niciodată exuberanța naturală, proprie copiilor, în prezența ei. Copiii ei n-o trataseră niciodată cu rezervă, se gândi ea și zâmbi melancolic.

Audrey era deja măritată și viitoare mamă. Iar Gary, iubitul, dragul ei Gary, era în anul doi la colegiu. Intenționa să devină un om de afaceri onest, așa cum fusese și tatăl său. Peste câțiva ani se va căsători și-și va întemeia propria lui familie.

Logic, Helen înțelegea că acest lucru nu va însemna decât lărgirea familiei lor, dar, din punct de vedere emoțional, avea sentimentul că îl va pierde pe Gary. Și atunci, ei i-ar rămâne prea mult timp neocupat.

O, Doamne, am început să-mi fac griji, să mă autocompățimesc, se apostrofă în gând Helen. E ridicol. Avusese o viață bună. Poate că uneori tânjise după libertatea de a se scărpinga în nas chiar și în public; sau ca cercul ei de prieteni să fie mai intim. Se obișnuise însă cu această lume și nu simțea dorința s-o schimbe. Nu? șopti un gând inconștient și răzleț din adânc? Dar nopțile?

Îl alungă. Nu voia să se gândească la faptul că, în ultima vreme, dimineața, la primele ore, când lumea încă mai dormea, un strigăt surd, din afundurile ființei ei o trezea. Era o senzație neplăcută, un simțământ ce o îngrozea, fiindcă nu reușea să-i descopere rațiunea.

Ar trebui, poate, să-mi găsesc o slujbă, conchise ea. Cu ani în urmă, dorise să predea. Ar fi găsit, desigur, ceva care să înlocuiască golul din casa ei uriașă, casă pe care i-o dăruise Edward, și de care el fusese atât de mândru. Deși Patty și Arnold o îngrijeau atât de bine, deseori părea pustie, ca o cutie de ciocolată decolorată de ani, uitată undeva într-o mansardă.

-Zău, domnule ofițer, că pot să-ți explic acest lucru. Helen cunoștea glasul tuturor din acest oraș. Această voce însă nu aparținea cunoscuților ei. Ceva se întâmplă cu ea. Se clătină. Oricare ar fi fost motivul, ea cunoștea această voce. Și chiar înainte de a-l identifica pe cel care rostise aceste cuvinte, ea știa că vocea era a bărbatului din oglindă.

Se afla doar la câțiva pași de ea, alături de un automobil cu rulotă mare, colorată în alb și verde. Se explica unui ofițer de poliție din Langston.

-Sunt circumstanțe atenuante, continua el. Așteptam... se întrerupse însă când o zări pe Helen apropiindu-se, îi zâmbi. Curba senzuală a buzelor lui carnoase o frapă pe Helen. Așteptam o doamnă, continuă el încet. Nu mă puteți învinovăți fiindcă a întârziat. Se apropie de ofițer. Știți doar cum sunt femeile!

Când ofițerul aprobă din cap cu înțelegere, ochii lui Helen se măriră de indignare. Omul în uniformă se întoarse. Zărind-o însă pe ea, umorul din ochii lui îi dispăru, luând locul respectului. Grăbit își ridică pălăria.

-Îmi pare rău, doamnă Gallagher, n-am știut că vă așteaptă pe dumneavoastră.

-E-n ordine, Brad, zise ea încet. După ce tânărul polițist înclină pălăria politicoasă și se îndepărtă, Helen se întoarse spre străinul îndrăzneț. Din privirea amuzată a

ochilor lui negri,ea înțelese că el era genul de om pe care-l distrau situațiile echivoce.La rândul lui,privind-o,înțelese că ea se supăraseră.

-Doamnă Gallagher,spuse el încet,tocmai mă întrebam ce ar merge cu Gallagher. Deirdre? Paula? Nu,nu merg.Cred că ceva regesc.O studie.Helen.Da,Helen.Cu siguranță că această figură ar putea lansa o mie de nave.Ochii ei se îngustară de suspiciune.

-De unde știi?

-Inițialele dumitale sunt înscrise pe poșetă: H.G.I și însoți afirmația printr-un gest al capului,ce indica poșeta de piele.Henrietta și Harriet nu se potrivesc. Trebuie să fie Helen.Zâmbetul ce-i împlânzi figura o luă prin surprindere.

-De ce n-ar putea fi Holly sau Hepzibah?

-Fiindcă nu m-am gândit la ele.Vocea părea sinceră,dar ochii îi străluceau de râs.În afară de asta,cunosc atâtea despre dumneata,încât numele mi-a venit în minte cu ușurință.Îl privi mirată.

-Ce ai putea dumneata să știi despre mine?

-Știu,că mai degrabă ești văduvă decât di-vorțată.Și își ridică bărbia,privind-o de,ca și cum ar fi râs de postura ei regală.Apoi lămuri:

-Nu ți s-ar acorda același respect ca femeie divorțată.Helen nu comentă.Acest individ era prea sigur de el,iar ea nu dorea să-i confirme presupunerile absurde.

-Și,contiuă el,mai știi că soțul dumitale a fost o persoană importantă în acest oraș.Apoi răsese când una dintre sprâncenele ei arcuite se ridică întrebător.Mi-am dat seama de asta după atitudinea polițistului față de dumneata.

-Ai terminat?

-Nu.Mai știi,că-ți petreci vremea miluindu-ți semenii...dar se opri o clipă,apoi continuă: și joci bridge.

-Nu joc bridge,răspunse ea domolită.Și imediat își dădu seama că de fapt ea nu făcuse altceva decât să confirme bănuielile lui.Și nedorind ca el să-și continue jocul,îl interogă:

-De ce l-ai mințit pe Brad,domnule...?

-Tom Peters.Se înclină și,deși gestul ar fi putut părea ridicol,era cât se poate de firesc.

-Tom,pentru tine,adăugă el încet.

-De ce ai mințit,domnule Peters?

-N-am mințit.Te așteptam.Te aștept de-o veșnicie.Cuvintele lui au fost rostite simplu,încet și sincer,iar zâmbetul imperceptibil al buzelor dădu vocii profunzime.

-Devii stupid.Negă printr-o mișcare a capului.

-Nu.Flirtez.Asta făcea el? Și Helen începu să se gândească la anii din urmă. Trecuse atât de mult de când flirtase ultima oară,încât,acum,ea nu mai era în stare să recunoască acest lucru? Cum ar trebui să se comporte? Să se simtă jignită? Nu se simțea jignită.

-Pari șocată,îi spuse el amuzat.Dacă ideea de „flirt” te deranjează atât de mult, atunci,de ce ai cochetat cu mine în magazinul de pălării?

-N-am cochetat,rosti ea,respirând cu greutate.

-Ba da,o contrazise el.Așa mi-am dat seama că nu ești măritată.

-N-am flirtat,spuse ea indignată.Nu...Se întrerupse mirată.Asta am făcut?

-Da.O clipă fu încântată de faptul că a fost încă în stare s-o facă.Înclinându-se puțin,se gândi să-l iscodească în continuare,dar,cu coada ochiului observă că trecătorii îi priveau.Stânjenită,clipi: se întoarse și se îndepărtă.

Singură nu fu decât o clipă.Îi simți prezența și simți că o urma.Nătângul! îl apostrofă în gând,furioasă.Oare chiar nu înțelegea că i-a întors pur și simplu spatele? își continuă drumul ignorându-l.

-Ești drăguță când ești furioasă,îi șopti el de-odată.Știai că nările tale dojenesc și atunci când încerci să te abții și să nu spui ceva nepoliticos?

Helen nu-i răspunse.Nu era genul de om pe care să-l iei în serios.Continuă să tacă.El să o privească.Apoi,încet,mimând accentul ei texan,el continuă:

-Ei,da,Tom...Știam asta.Este o particularitate transmisă genetic.Bunica mea din partea tatălui a fost campioana nărilor dojenitoare.Buzele ei tremurară,încercând să oprească râsul.N-avea încotro.Era nostim.Dar nu voia ca el să știe ce gândește ea,fiindcă atunci,el n-ar fi întârziat să se bucure de acest avantaj.

-Nu mai spune,fu răspunsul lui,de data aceasta cu propria-i voce.Întotdeauna i-am invidiat pe cei ce au talent.Apoi cu voce caldă,feminină,maimuțărind, replică:

-Dar,bine,Tom,faptul că ești așa drăguț,plus șarmul tău irezistibil,nu înseamnă că ai talent?De data aceasta,râsul nu mai putea fi stăvilat.Dar Helen îl observă pe Winfred Johnson,funcționar la bancă,zgâindu-se mirat la ea și râsul se transformă într-o tuse sufocantă.

-Pleacă,șopti ea imperios.

-De ce? o întrebă el curios,întorcându-se spre el șopti:

-Se uită lumea la noi.

-Da așa este,îi răspunse el,după ce privi în jur.Da,se uită.Are vreo importanță? Întrebarea o țintui locului.Rămase tăcută,uitându-se la el.Este acest lucru important? se întrebă ea deodată,apoi,confuz,dădu din cap.Da.Desigur că este; își răspunsesese sieși,dar și lui.

-La revedere, domnule Peters. Îi simți privirea petrecând-o. Se înfioră apoi, când în urma ei auzi distinct și hotărât:

-Pe mai târziu, doamnă Gallagher!

CAPITOLUL 2

În picioare, în ușa rulotei, și cu o ceașcă de cafea în mână, Tom admira peisajul păduros din jurul lui. Îi plăcea East Texas. Îi plăcea ciripitul aspru al păsărilor și mai ales repertoriul neîntrerupt al mierlelor. Adora mirosul pinilor și al întregii naturi în descompunere. Poate că va rămâne un timp aici.

Se răsuci spre ziarul local puțin voluminos și-l așeză pe o măsuță. Dacă va rămâne, va avea nevoie de o slujbă. Ofertele de serviciu de la „Mica publicitate” de abia dacă ocupau o jumătate de pagină. Nu-și făcu însă griji. Întotdeauna reușise să găsească de lucru. Nevoile lui erau puține. Un salariu minim pentru o muncă fizică intensă i-ar fi convenit, l-ar ajunge pentru hrană și benzină.

Două anunțuri subliniate cu cerneală albastră ofereau doar angajamente temporare: om pentru spălatul vaselor și grădinar. Oare ce va fi de data aceasta? Le mai practicasă în trecut. Spălatul vaselor însemna că va avea mâncarea asigurată. Grădinăritul, muncă în aer liber. Ar fi preferat-o pe cea de-a doua, fiindcă îi plăcea să muncească afară.

Zâmbi la amintirea locurilor văzute, dar mai ales, își aminti cu plăcere de oamenii pe care îi cunoscuse. Majoritatea erau de treabă și interesați. Acei oameni înlocuiseră familia lui, de care nu avusese parte. Reprezentau copiii și nepoții pe care, probabil nu-i va avea niciodată. Se ridică întinzându-și oasele. Mușchi puternici se conturară pe sub tricoul gri, uzat și sub blugii decolorați.

Deși avea bani depuși pentru zile negre, trebuia să-și caute de lucru, pentru a nu fi nevoit să apeleze la rezervă. Se îndreptă spre motocicletă așezată pe un suport, special amenajat, în spatele rulotei. Își puse jacheta și casca de protecție.

Gonind pe asfaltul ondulat o senzație veche, încercată de atâtea ori în anotimpuri și locuri diferite, îl încercă și acum: sentimentul copleșitor al naturii, și că viața lui se integra total în acest mare univers. Nu era vorba doar de un sentiment de protecție și incluziune, ci, de data aceasta, era un simțământ de vitalitate, pe care nu-l avusese în trecut și pe care nu putea să-l definească. Simțea, pur și simplu, că trăiește. Odată, la începutul peregrinărilor sale, voise să împărtășească această trăire unuia dintre vechii săi prieteni. Dar imediat ce și-a chemat prietenul, și-a dat seama că între timp totul se terminase. Deși amândoi foloseau același limbaj, fiecare înțelegea lucrurile diferit. Spre surprinderea sa, a constatat că și Hal avea dreptate. A fost ultima lui încercare de a uni lumea pe care o părăsise și cea în

care trăia acum. La ieșirea din parc, zâmbi, amar. Nu și-l imagina pe Hal solicitând o slujbă ca spălatul vaselor. În afara parcului, în fața unui mic magazin, se aflau un depozit de echipamente și o stație de benzină, învecinată cu o spălătorie auto.

Culoarea turcoaz a întregului ansamblu și de pe fațadă, începuse să se cojească.

Tom opri în locul de parcare din fața spălătoriei auto și se îndreptă spre cabina telefonică, ultimul corp atașat acestui complex.

Își lăsa casca de protecție pe spate și-și luă ziarul. În dreptul ambelor anunțuri cu oferte de serviciu nu se găseau decât numerele de telefon. Cel ce se referea la slujba de grădinar ruga eventualii solicitanți să sune între ora opt și nouă dimineata, ori după ora șapte seara. La cealaltă rubrică nu erau restricții de apel, și, fiindcă se oferea o slujbă mai puțin solicitată, încercă mai întâi aici.

Locul nu fusese încă ocupat. Era vorba de o cafenea micuță, nu foarte departe de parcul unde locuia, l-ar fi convenit, dar, după o conversație de câteva minute cu patronul, Tom fu sigur că nu va lucra pentru acest individ. Lucrase pentru câțiva funcționari cu funcții de răspundere mari, dar oameni drăguți, care luau 100 și 50% din munca angajaților. Se înțelese bine cu ei. Acesta cu care tocmai vorbise părea neglijent chiar și când vorbea. Tom n-avea de gând să întoarcă spatele, dar, strângând din pumni, formă și cel de-al doilea număr.

-Da! Cuvântul fusese atât de puternic rostit, încât Tom mai că scăpă receptorul.

Râse și apoi vorbi:

-Ați dat un anunț pentru slujba de ajutor de grădinar. Mai este liber?

-Da. De data aceasta, Tom era pregătit pentru a-i răspunde și n-a mai fost surprins de vocea stridentă de la celălalt capăt al firului. Era vocea unui om mai în vârstă și Tom ghici că individul nu auzea prea bine, și că nici nu era prea sociabil.

-Doresc slujba, spuse Tom, stăpânindu-și cu multă grijă râsul.

-Bine, răspunse bătrânul, dar asta nu înseamnă că te voi angaja. Cum te cheamă?

-Tom. Tom Peters.

-Eu sunt Joe. Doar Joe. Întotdeauna mi s-a spus astfel. N-am chef să-ți explic acum de ce. Se opri, și Tom aproape că-i zări ochii îngustându-se de suspiciune.

-Nu ești de pe aici. Accentul și numele tău îmi dovedește că nu mă înșel. Prin părțile astea nu există nici un Tom Petry.

-Peters, domnule Joe. Nu Petry.

-N-are importanță, răspunse Joe cu asprime și continuă: Te avertizez că nu-i decât o slujbă temporară și că nu ofer prea mult aceluia ce lucrează pentru mine.

-În ordine! replică la rândul lui Tom, râzând satisfăcut. Când pot veni să discutăm condițiile?

-Ai ceva mai bun de făcut în următoarele treizeci de minute? întrebă sec bătrânul.

Știe ce vrea, conchise Tom. Era genul de om cu care îi făcea plăcere să lucreze.

-Nici un plan. Cum ajung acolo?

Căută un stilou și de abia reuși să-și noteze adresa fiindcă bătrânul urla și vorbea foarte repede. Joe îi mai aminti și de alte lucruri importante pe care trebuia să le mai facă, dar pe care Tom le scăpă.

-Trage în spatele casei, strigă Joe. N-ai să mă găsești greu. Eu însumi îmi câștig existența muncind. Apoi mai mormăi ceva în legătură cu mâncarea pe gratis și închise. Cartierul indicat de Joe se afla printre coline împădurite. Casele erau mari și impunătoare, cu peluze exact delimitate și bine îngrijite. Locul îi amintea de partea de sus a New York-ului, unde locuise până acum un an. Vegetația putea fi diferită, dar atmosfera era aceeași. Nume vechi, bani vechi.

Un ocupant al unei mașini urâte, care se mișca încet, îl cercetă cu atenție, în timp ce trecea. Aparent, bogăția este bine păzită în acest oraș, gândi Tom amuzat. Se îndreptă spre Pinetree Avenue, privind numerele de pe cutiile poștale, pe lângă care trecea. Căuta numărul 1001.

Trecuse de el. Cutia poștală era fixată pe un zid de piatră ce înconjura proprietatea, iar numerele se zăreau greu, din cauza iederii. Parcă pe o parte, trase pedala și agale se îndreptă spre cutia poștală. Pe tablita de alamă de deasupra citi: Domnul și Doamna Edward Gallagher.

Tom zâmbi ușor. Ar putea fi oare aceeași doamnă Gallagher Helen cea cu ochii albaștri, care ar fi dorit atât de mult să râdă, dar nu știa cum să facă? Știuse că o va revedea, dar se așteptase să fie nevoit s-o caute. Așa era mai bine, conchise el. Acum era sigur că va accepta slujba. Soarta îi luase o șansă, dar acum, intraseră în armonie, gândi Tom. Bătrânul îi spusese să se oprească la intrarea din spate, dar nu-i explicase că, de fapt, curtea din spate era un mini parc.

Capătul aleei de ciment, lărgindu-se într-o parte, ducea către un mic loc de parcare amenajat pentru patru mașini. Remorci diferite erau pregătite pentru zilieri și distribuitorii de marfă. Tom își parcă motoreta și încercă să zărească casa ce nu putea fi observată din stradă. Părea grandioasă, stil Tudor, cu trei etaje.

În spatele casei, în partea dreaptă, se afla un solar, ai cărui pereți de sticlă străluceau puternic în soarele dimineții. Peretele stâng al casei era acoperit cu vița de vie înflorită ce urca până la balconul de la nivelul al doilea. Se putea circula doar pe o alee de piatră, pe partea dreaptă. În față, spațiul era ocupat de o grădină de zarzavat și o seră, iar în spate fuseseră plantați pomi fructiferi. Pe partea stângă a terenului erau amplasate parcurile englezești, în care florile și arbuștii, minunat îngrijiți, țineau parcă să demonstreze ce minuni puteau face natura și omul împreună. Tom părăsi aleea de piatră, ce ducea spre casă. Zări însă

un bătrânel îmbrăcat într-o salopetă decolorată și o pălărie de fetru murdară, de sub al cărei bor îngust, ici și colo se iveau smocuri de păr alb. Stătea aplecat deasupra unui tufiș de azalee. Se îndreptă spre el. Tuși discret și astfel își făcu simțită prezența.

-Peters, bubui bătrânul? Tom confirmă zâmbind, în timp ce Joe începu să-l examineze.

-Arăți bun de muncă! Sfredelindul suspicios cu privirea, îl interogă:

-De ce dorești această slujbă?

-Pentru că așa pot să mănânc, îi răspunse Tom, continuând să râdă.

-E un motiv la fel de bun ca oricare altul, adăugă bătrânul cu asprime. Slujba-i doar temporară. Îl vei înlocui pe nepotul meu, Howie, timp de câteva săptămâni.

-Știu. Mi-ai explicat la telefon. Nu doresc altceva decât o slujbă temporară.

-Uitându-mă la tine și ochii bătrânului îl măsurară din cap până în picioare, evaluându-i forțele - cred că ai putea să te descurci. Și nici nu ai nevoie de prea multă minte pentru această slujbă.

-Un spate puternic e de ajuns. Aceasta-i și calitatea nepotului meu: nu-i deștept, dar are forță. Și neslăbindu-l din ochi, bătrânul își continuă interogatoriul:

-Vorbești ca un om instruit. De ce dorești o astfel de slujbă? De ce nu încerci să găsești una pe la vreun birou?

-Îmi place munca în aer liber. Ador mirosul pământului și îmi place să observ cum se dezvoltă natura. Și, scuturând din umeri, după cum am spus, îmi place să muncesc. Bătrânul părea să fi înțeleș. Aparent și el iubea natura.

-Bine. Ai slujba. Unde stai? Tom făcu semn cu capul că locuia în partea de est a orașului.

-Am o rulotă parcată dincolo de parc.

-O voi ruga pe doamna Gallagher să-ți dea voie să parchezi rulota acolo, în spate. Și-și flutură mâna spre aleea de ciment.

-Vreau să știi că în anumite zile muncim din zori și până seara târziu. Locuind aici aproape, vei putea economisi timp și bani.

-Voi aprecia acest avantaj, răspunse Tom, ezitând dacă să-l mai întrebe ceva sau nu. Voia să știe dacă numele înscris pe tăbliță și doamna Gallagher, cea pe care o cunoscuse el, erau una și aceeași persoană, dar renunță. Putea să mai aștepte, întrebă însă care-i era salariul, și după ce această problemă a fost clarificată, întrebă: îngrijești tot acest teren singur?

-Nu, răspunse el, într-un mod greu de definit: era amuzament sau dispreț în negația lui? Frank și băieții lui - continuă bătrânul - se ocupă de grădina de

zarzavat și de pomii fructiferi. Eu am grijă de restul terenului. Când am nevoie de ajutor, în situații deosebite, îngheț sau altceva, mă ajută unii dintre băieții cu carte. Dar, Slavă Domnului, acest lucru nu se întâmplă prea des. Îmi place să-mi îngrijesc plantele singur, fiindcă le cunosc; știu ce le place și ce nu.

Un tufiș de azalee îi captă apoi atenția și, ca și cum uitase complet de Tom, bătrânul își continuă munca.

-Când dorești să încep? Șovăind, Joe îi răspunse peste umeri:

-Ai ceva împotriva dacă ai începe chiar acum? Am putea împărștia îngrășământul. Tom își dezbracă jacheta și o aruncă pe un scaun de fier forjat.

-E foarte bine să încep acum.

-Helen mă ascuți? Helen clipi de parcă acum s-ar fi trezit. Își privi secretara pe care n-o ascultase. Se uitase tot timpul pe fereastră. Primăvara venise pe nesimțite. Remarcase astăzi culori și parfumuri ce ieri nu erau. Zâmbi și-și clătină încet capul.

-Scuză-mă Terri, cred că primăvara m-a prins în mrejele ei.

Femeia mărunță îi zâmbi cu înțelegere.

-Te-am întrebat dacă vrei să-i vorbesc lui Joseph în legătură cu florile pe care trebuie să le pregătească și să le aducă pentru petrecere. Cred că trandafirii ar fi potriviți, dar nu trebuie să afle că-i preferi tu. Doar știi cât de mult suferă când nu-i dăm destulă atenție. Helen zâmbi gândindu-se la bărbatul arțăgos pe care îl știa de douăzeci de ani.

-Voi vorbi chiar eu cu el. Aș vrea să văd grădina și sera. S-ar putea să-mi mai vină și alte idei, deși această petrecere nu mă entuziasmează în mod deosebit.

-Dar îți plac petrecerile! Helen confirmă printr-o mișcare a capului, apoi continuă:

-Întotdeauna m-au bucurat. Aceasta însă pare doar o reluare a celorlalte...spuse ea din ce în ce mai încet. Observând privirea îngrijorată a lui Terri, adăugă:

-Nu-ți face griji, după cum ți-am mai spus de vină-i primăvara.

-Așa-i, dar nu-mi pot imagina că și tu te poți molipsi. În fond, astenia de primăvară ne afectează pe toți. Zâmbi. Mie îmi place atât de mult să mă plimb prin pădure. Helen se ridică și se îndreptă spre ușa ce ducea spre terasă.

-Poate că o plimbare prin grădină mă va aduce pe făgașul obișnuit.

Pășii afară. Acolo, sunetele primăverii erau la fel de armonioase ca și culorile ei. Își îndreptă pașii spre dreapta, de unde se auzea cineva muncind.

-Joe! strigă ea, dar se opri brusc. I se tăie respirația când constată că omul aplecat deasupra stratului de flori nu era cel pe care îl chemase. Era acel individ nepolitic de la magazinul de pălării, individul care o urmărise cu o zi în

urmă.Stătea acolo,chircit și cu mâinile până la coate în pământ -pământul ei.

-Ce naiba faci aici?El își întoarse capul și foarte natural îi răspunse:

-Muncesc.

-Văd.Dar de ce? Cum? îl interogă ea disperată.

-Grădinarul tău a dat un anunț la mica publicitate pentru un ajutor de grădinar.

Așa că am luat slujba,rosti el în timp ce-și scutura umerii cu nepăsare,dar țintuind-o cu privirea.

-Ești grădinar?

-Și instalator,și șofer,și constructor de drumuri,adăugă el,privind dincolo de ea,apoi zâmbi.Era un zâmbet senzual,îngrozitor de obraznic.Continuă:

-Imaginează-ți că pot fi orice doresc.O studie o clipă,apoi adăugă:

-Pari surprinsă.Ce ți-ai imaginat că sunt? Înlăturându-și o șuviță de păr ce-i căzuse pe ochi,Helen răspunse nedumerită:

-Nu știu.Nu m-am gândit.Dar nu mi-aș fi imaginat că ești un...

-Un terchea-berchea,îi spuse el cuvântul pe care ea ezitase să-l rostească.Un vagabond? Un neisprăvit?

-Chiar așa ești?

-Ai putea să mă numești și astfel.Rămân într-un loc atât cât doresc,apoi plec în altă parte.Zâmbi ca și când ar fi studiat ceva ce ea nu putea ști și înțelege.Eu numesc aceasta libertate,dar părerile pot fi diferite,fiindcă unghiurile din care privim lucrurile pot fi-diferite.

Și în timp ce-i vorbea,ochii o măsurau,privirea-! zăbovind mai mult parcă,dar cu neplăcere,pe costumul alb cu care era îmbrăcată.

Pentru Dumnezeu,se gândi ea,sunt doar patroana lui! Și totuși,ceva din expresia ochilor lui,de când o fixa,o făcu să nu se simtă decât femeie.La început,acest lucru îi displăcu.În același timp,era conștientă de faptul că era privită ca femeie, stare prezentă dintotdeauna,dar care zăcuse pierdută undeva în subconștient.Ea însăși uimită de această constatare,neputându-se sustrage privirilor iscoditoare,tacit,îi permise acestui necunoscut să-și continue explorarea ce devenea tot mai îndrăzneată.Se simțea de parcă costumul alb fusese înlăturat,iar el îi examina pe rând pielea,carnea,sângele și oasele,toată acea structură interioară din care era alcătuită ea,Helen Gallagher.Cât timp dură această minuțioasă cercetare tăcută,nici măcar o clipă nu se simți jignită.Dogoarea ochilor lui aluneca pe piept și pe coapse,dar emoția de care fu cuprinsă era cu adevărat ciudată pentru ea.Oare ce gândea el despre femeia al cărui interior îl examina cu atâta atenție?

Dintr-o dată dispăruse siguranța pe care o afișa în societate,față de bătrâni,față de prieteni; de data aceasta nu mai era judecată din punct de vedere al statutului

ei social,ci era examinată individualitatea.Exista oare această caracteristică, specifică fiecăruia,sau ea nu era decât o copie a celorlalți?

Ca și cum ar fi înțeles stânjeneala ei,privirea lui deveni caldă și mângâietoare, liniștind-o.Și,precum o păpușă care se lasă manevrată de păpușar,tot așa și ea răspunse acelei priviri ce reușise să atingă acea coardă a sufletului ei,pe care o crezuse intangibilă,forțând-o parcă să trăiască aceeași stare de spirit cu a lui.O durere adâncă,mistuitoare îi cuprinse întregul trup și,ca în transă,Helen făcu un pas spre el,răspunzând chemării din privirea lui.

-Mamă!Ochii lui Helen clipiră ca după un șoc.Se cutremură când realizează ce era să se întâmple.Și când vocea fiicei ei,abrupt,o trezise la realitate,se întoarse ușurată spre ea.Tânăra femeie se opri când ajunsese aproape de ei; își privi mai întâi mama,apoi se uită la Tom; Se uită de jur împrejur,apoi,accentuând parcă în mod deosebit fiecare cuvânt,roști:

-Patty mi-a spus că ești aici cu Joe.

-Audrey,acesta este Tom Peters.Îl va ajuta pe Joe până la reîntoarcerea lui Howie,îl prezintă Helen pe Tom,evitându-i privirea și încercând să uite ceea ce se întâmplase,deși era convinsă că el simțea nesiguranța din vocea ei.

-Bună,îl salută Audrey,privindu-l admirativ.

-Bună,răspunse el zâmbindu-i,amuzându-se în sine sa de interesul evident pe care îl desluși în privirea fiicei lui Helen.Apoi,politicos,adăugă:

-Vă rog să mă scuzați,dar trebuie să umplu acest sac cu cartofi.

Audrey,privindu-l în timp ce se îndepărta,șopti:

-Mamă,e teribil!Helen își ascunse zâmbetul,clătinând muștrător din cap.

-Nu cred că Chad va aprecia observația ta!

-Sunt doar măritată,nu și moartă,răspunse tânăra râzând.Deși tonul părea neserios,Audrey oftă când mamă-sa roști numele soțului ei.

De altfel,continuă ea,Chad n-ar fi în stare să sesizeze o astfel de remarcă.

-Vino! o îndemnă Helen,cuprinzându-i talia îngroșată din pricina sarcinii.Vom discuta la cafea.Traversară mai întâi biroul,iar de acolo pătrunseră în spațioasa cameră de zi.

-Ia loc.Între timp mă duc s-o rog pe Patty să aducă ceva aici.

-I-am comandat deja,zâmbi Audrey.Cercetând trăsăturile delicate ale fiicei ei,Helen zări cearcăne sub ochi și multă nemulțumire adunată în colțul buzelor.

-Ei,ce se întâmplă cu tine și Chad?

-Totul este în ordine,în ceea ce-l privește pe Chad,răspunse Audrey sarcastic,în timp ce fața i se schimonosi neplăcut.Chiar nu știi că el este perfect? Cât despre mine,după opinia lui Chad perfectul,lucrurile nu sunt cum trebuie din cauza

sarcinii.

-Hai,Audrey,explică-mi!

-Asta-i tot,mamă,răspunse Audrey exasperată.Este exact ceea ce tocmai ți-am spus.Chad afirmă că noi nu avem probleme,doar că eu am devenit hipersensibilă.Și în timp ce se foia neîncetat pe canapea,încercând zadarnic să-și găsească locul,adăugă:

-Doamne,dar dacă mai spune o singură dată lucrul acesta,jur că îi voi arăta eu ce înseamnă să fii cu adevărat excesiv de sensibilă.

Helen zâmbi.Cunoștea temperamentul fiicei ei.

-Deci nu poți să-i explici lui Chad ce te necăjește.Spune-mi atunci mie! Știi doar că doctorul Goode ți-a recomandat să eviți stress-ul,altfel vei avea probleme cu sarcina.

-O mamă,totul merge rău,zise ea oftând.M-am îndrăgostit de Chad,fiindcă mi-a plăcut modul lui de a privi viața.Pentru el reprezentam atunci cel mai important lucru..Nu mi-am închipuit că este atât de absorbit de munca sa.Strângând din pumni adăugă: Nu mi-am imaginat nici măcar o clipă că va fi exact ca tata.

Helen o privi cu asprime.

-Tatăl tău a fost un om minunat,care v-a iubit pe tine și pe Gary foarte mult.Cum poți spune așa ceva?Audrey oftă.

-Iartă-mă,mamă.Știu că l-ai considerat pe tata un om perfect,dar nu ți-ai dat seama că ne neglija,atât pe noi,cât și pe tine?

-N-ați fost niciodată neglijați,rosti Helen rar și hotărât.

-Bine,poate că am fost puțin cam aspră,recunoscui Audrey.Dar,n-ai observat niciodată că noi eram pe ultimul loc în viața lui? Pe primul loc se afla compania de asigurări,apoi funcția de primar; urmau prietenii de la club și,de abia după toate acestea,familia.

-Greșești,îi replică Helen încet.A fost un om ambițios și,deși a acordat mult timp afacerilor,noi întotdeauna am fost în atenția lui.

Audrey râse sarcastic.Helen,auzind acest râs,se bloca.

-Da,mamă,așa l-ai apărat întotdeauna.Când am împlinit zece ani iar el lipsea,tu l-ai scuzat: „Nu poate fi aici,dar gândul îi este la noi”.De fiecare dată când a lipsit de la meciurile de baseball ale lui Gary,ai găsit de asemenea,o scuză absenței lui: „A intervenit ceva dar se gândește la tine.”

-Mamă,noi nu aveam nevoie de gândurile lui,noi îl voiam pe el! Deseori am vrut să întreb: „De ce nu poate fi cu noi și de ce este mai tot timpul preocupat doar de munca lui”.Prezența lui ar fi însemnat foarte mult pentru noi.

-Bine,am înțeles punctul tău de vedere,spuse Helen,care nu dorea să discute în

contradictoriu cu Audrey despre Edward. Murise. A încerca să-i schimbe părerea fiicei ei în ceea ce l privește viața lor în trecut, nu era subiectul pe care și-l propusese să-l discute cu fiica ei acum.

-Vrei să-i vorbesc eu lui Chad? se oferi ezitând Helen.

Audrey îngenunche lângă mama sa și o privi cu încredere.

-Vrei? Pe tine te va asculta fiindcă are o părere foarte bună despre tine. Spune-i că greșește. Dacă i-o spui tu, sunt sigură că va înțelege. Helen negă, dând din cap.

-Nu pot să-i spun că greșește. Iar când fiica ei protestă, adăugă:

-E bărbat în toată firea, Audrey. Refuz să-l tratez ca pe un copil. Dar voi încerca să aflu de ce munca este atât de importantă pentru el și, poate, acest lucru te va ajuta să discuți tu cu el. Audrey își lăsă capul în poala mamei ei, așa cum o mai făcuse de atâtea ori în trecut.

-Ce mult mi-aș dori să fiu ca tine, șopti ea. Încerc tot timpul, dar nu reușesc.

Privindu-și mama, continuă:

-Tu ești atât de... atât de bună!

-Audrey, șopti Helen. Nu sunt chiar așa cum crezi tu. Nu sunt perfectă. Nu doresc să fii ca mine. Ești minunată așa cum ești tu!

Când Patty aduse cafeaua și dialogul fu întrerupt, Helen respiră ușurată. Când aceasta părăsi încăperea, cele două femei, mama și fiica, discutau deja despre altceva, iar tensiunea emoțională prin care trecuse Audrey se risipise.

Te atrăgea firea entuziastă a lui Audrey, reflectă Helen. Dar stările ei emoționale, când prea optimiste, când foarte pesimiste, ce alternau rapid într-o perioadă foarte scurtă de timp, începuseră să-i neliniștească pe toți aceia ce-o iubeau. De data aceasta însă, proasta ei dispoziție părea să fie alimentată de un motiv serios.

Helen se gândi că va trebui să-i vorbească lui Chad în timpul petrecerii.

-Veniți la petrecerea de vineri, nu? Bănuiesc că Chad nu va avea de lucru până târziu, nu? întrebă Helen.

-Va întârzia numai, dacă mor eu, răspunse Audrey. Râse când Helen se încruntă și adăugă:

-Nu fi îngrijorată. Mi-a promis că va veni acasă devreme. Nu vom lipsi de la petrecere. Privindu-și apoi mama cu șiretenie, adăugă: Cred că-i foarte înțelept din partea lui Gary să nu participe la petrecerea ta.

-Da? își cunoștea fiica și, examinându-i expresia feței, Helen înțelese că se pregătea să spună ceva provocator. Și Audrey continuă:

-Dacă-l vede pe noul tău grădinar, va exploda, spuse ea chicotind într-un anumit fel, râs care-o purtă pe Helen în trecut, când Audrey era doar o fetiță. Își privi fiica cu indulgență și întrebă:

-Și mă rog de când îl pasionează pe Gary grădina? Nerăbdarea se citea în ochii fiicei.

-Nu grădina îl interesează, ci tu. Tom te privește ca pe o femeie; pentru Gary nu există femeie sexy. Exiști doar ca să-i fii de folos.

Helen râse nervos, nedorind să-și amintească felul cum se simțise în grădină.

-Gary trece printr-o anumită etapă. Se va maturiza și va sfârși cu acest spirit de posesiune față de mine, atunci când va întâlni o fată de care se va îndrăgosti.

-S-ar putea, răspunse Audrey, ridicând din umeri. Dar se va face foc și pară când va observa cum te privește Tom și... și felul cum tu răspunzi privirilor lui.

Helen încercă să pară, ca de obicei, stăpână pe ea, dar simți că o cuprinde tulburarea. Totul părea nesigur. Întotdeauna își stăpânise sentimentele, iar acest echilibru o făcuse să se simtă sigură pe ea. Și deodată totul se schimbă. Ar fi dorit să le strige tuturor -fetei ei, lui Althea Philips, întregii lumi chiar -Dați-mi pace! Altfel fusese viața ei de până acum. Își dădu seama că totul se schimbă din momentul în care zărise ochii străinului în oglindă.

CAPITOLUL 3

Helen mângâie trandafirii galbeni din vaza așezată în hol. Întreaga casă mirosea a trandafiri. Avusese întotdeauna flori proaspete în casă, dar astăzi casa era plină.

Petrecerea din noaptea trecută îi reușise: mâncarea fină fusese bine aleasă, vinul de asemenea. Nu se deosebise însă prin nimic față de toate celelalte petreceri din trecut: aceeași oameni, aceleași discuții... cugetă Helen. O răsucire în loc și un ridicat al umerilor fu răspunsul pe care-l dădu propriilor ei gânduri.

Deși pe ea această petrecere o plictisea, nu putu să nu recunoască eforturile depuse de personalul casei pentru reușita ei. Își exprimase deja recunoștința față de Patty și de Arnold. Urma acum să le spună și lui Joe și Tom cât de mult contribuiseră la succesul petrecerii, florile fiind îngrijite și aduse de ei.

Recunoscă că amânase acest lucru numai din cauza lui Tom. Acesta muncise alături de Joe timp de o săptămână. Și în tot acest interval îl urmărise din umbra balconului. Cu regularitate, seara, în fața rulotei sale, acesta cânta ușor, acompaniat la o chitară uzată. Uneori Patty și Arnold sau una din fetele din casă i se alăturau, dar prezența sau absența publicului părea să nu-i afecteze măiestria.

Se încruntă. Prin ce anume atrăgea oare omul acesta oamenii? Admise că avea un oarecare șarm, dar era un iresponsabil ce trebuia evitat. Și până în acest moment ea reușise s-o facă, fiindcă avea pur și simplu sentimentul că el ar putea să distrugă tiparul după care funcționase viața ei liniștită de până acum.

În clipele libere îl privea de la fereastră. Părea să aibă aversiune față de haine, în

prima zi purta un tricou și blugi. Treptat, blugii au fost înlocuiți cu pantaloni scurți, iar tricoul cu un maieu. Nu-și putea da seama ce vârstă are, ar fi putut avea oricât: între treizeci și cincizeci de ani, considera însă că era indecent pentru vârsta lui să apară așa, fără jenă, dezbrăcat.

Desigur, trebuia evitat, se gândi ea, încruntându-se. Dusese această evitare însă prea departe. Tom muncise cot la cot cu Joe, deci merita mulțumirile ei.

Traversă terasa și respiră adânc. Îl zări imediat. Stătea aplecat asupra unui strat de violete, încercând să repare stricăciunile pe care un oaspete neatent le produsese în timpul petrecerii. Cu greutate, stăpânindu-și perfect emoțiile, Helen îl strigă:

-Tom!

-Da, doamnă Gallagher, îi răspunse acesta privind-o. Deși fizionomia lui părea la fel de neexpresivă ca și a ei, ea fu convinsă că în sinea lui din nou se amuza.

-Vreau să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut în grădină. Oaspeții mei din seara trecută au fost foarte încântați, îi spuse ea, privind dincolo de el.

-Mulțumesc, doamnă. Ceva din tonul lui o determină să-și coboare privirea pe fața lui. Deși știa că ar fi fost mai bine să plece, Helen, se trezi murmurând, mai mult pentru ea decât pentru el.

-De ce am întotdeauna impresia că te amuz? Se întoarse pe călcâie, iar ochii lui i se fixară asupra ei, zăbovind însă pe bluza roz de mătase și pantalonii albi de stofă, ca și când de acolo ar fi lipsit ceva.

-Nu mă amuz. Apoi se corectă. De fapt, n-aș pune problema astfel. Să zicem că sterilitatea ta mă intrigă, adăugă el, zâmbind satisfăcut.

-Sterilitatea? Nu-i plăcu cuvântul. Prea o insulta.

-Realizezi că de cele mai multe ori ești îmbrăcată în alb? continuă el, zâmbind melancolic. Se ridică apoi, încercând să înlătore pământul rămas pe mâni. Hainele tale albe se potrivesc cu reputația nepătată.

-Și ce rău vezi în asta?

-Nu-i rău. Te intrigă, îi răspunse el în timp ce n-o slăbea din ochi și-și clătina capul a uimire. Știi că nu ai riduri pe față? Că nu se poate citi nimic din viața ta? Ai doi copii mari, dar tu pari încă atât de tânără. Dar, desigur, aceasta nu-i treaba mea. Pentru ea era destul. Ar fi trebuit să plece. Cuvintele lui o stânjeneau.

-Da, nu-i treaba dumitale, spuse ea rece, pregătindu-se să plece.

Brusc, el îi prinse brațul și, ca și când n-ar fi auzit cuvintele ei, continuă:

-Mă întristează o asemenea pierdere. Se aplecă spre ea și-i mângâie obraji.

Blând, o întrebă:

-Ești acolo, Helen? Te afli acolo, ascunsă în spatele acestei măști perfecte?

-Ce faci? Cum de îndrăznești să mă atingi!? strigă ea jignită.

Își trase brațul din strânsoarea lui.

-Și cum de îndrăznești să-mi spui mie că mă ascund? Dumneata ce ascunzi, domnule Peters? Ascunzi faptul că nu ești decât un vagabond. Un nimeni!?

Făcu o piruetă și se năpusti spre casă. După numai trei pași, el fu lângă ea. O înșfacă de umeri și o smuci spre el. Îi curpinse bărbia cu o mână, forțând-o astfel să-l privească.

-Nu poți pleca încă, doamnă Gallagher! Vocea îi era joasă și fără urmă de umor. Sunt convins că nu-ți poți permite să vii în contact prea des cu „un nimeni” „. Dar nu ești curioasă? Nu vrei să știi cum mângâie „un nimeni”? Nu ți-ar place să simți cum sărută acest „nimeni”?

-Nu! dar cuvântul aproape că n-a putut fi rostit, fiindcă buzele lui se apropiară de ale ei. Era șocată atât fizic, cât și mental. Nici una din cunoștințele ei nu s-ar fi purtat astfel. Luată prin surprindere, nu protestă.

Da, la început a fost doar un șoc. Dar după câteva secunde nu această stare o determină să stea liniștită, ci sărutul lui. Bănuise încă de când îl zărise acolo, în fața magazinului că este îndrăzneț, dar cutezanța buzelor și a limbii lui o uluiră.

Ar trebui să se lupte cu el, se gândi Helen. Ar trebui să-i spună că ea nu dorea acest lucru. Dar, pe neașteptate, își dădu seama că nu mai știa dacă ceea ce gândea este adevărat și, în timp ce buzele lui hotărâte le căuta pe ale ei, mirată, se întrebă dacă nu cumva acest sărut îl aștepta de ani, dacă nu cumva acest sărut era o dorință de prea mult timp tăinuită și amânată. Când brațele lui o cuprinsă, gândurile încetară. Se lipi de el, primind îmbrățișarea.

Tom simți această imperceptibilă abandonare și gemu. Intenționase doar s-o șocheze; să-i atragă atenția asupra lui, s-o determine să vadă lumea din jurul ei. Voise, pur și simplu să-i scoată masca aceea rece sub care își ascundea sentimentele și cu care se identificase. Dar își uitase complet lecția în momentul în care îi atinse buzele. Rolurile se inversaseră. I se părea că ea era cea care îi dădea lui o lecție, îi arăta că dragostea era un alt capitol al vieții, capitol pe care el nu-l cunoscuse. Se crezuse liber. Dar nu există libertate dacă nu o trăiești alături de altcineva, dacă nu poți s-o dăruiești.

Lui Helen i se opri respirația când sărutul încetă. Deși îi era greu să recunoască, ea înțelese cât de mult îl dorea. Reținând-o încă lângă el, și tremurând, el rosti:

-S-ar părea că sub masca doamnei decente clocotește un vulcan.

Ea râse. Fericirea ce-i invada ființa se adună toată în priviri.

-Iată, zise el răgușit, privind-o cu satisfacție, s-au format deja niște riduri interesante pe fața ta! Privindu-i apoi bluza, adăugă:

-Au apărut și niște pete drăguțe pe hainele tale curate!

Examinându-și hainele,obrajii ei se împurpurară.Petele de pe bluza ei și de pe pantaloni îi reamintiră de ceea ce simțise atunci când o îmbrățișase.Își mai privea încă hainele,când Patty păși spre ea.

-Doamnă Gallagher,Charlotte Black vă caută la telefon.Doriți să aduc telefonul aici?

-Nu! răspunse ea răgușit.Voi vorbi din birou.Și fără să-l privească,se întoarse și plecă.Tot restul zilei nu se gândi decât la sărutul și la vorbele lui.Pregătindu-se de culcare,în timp ce-și peria părul,începu să-și examineze trăsăturile în oglindă.Părul mătăsos cădea grațios pe umeri,îndulcindu-i și feminizându-i chipul.

Același efect îl avea și pielea catifelată a umerilor de sub halatul de noapte.Dar nu mai vru să-și privească halatul alb de mătase.Este tot alb,remarcă ea, încruntându-se.Lumina lămpii de noapte cădea din plin pe față.Era oare fața ei întocmai ca o coală albă și netedă pe care nu era scris nimic? se întrebă ea deodată.Nu se gândise niciodată la acest lucru,dar,la cei patruzeci și doi de ani ai ei,ar fi trebuit să existe niște riduri acolo.Charlotte era mai mare decât ea,și pe fața ei se putea citi vârsta.În jurul gurii ei se formaseră șanțuri adânci și multe alte linii se risipeau în jurul ochilor.Da,dar Charlotte mai tot timpul ori râdea,ori plângea.; Helen nu-și dezvăluia trăirile în felul acesta.!

Aruncă peria de păr.Nu era de acord cu acest comportament al ei.Luase în serios vorbele unui ajutor de grădinar,un coate-goale de profesie,și îngâmfat,pe deasupra.

-O,drace,înjură ea încet.În după-amiaza ce trecuse se comportase ca o snoabă, exact ca acele persoane pe care le detesta cel mai mult.Nu se putea scuza prin faptul că el fusese cel ce o provocase,și nici nu-și putea ierta purtarea necuviincioasă.Dar nu mai vru să se gândească la cele întâmplate.Putea să-și găsească nenumărate scuze pentru comportarea ei ridicolă,dar nu-și putea ierta modul cum reacționase la sărutul lui: fusese ușurată.

Își trecu mâinile prin păr,trăgând cu forță de șuvițele de păr,cu speranța că durerea îi va limpezi gândurile.De ce nu putea uita ceea ce se întâmplase? De ce se gândea tot timpul la el? Iritată,începu să măsoare terasa de la un capăt la celălalt.Treptat,pașii își încetiniră ritmul.Observă cârceii de viță de vie înflorită, împrăștiați pe spalierele de sub balustrada balconului.Lumina lunii evidenția albul florilor și al halatului ei,întreaga terasă păru poleită în argint.

Atmosfera fantastică o tempera.Tom Peters nu însemna nimic pentru ea,decise ea,și mușchii încordați ai umerilor se relaxară.Peste câteva săptămâni el va fi departe,iar ea se va simți din nou în largul ei.Până atunci,va încerca să-l evite.

Privi grădina bine îngrijită.Boarea primăvăratăcă stăpânea întreaga natură.

Sufletul renașterii naturii o cuprinse și pe ea. Poate acesta era motivul nemulțumirii ei. Era timpul să-și schimbe viața. O mișcare imperceptibilă a florilor întrerupse această stare de meditație. Frunzele foșniră. Bătăile inimii încetară. Deasupra balustradei apărură un cap încadrat de flori albe și frunze verzi.

-Tom! ce naiba...? bolborosi ea.

-Am trecut pe la vecini, și m-am gândit să vin și pe aici, explică el dintr-o răsufflare.

-Puteai să-ți rupi gâtul, șopti ea îngrijorată. Se aplecă apoi peste balustradă, îi prinse unul dintre brațe și-l ajută să urce pe terasă. În acel moment el se gândi că i-ar fi plăcut mai mult s-o coboare pe ea, decât să urce el. Efortul depus pentru a-l ajuta să treacă peste balustradă o obosise, iar pătrunderea neașteptată în spațiul ei privat, întrerupse coerența gândurilor. Sprijinit într-un cot, privind-o zâmbind, el șopti:

-Ți-am adus o floare pentru a-mi fi iertată nepolitețea dinainte, dar, în timpul escaladării balconului, am scăpat-o din gură. Helen încercă din răspuțeri să-l privească cu asprime. Nu reuși însă. Zâmbetul stăpânit cu atâta greutate, îi trăda adevărata stare de spirit.

-Ești tare trăznit! murmură ea și, spre necazul ei, constată că, în ciuda intenției, cuvintele rostite sunară mai degrabă ca un compliment.

Învăluind-o în căldura ochilor lui, Tom șopti:

-Uneori și eu cred acest lucru. Dar nu atunci când râzi tu. Se întinse spre ea și-i mângâie buzele cu degetul.

-De ce nu râzi mai des, Helen? Nu te întreb pentru că ai avea un aer trist, în fond, și tristețea este un simțământ uman. Tu însă pari ruptă de viață, de tot ce-i omenesc. Trăiești parcă în afara ei. Totul pare să te lase rece.

Și pe când îi vorbea, Tom sesiză zidul pe care Helen îl și ridicase între el și ea.

-Drace! spuse el necăjit, îndepărtându-se de ea. Îi întinse doar mâna și o ajută să se îndrepte.

-Iar mă port ca înainte, nu?

-Da, răspunse ea, evitându-i privirea, în timp ce o mână tremurândă își netezea halatul.

-Nu mai face acest gest! îi ceru el cu asprime, prinzându-i mâna. Arăți foarte bine cu halatul mototolit. Și, la întrebarea mută, indignată a ochilor ei, răspunse răgușit:

-Am să-ți explic. Tu n-ai simțit oare niciodată îndemnul să ieși afară și să-ți lași urmele pe zăpadă, după ce ai privit ninsoarea prin fereastră?

-Adică vrei să-ți lași urmele pe mine? El râse.

-Nu asta am vrut să spun, dar mă bucur să constat că știi de glumă.

Apropiindu-se de ea,cu voce joasă,adăugă:

-Începusem să cred că n-ai simțul umorului.

-În mod sigur că posed acest simț,spuse ea încruntându-se și țintuindu-l cu privirea; umorul mă împiedică să nu teucid.Ești mai amuzant decât Laurel și Hardy.

-Insinuezi că nu sunt decât un clown? Vreau să te anunț că sub acest înveliș aspru se găsește un suflet de poet.Cum poți râde de un poet?

-Nu zău,chiar scrii poezii?

-Bineînțeles! răspunse el,izbucnind în râs.Nu-i tocmai o poezie de calitate.Scriu doar ceea ce mă încântă și nu țin cont de canoanele rigide ale poeziei.

-Mi-aș fi imaginat lucrul acesta,chiar dacă nu mi l-ai fi spus,îi răspunse Helen zâmbind.Recită-mi ceva din poeziile tale.Tom se gândi o clipă.

-Bine.Uite,fiindcă tocmai vorbeam de zăpadă,îți voi recita una din propriile-mi compoziții,intitulată „Ninsoarea”.Amintindu-și de orele de literatură engleză din timpul liceului,își dresese mai întâi glasul,apoi luă postura potrivită unui astfel de moment.

-”Ninsoarea”,de SirThomas Edwin Peters:

Copaci în cărbune și case murdare

Devin sub fulgii de argint

Imagine de basm.

Cu pălării de catifea albă,

Stâlpii porților întâmpină noaptea...

.....

Foile reci și albe

Vor prinde viață

Sub pana poetului îndrăgostit.

-Ar fi trebuit să-mi închipui,murmură ea,fără să respire.M-a impresionat sensibilitatea ta,dar ai revenit la șablon.

-Ar fi trebuit să știi.Ți-am spus doar că sunt un poet,și nu o statuie de marmură.Un licăr ghiduș îi străluci în ochi.Hai să facem ceva trăsnet,Helen! Dar de data asta,fă și tu o nebunie! Precaută,se retrase câțiva pași.

-Ce-ți trece prin cap?

-N-am de gând să-ți sugerez să mă ajuți să jefuim o bancă,sau să zburăm peste Zanzibar,Doamne păzește! îi spuse el ușor exasperat.Măcar o singură dată în viața ta,n-ai putea să faci ce-ți trece prin cap,fără nici o pregătire?

-Ce anume?Nu se putea încrede în privirea lui.Părea prea trăsnetă,sălbatică chiar.

-Hai să călărim pe armăsarul meu credincios sub clar de lună!

-Armăsar?! Tu nu ai nici măcar o mârtoagă! Se opri însă.Lipindu-se de perete și cu ochii mari de uimire,adăugă: Vrei să spui pe motocicletă?

Tom râse de uimirea ei.

-Nu te va vedea nimeni,dulce Helen.Toți ai casei dorm.Nu va afla nimeni că timp de câteva minute tu ai uitat să te porți ca demna văduvă Gallagher.

Se apropie și-și sprijini o mână de perete,lângă capul ei,țintuind-o acolo,ca într-o capcană,doar prin forța prezenței lui.Continuă apoi cu voce caldă și persuasivă.

-Instincte sălbatice te-au cuprins în noaptea asta și pe tine,Helen.Nu,nu nega.

Privirea ta trădează,obiectă el,când ea începu să protesteze.

-Primește oferta mea! E o șansă,Helen! Lasă-mă să-ți arăt ce înseamnă să fii cu adevărat liberă...doar pentru scurt timp.

Apropierea lui o înnebunea și-i producea reacții atât de ciudate,încât avea impresia că tot sângele îi cântă,iar părul lăsat pe spate se ridică nebunește,ca o coamă de cal.Ochii lui negri îi susținură privirea și nu fu în stare să-i evite.Dacă în acel moment el i-ar fi cerut să-l urmeze spre Zanzibar,ea n-ar fi spus nu.

Fusese cuprinsă de aceeași stare emoțională ca și a lui,emoție ce i parcă o împingea spre nebunie.Și prinsă de acea vrajă a adâncului ochilor lui,ea nu putu șopti decât:

-Da,da,voi merge.Râse apoi,iar starea tensională dispăru.

-Da,îți promit!Tom aproape că nu-i auzi cuvintele,într-atât de încordat fusese,dorind ca ea să nu-l refuze.Când înțelese că ea a acceptat propunerea lui,avu senzația că o forță cosmică îi despică trupul,de parcă răspunsul ei ar fi fost mult mai mult decât un simplu acord de a face o plimbare sub clar de lună.Ar fi vrut să se repeadă asupra ei și s-o strângă în brațe,dar se temea să n-o sperie și astfel s-o determine să se răzgândească.

-E minunat! rosti el cu voce aspră și răgușită.Și nu mai fu în stare să repete decât cuvântul: Minunat!

Tăcerea luă locul cuvintelor.O privea cum sta cu părul liber peste umeri.Părea atât de vulnerabilă.Până acum încercase să nu-i privească trupul,știind ce reacție îi provoca.Dar nu se mai putea controla.Privirea îi alunecă pe pielea catifelată a umerilor de sub satinul alb,apoi coborî domol pe sâni.

Dacă ar fi fost goală ar fi dorit-o,dar tot n-ar fi fost atât de ispititoare ca acum.

Zări netezimea sânilor rotunzi prin decolteul anchiorului cu sfârcurile ce presau mătasea,sporind astfel nebunia ce-i tulbura sângele.

Oare cum ar reacționa ea,dacă el s-ar apleca și i-ar mușca din acele sfârcuri tari? Sau dacă l-ar necăji cu limba prin moliciunea materialului? Ce-ar simți oare la atingerea lui? Dar ce-ar spune când ar zări pata umedă lăsată de gura lui?

Tom închise ochii, încercând din răspuțeri să nu-și piardă cumpătul. Își dresе galsul și cu multă greutate se urni de lângă ea. Râsul ei nervos rupse tăcerea.

-Ai de gând...intenționezi să-mi mai reciți o poezie?

-Nu, îi răspunse el răgușit, apoi, cu multă părere de rău, adăugă: Cred că ar fi mai bine să plec decât să fac o nebunie.

Înainte ca Helen să-i poată da un răspuns, el se întoarse spre balustrada balconului. Un fior rece o trecu prin șira spinării și cu multă greutate, reuși să gândească logic.

-Doar n-ai de gând să cobori tot pe acolo? îl întrebă ea mirată. Nu mai este necesar s-o faci. Poți să cobori pe scară.

Călare pe balustradă, aruncându-i o privire peste umeri și răspunse hotărât:

-E necesar! Și răsе încetișor gândindu-se că ar trebui să treacă prin dormitorul ei ca să ajungă la scara interioară, pe care ea i-o indicase pentru coborâre.

-Chiar se impune să cobor astfel. Am nevoie de o activitate fizică, și trebuie s-o execut chiar acum. Înainte de a părăsi balustrada, Tom adăugă:

-Helen, nu sunt un om tare puternic. Îmbracă-te cu ceva care să te facă voluminoasă și urâtă. După care se pierdu în întuneric. Helen mai privi o clipă locul de unde vorbise el. Răsе și se năpusti spre dormitor. Fără a mai analiza faptele, își trase halatul pe deasupra capului și-l aruncă pe pat. Scoase o pereche de pantaloni albi din șifonier. Se răzgândi și-i așeză pe umeri. Nu albi, își zise ea. Nu astă-seară. Alesе o pereche de pantaloni și un tricou, ambele de culoare neagră, apoi își prinse părul cu un șnur elegant la spate. Se întoarse și-i zâmbi ușor imaginii din oglindă. Arăt ca un borfaș, se gândi ea. Râzând, părăsi dormitorul, convinsă că așa cum se deghizase era compania potrivită a celui alt spărgător ce-o aștepta afară. Coborârea scărilor pe furiș mări sentimentul de aventură. Ajunse afară chicotind, de-abia putând să mai respire. În fugă luase cu ea și o eșarfă neagră, cu care-și acoperi părul. Tom ieși din întuneric și prinzând-o în brațe o trase spre locul unde-și parcase motoreta.

-Nu ai nevoie de asta, șopti el, scoțându-i eșarfa de pe cap. Și nici de asta. Unul câte unul, acele de păr fură, de asemenea, înlăturate. Apoi, după ce îi răsfiră părul blond cu degetele, prinzând-o de umeri, o examina cu atenție.

-Așa este mai bine! Mult mai bine! Se întoarse și o conduse spre motoretă. Timpul aventurii a sosit! Precum plutesc vulturii împinși de vânt, așa trecură și ei pe lângă străzi, lăsând în urmă pinii umbroși și câmpurile scaldate de lumina lunii.

Senzația minunată produsă de părul lăsat liber, ce-i biciuia fața, deveni, pentru Helen, simbolul libertății în această escapadă nocturnă. Timpul își pierduse sensul. Călătoreau dincolo de el, departe de orice conversație umană.

Își lipi fața de spatele lui lat și se lăsă dusă acolo unde dorea el.

Când Tom opri lângă o potecă ce ducea spre un lac,luna coborâse.Închise motorul și liniștea deveni stăpână.Treptat,începură să se facă auzite vocile nopții.Mai întâi începu să cânte o broască solitară.Altele i se alăturară,una câte una,umplând noaptea cu cântecele lor răgușite.Ținându-se de mână,se îndreptară spre o moviliță acoperită de iarbă.De aici zăriră lacul ca oglinda străjuit de arbuști.Tăcuți,ascultau concertul broaștelor.În acel moment,tăcerea spunea mult mai mult decât propriile lor cuvinte.

Mult timp rămaseră astfel,cu mâinile peste genunchi,ascultând în noapte.Mai târziu,șoaptele lor răzlețe se împletiră cu șoaptele nopții,exact așa cum îi spusese Tom că se va întâmpla în călătoria lor fantastică.

-Și,murmură ea,ce a urmat după North Dakota?

-Desigur că South Dakota.Tom se lungise cu capul în poala ei.Când a făcut primul gest pentru a se așeza în această poziție,Helen s-a speriat.L-a acceptat însă,luându-l drept unul din misterele acestei nopți.

-South Dakota se află acolo,unde l-am întâlnit pe Ephram,continuă el.

-Adevărat? întrebă ea,râzând ușor.Nu se știe nimic despre pruncul Ephram!

-Nici nu cred că Ephram a fost vreodată prunc.O bucată de stâncă,probabil că l-a scuiptat așa bătrân.Era cel mai țăfnos și fără minte bătrân pe care l-am cunoscut vreodată,spuse Tom chicotind încet și dând din cap,în timp ce vorbea și-și amintea de el.Mi-a dat de lucru -numai așa din generozitate -dar m-a muncit din greu apoi.Voia să cultive cartofi pe un teren alcătuit din 90% rocă și 10% praf.

Cartofi! repetă el dezgustat.Dumnezeu a făcut Idaho pentru cartofi.Dar Ephram voia cartofi,asa că eu mi-am rupt spatele tot mutând acele roci afurisite.La început,Ephram nu era prea vorbăreț.A,este adevărat că tot timpul bombănea și înjura,dar asta nu însemna că și vorbea.Apoi,după o lună -deci înainte de a-mi cumpăra rulota;până atunci am locuit,împreună cu el,în coliba lui veche și sărăcăcioasă,pe care el o numea casă -deci,cum îți spuneam,după o lună de când mă stabilisem acolo,trebuie să mă fi acceptat,fiindcă apoi,în fiecare seară după masă,își aprindea cea mai rău mirositoare țigară,și discutam.Apoi,cu ochi plini de mirare,Tom se întoarse spre Helen și contiună:

-Helen,nici nu-ți vine să crezi ce povești îmi înșira!Acel om ciudat călătorise foarte mult.Cu cincizeci de ani în urmă navigase pe marea Chinei de Sud.Era acolo când Japonia a cucerit provinciile chineze;l-a întâlnit pe Mao Tze Dun, care pe atunci era conducătorul Armatei Roșii.La început am crezut că minte.

Dar cunoștea prea multe despre istoria și oamenii din locurile acelea,încât am fost sigur că spunea adevărul.Tom își închise ochii,apoi murmură:

-Lucrurile pe care le văzuse,oamenii pe care-i cunoscuse...era destul pentru a-ți tulbura mintea.

-Pare un om fascinant!

-Este.Îmi este prieten de nădejde.Încă ne scriem.Când mă hotărâsc să rămân într-un loc o lună sau mai mult,îi trimit o carte poștală cu noua mea adresă.

Deodată, Tom izbucni în râs.

-Știi,Helen.Încă se mai plânge de stâncile rămase pe terenul acela,unde a vrut să cultive cartofi,când,de fapt,știe al naibii de bine că ai avea nevoie de un microscop ca să mai zărești vreo rocă acolo.El pur și simplu nu vrea să recunoască că nu poate să cultive acolo cartofi.Helen râse și ea,apoi oftă cu regret.

-Îmi pare rău să-ți spun asta,dar cred că ar fi mai bine să ne întoarcem.

-Speram să nu observi cât de târziu s-a făcut,spuse el,după ce s-a ridicat puțin.

-Vrei să spui,poate,cât de devreme s-a făcut.Cât este ceasul?

Scuturând cadranul fosforescent al ceasului,roști:

-Trei.

-Glumești!

-Nu! îi privi fața îngrijorată.Vei fi dată afară din Langston,dacă te prind?

-S-ar putea.Nu știu.Ceea ce am făcut în seara asta n-am mai făcut niciodată.

Întinzându-se spre ea,el îi atinse vârful nasului.

-Și regreti?

-Nu,șopti ea fără să șovăie.Nu,nu regret.De pe nas,degetul lui alunecă pe buze,mângâindu-le,apoi peste bărbie și coborî încet pe gât.Când ajunsese la scobitura ce se forma între sâni, Tom respiră adânc,și-și retrase mâna.

-Nu-i voluminoasă și destul de urâtă,murmură el,apoi se ridică.Mai bine plecăm înainte de a face o greșeală ce ne-ar putea închide planurile pentru mâine.

-Mâine?

-Este ziua mea liberă,știi? M-am gândit să ieșim la iarbă verde.

-Tom,spuse ea confuză.Nu cred că pot...

-Ba da,poți.Nu trebuie să spui decât „Da, Tom.Îmi doresc atât de mult să merg cu tine”.Vezi? E foarte simplu.Un zâmbet neîncrezător se așternu pe fața ei.Era ușor pentru el,dar nu și pentru ea.Aseară fusese cuprinsă de nebunie; luna plină o scosese din minți.Dar mâine,pe lumină,totul va reveni la normal.

-Da, Tom.

-Da,Helen,șopti el,apropiindu-se de ea.Ce rău găsești în propunerea mea?

-Ce rău? izbucni ea în râs.Doar simplul fapt că-l cunoscuse și că în fiecare zi era lângă el,îi distrusese deja liniștea.Se simțea în pericol numai la gândul că ea îi

permisesese lui să se apropie de ea.Umezindu-și buzele,roști:

-Nu mă gândesc la...

-Foarte bine.Nu te gândi,șopti el.Măcar o dată în viață nu te gândi.Încearcă doar să simți.Cu o mână odihnindu-se sub unul dintre sâni,Tom continuă:

-Știi ce mi-am dorit să fac prima oară când te-am văzut?

Dregându-și vocea,Helen îi răspunse:

-Ai vrut să-ți lași urmele pe mine? El chicoti încet,și căldura emanată de timbrul vocii lui i se răspândi în tot trupul.

-Nu pot să spun că n-am avut și această idee,dar mi-am dorit tare mult să te văd împiedicându-te sau strănutând,orice altceva,care să-mi fi demonstrat că ești vie: Doream acest lucru pentru că în privirea ta am zărit acea expresie pe care și eu,demult,o avusesem.Aș fi vrut să mă reped la tine și să-ți spun că acea expresie nu trebuie să existe în privirea ta,că tu trebuie să te schimbi.Știam însă că atunci n-ai fi înțeles nimic.Cu mâna îi cuprinse spatele și o trase mai aproape de el.

-Cred că de-abia acum poți să înțelegi.Nu mă îndepărta! Nu mai întoarce spatele vieții! Vino mâine cu mine! îi cuprinse fața între mâini,forțând-o astfel să-l privească.Nu s-a întâmplat nimic înspăimântător aseară,nu?

Helen aprobă din cap,deși își dădea foarte bine seama că minte.Ceva cumplit de înspăimântător se întâmplase în interiorul ei.

-Dar,s-ar fi putut întâmpla,continuă el.Este întuneric și pustiu.Dacă aveam de gând să-ți fac vreun rău,până acum aș fi făcut-o.Am știut tot timpul că nu ai încredere în mine.De aceea nici nu te-am sărutat în seara asta.N-am vrut să fac nici un gest care să te înspăimânte și să te îndepărteze de mine.

Căldura mâinii lui îi frigea pielea.Urmări acea mână ce-și încetă mângâierile doar când ajunse din nou sub sâni ei,găsindu-și parcă odihna acolo.

-Helen,nu vreau de la tine doar ceva fizic.

-Foarte drăguț din partea ta!răspunse ea,încercând să-și înăbușească respirația,ce i se părea că devenise mult prea zgomotoasă.

-Și nu uita că sunt foarte receptiv la sensibilitatea ta! îi spuse el răgușit,în timp ce cu degetul mare îi mângâia sânul.

-Da,ești...ești teribil,șopti ea retrăgându-se de lângă el.

-Stai,nu trage!spuse el imperios.Și fiindcă ea tot încerca să se îndepărteze,dar nu reușea,el începu să râdă.

-Helen,nu vreau să par încăpățânat,dar mi s-a prins manșeta!

În primul moment ea nu-l crezu,dar în clipa următoare,afirmația lui se dovedi a fi adevărată.

-Închide ochii! îl rugă ea.Chicotind încă,el se supuse.Ea își ridică tricoul și constată că manșeta uneia dintre mânecile cămășii lui i se agățase de prima capsă a sutienului.

-Ce ridicol,murmură ea,încercând să elibereze bucata de material.Dacă trece cineva și ne vede,ce explicație îi vom da?

-I-am putea spune că suntem gemeni siamezi,uniți prin mână și piept,îi sugeră el un motiv.Și îi mai spunem că,deși apreciem chirurgia medicală ni s-a părut că este mult mai amuzant să rămânem astfel.

-Asta se cheamă răutate! bolborosi ea,stăpânindu-și greu hohotele de râs.Asta se cheamă răutate și lipsă de sensibilitate,mai adăugă ea,după ce reuși să desprindă manșeta.

-Nu-i nimeni perfect! concluziona el,ridicându-se și trăgând-o mai aproape de el.Apoi,cu privirea stăruitoare o întrebă: Și mâine?

Dacă îi va răspunde afirmativ acum,mai curând sau mai târziu,Helen știa că va regreta.De-odată însă simți că nu-i mai păsa.Și în timp ce-l privea,își dădu seama că nu putea să-i dea decât un singur răspuns:

-Sigur,răspunse ea,ca și când ceea ce urma să facă n-avea nici o importanță.

Da,repeta ea.De ce nu?

CAPITOLUL 4

A doua zi dimineața când Helen se trezi,razele soarelui străpunseseră deja perdelele albe de la ferestre și,cu lumina lor strălucitoare,scăldau întreaga încăpere.Helen zâmbi.Se răsuci pe-o parte,lipindu-și fața de pernă.Se simțea minunat.Ar fi vrut parcă să îmbrățișeze întreaga lume.

Rămase nemișcată,încercând să-și amintească de ce se simțea atât de bine.Tom!

Râse răgușit.Călătoria fantastică din noapte! Concertul broaștelor!

Se întinse leneș,apoi se ridică.Oare cât o fi trecut de când nu s-a mai trezit atât de fericită? Ani! Astăzi va merge la iarbă verde.Un picnic cu Tom.

Ceva obișnuit,dar ea era fericită!

Sări din pat și respiră adânc.Aerul curat din cameră îi pătrunse în suflet și-i învălu trupul.Își scoase halatul și-l azvârli pe pat.Păși spre baie.În timpul dușului își masă corpul cu energie.Chiar și pielea avea mai multă viață în dimineața asta!În timp ce se usca,începu să râdă.Dacă s-ar fi oprit să se asculte, ea însăși s-ar fi mirat de sunetele propriului ei râs.Nu era genul de femeie care să chicotească în baie sau în altă parte.Încă mai zâmbea când își luă pantalonii și bluza din șifonier.Nu se putea dumiri de ce astăzi,totul părea altfel.Culorile din cameră și de afară păreau mai strălucitoare decât de obicei.Degetele încetară să

mai încheie bluza.Înțelese că nu ziua era diferită,ci percepția ei era alta.Devenise conștientă față de lucrurile din jurul ei; se obișnuise cu ele.Le privise,dar niciodată nu le dăduse nici o atenție.Își mișcă capul nedumerită.Greu de crezut, dar Tom reușise să deschidă acea portiță secretă a sufletului ei,prin care,de acum,va pătrunde viața.Avea sentimentul că,după plecarea lui,viața ei nu va mai fi atât de liniștită,chiar dacă ea va încerca să se încadreze în vechiul și plictisitorul tipar de până acum.Entuziasmul lui Tom era contagios.O simplă plimbare cu el,noaptea,și viața ei a căpătat altă semnificație!

Aranjându-și la spate partea de jos a bluzei,de culoarea paiului,observă că pantalonii de bumbac erau tot albi.Albi,se gândi ea,încruntându-se,dar rapid, alungă gândul.N-avea încotro.Majoritatea hainelor ei pentru anotimpul cald erau albe.Îi plăcea albul.Se armoniza cu pielea ei,decise ea cu încăpățănare.Iar dacă lui Tom nu-i plăcea această culoare cu atât mai rău pentru el!

Soneria telefonului de lângă pat îi întrerupse gândurile de răzvrătire și,de aceea,când ridică receptorul,vocea îi fu puțin cam aspră.

-Vă caută doamna Black! o informă Terri; ezitând,adăugă: Cred că plânge.

-Dă-mi legătura,Terri,o rugă Helen încruntată.Și până să se audă vocea prietenei de la celălalt capăt al firului,albastrul ochilor ei se tulburară de îngrijorare.

-Helen? Helen,Brand m-a părăsit! spuse Charlotte cu vocea tremurată.

-Îmi pare rău,Charlotte,o consolă Helen,simțind cum bătăile inimii,o clipă,își încetară ritmul.Îngrijorarea și regretul lui Helen erau întemeiate: ar fi trebuit s-o avertizeze pe Charlotte că un tânăr de douăzeci și cinci de ani,care-și petrece cea mai mare parte a timpului în fața oglinzii,nu va rămâne la nesfârșit alături de o femeie divorțată,de vârstă mijlocie și durdulie,chiar dacă el însuși susținuse acest divorț.Și,deși se neliniștise când a aflat de legătura lui Charlotte și a lui Brand,ea și-a păstrat îndoielile doar pentru ea; era conștientă de faptul că Charlotte avea dreptul să-și trăiască viața cum dorea.

-Helen,sunt pierdută! spuse Charlotte plângând.Toate planurile de viitor mi le-am clădit doar alături de Brand.

-Știu,știu,murmură blând Helen.Vrei să trec pe la tine? Ne-am putea trece ziua imaginându-ne că-l facem bucăți.Asta întotdeauna ți-a ușurat sufletul.

-Dacă-l fac bucăți,o voi face cu propriile mele mâini! Tonul tragic din vocea lui Charlotte se transformă în mânie pură.

-Helen,mi-a spus că sunt grasă! Poți să crezi asta? Nu-ți pot enumera de câte ori a afirmat că sunt exact mărimea potrivită pentru a-i umple brațele.Mi-a mai spus că nu poate suferi femeile slabe.Și mi-a spus că sânii mei...

-Charlotte,o întrerupse Helen,zău,nu vreau să știu ce crede Brand despre sânii

tăi.Cel puțin nu înainte de micul dejun.Prietena ei râse.Helen știa că în cele din urmă va râde.Umorul lui Charlotte ieșea întotdeauna la iveală,mai devreme sau mai târziu.

-Ai dreptate,Helen.Nu merită să vorbim despre el.Apoi oftă.Nu veni la mine.Vreau să fiu singură.Știu că sunt o proastă.Am bănuț că într-o zi Brand mă va părăsi,ca toți ceilalți.Dar,vezi tu,am sperat întotdeauna am sperat.Râse din nou,de data asta însă râsul sună îngrozitor.

-Se mai spune că speranța este un lucru minunat.Dar nu este.Este un sentiment teribil,dar neputincios.Dacă aș putea să nu mai sper,atunci poate voi avea puterea să trăiesc și singură.Intensitatea vocii îi scăzu,iar Helen de-abia o mai putu auzi.

-Mă înspăimântă singurătatea,Helen.Când sunt singură e ca și când nici n-aș exista.Am nevoie de cineva care să-mi confirme,prin prezența sa,faptul că trăiesc.Atunci când în viața mea există un bărbat,mă trezesc zâmbind.El este motivul pentru care doresc să mă trezesc.Helen respiră cu greutate.Confesiunea lui Charlotte o tulbură profund,mai mult chiar decât ar fi recunoscut ea însăși.

-Voi trece pe la tine,Charlotte,insistă Helen.Ai nevoie de cineva cu care să vorbești.

-Nu,te rog,nu veni.Vreau,trebuie să mă descurc și singură.Apoi tăcu.Știu că lucrurile nu pot fi atât de rele când am o prietenă ca tine,continuă apoi Charlotte,și Helen se liniști,fiindcă în vocea ei desluși o urmă de zâmbet.Și înainte ca ea să-i poată răspunde,Charlotte îi spuse la revedere și închise.Rămase un timp cu receptorul mut la ureche,apoi,cu mișcări obosite,îl așeză în furcă.

Își frecă tâmpilele ce se zbăteau și privi ceasul de pe noptieră.Era nouă și un sfert.Fixase întâlnirea cu Tom pentru ora nouă și jumătate.

Se uită lung pe fereastră.Nu strălucise oare soarele mai puternic când s-a trezit?

Imaginea lui Tom pluti prin fața ochilor,și atunci își reaminti cuvintele lui Charlotte:„Când există un bărbat în viața mea,mă trezesc zâmbind.”

Nu,categoric,nu era vorba de același lucru,se liniști ea.

Dar îi era teamă.Nu voia să facă aceeași greșeală ca prietena ei.Nu voia să devină ridicolă.Nu dorea ca cineva să se folosească de ea,și apoi s-o părăsească.

Simți că nu va mai fi în stare să iasă cu Tom.Îi va spune,pur și simplu,că s-a răzgândit.O greutate i se luă de pe umeri.Bineînțeleș că nu va ieși.Putea să-și treacă vremea făcând lucruri mult mai importante.Părăsi dormitorul și coborî scările cu pași hotărâți.Tom,desigur,va înțelege,încercă ea să se liniștească.Doar nu amâna o întâlnire pregătită pe îndelete.Ieșirea de astăzi fusese zămislită într-un moment de exaltare,sub clar de lună.Până la terminarea frugalului mic-dejun,

starea de spirit i se îmbunătăți.Luase o hotărâre înțeleaptă.Părăsi terasa și ieși afară sigură de ea.Dar,deodată,se trezi plutind în aer.

-O doamnă frumoasă și o zi minunată! îi spuse Tom amuzat de năuceala ei.Oare ce altceva și-ar mai putea dori un bărbat?

-Tom,dă-mi drumul,nebun ce ești! bolborosi ea,neputând articula cuvintele din cauza râsului și a surprizei.

-Nu,răspunse el,clătinând din cap cu încăpățănare.Tu ești fericirea vieții mele.Ești răsplata faptului că eu sunt un tip atât de bun.Se încruntă însă,când observă cu ce era îmbrăcată.

-Tu,chiar nu ai nici o pereche de blugi?

-Nu,nu am.Începu să se agite în brațele lui,când își dădu seama că era purtată spre rulotă.

-Tom,pot merge foarte bine cu propriile-mi picioare.Nu trebuie să mă duci pe sus.

-Ba da,trebuie! Când ai ieșit din casă,păreai mult prea respectabilă,iar eu am simțit acel vechi imbold de a-mi lăsa urmele pe zăpadă.Ajunseră lângă rulotă.O lăsă jos și îi zâmbi.

-A trebuit să îndepărtez demnitatea.Se înclină.

-Rădvanul dumeavoastră așteaptă! Privi îngrijorată rulota.

-Vom merge în ea? El râse,apoi adăugă:

-Nu cred că te vei simți la adăpost pe motoretă în plină zi!

-Așa este.Jumătate din locuitorii orașului vor fi șocați.Călătorind în interiorul rulotei tale va fi chiar mai rău.Pentru toată lumea,aceasta nu va însemna decât un pat pe roți.Și acest lucru va duce la sfârșitul bunei mele reputații,păzită cu atâta grijă.

-Nu credeam că ești atât de aproape de a fi considerată o femeie imorală,îi răspunse el,ridicând mirat una din sprâncenele-i stufoase.Își clătină capul exasperată.

-Știi foarte bine ce am vrut să spun.Gura lumii!Urmără câteva clipe lungi de tăcere stâjenitoare,interval în care Tom îi examina fața cu o curiozitate evidentă.Apoi o întrebă:

-Și nu crezi că te-ai putea amuza puțin pe seama lor? Să străbați orașul ignorându-i?Helen își înăbuși râsul de uimire.

-Nu,nu cred că aş putea reacționa astfel.

-Nu-ți face griji.Mai curând sau mai târziu,vei simți acest îndemn,o îmbărbăta el,cuprinzând-o cu brațele.Se dezlipi apoi de ea și păși în rulotă.

-Sper,murmură Helen.Clipi mirată când el îi puse în brațe o pătură

neîmpachetată.

-Tu vei duce asta,iar eu coșul cu alimente,spuse el înăbușit,fiindcă își băgase capul într-un dulap,atât cât ea să-l poată vedea râzând,și adăugă: După cum observi,nu sunt năzuros.

Cincisprezece minute mai târziu erau afară din oraș,iar Helen tot nu putea să înțeleagă cum de se găsea ea acolo.Își aminti doar că,foarte hotărâtă,se îndreptase spre el pentru a-l anunța că nu va ieși la iarbă verde.În rest,totul se învălmășea în mintea ei.Cu siguranță că acest om avea un fel al lui de a-i întoarce cu susul în jos chiar și gândurile.Ar fi trebuit să fie necăjită că lucrurile au decurs altfel decât plănuise ea,dar acum,nu simțea nici cea mai mică urmă de iritare.Ziua era mult prea frumoasă.Își concentra atenția asupra peisajului.De ambele părți ale drumului princial se găseau câmpuri minunat colorate.

Roșul,galbenul și purpuriul florilor de câmp te impresionau.I se părea că prin ușa larg deschisă a fermei,ea pășise într-un ținut din Oz.

Fu surprinsă când observă că Tom conducea fără să consulte o hartă sau chiar pe ea.Părea să cunoască foarte bine locurile.El nu ezită nici măcar atunci când,mai târziu,viră spre o pădurice,ce se afla de-a lungul unui râu șerpuitor.

-De cât timp ești în oraș? îl întrebă ea când îngenunchiară ca să poată întinde mai ușor pătura,pe fâșia de pământ acoperit cu multă iarbă.

-De opt zile.Ea clătină din cap cu neîncredere.

-Locuiesc aici de peste douăzeci de ani.Cum se face că tu cunoști acest loc,iar eu nu l-am văzut niciodată?

-Nu te-ai uitat,îi răspunse el cu simplitate.Ai ocazia să-l cunoști acum.

Privi râul cu albia îngustă,a cărui apă se scurgea domol.

-E frumos!El se întinse pe pătură și,examinând peisajul,șopti:

-Da,este frumos.Și,cu toată stima pentru Joe,nu cred că o mână omenească ar putea face o asemenea minunăție.Aici este frumosul natural: ordinea în dezordine.Inconștient,dar în mod grațios,se întinse,așezându-se pe o parte.

Tăcerea îi învălui blând.Helen privi la pinii din spatele lor,apoi la sălciile ce străjuiau malul râului.Cu coada ochiului,se uită la trupul lui.Blugii și cămașa la modă se mulau perfect pe trupul puternic,cu mușchi bine formați,ce ieșeau în relief,pe piept și pe coapse.Apoi,deodată,Tom șopti:

-Vino mai aproape,Helen! Și ea tresări parcă vinovată.Apropiindu-se,se ghemui alături de el.Îl privi o clipă interogativ.Constată însă că întreaga lui atenție era reținută de altceva; încercă să vadă și ea acel ceva.O secundă mai târziu șopti mirată:

-La ce te uiți?

-Privește mai atentă! Era într-o stare de spirit bună, așa că făcu ceea ce o rugă el. Privi pământul intens un timp, apoi, exasperată, îi spuse:

-Tom, dar nu văd nimic acolo, în afară de iarbă și nuiele; și...o, furnici... O, unul din monștrii ăștia mici mă ciupește.

-La ce te așteptai? Mâna ta se găsea chiar în mijlocul drumului lor de trecere, zise el, fără să ridice privirea. Urmărește-le, Helen! Nu vezi! Ele n-au timp să pâlăvrăgească sau de bârfă. Te mușcă de mână, dar nu de spate, adăugă el. Ele nu fac aici decât ceea ce Dumnezeu le-a cerut să facă. Nici unuia dintre acești monștri mici, nu-i pasă de ce gândesc celelalte furnici despre el.

Ea îl privi neîncrezătoare; aceeași privire o aruncă și furnicilor.

-De unde știi tu asta? îl întrebă ea sec. Privește la cele două furnicuțe ce-și tot șterg antenele. Probabil că-și spun: „Ai văzut cât de tare s-a îngrășat Marian? Te rog să nu mă lași în spatele ei când trecem prin tunel. Cu siguranță că se va împotmoli acolo.” El râse apreciativ.

-Nu fii atât de sigură! Furnicile știu ce este important încă de la naștere, iar preocuparea de a afla ce cred vecinii lor despre ele, nu este în-i scrisă în lista destinului lor. Și ea începu o discuție în contradictoriu cu el. Se opri însă deodată.

-O, nu, spuse ea. Privește această omidă! Merge doar pe unde este liber. Se aplecă spre pământ pentru a privi mai atentă. Tom râse și o trase mai aproape de el.

Rămaseră astfel, privind la acel obiect pufos, care înainta încet, peste firele de iarbă, așa cum un acrobat voluminos încerca stângaci să treacă peste o frânghie bine întinsă, fiecare fir de iarbă aplecându-se pentru ca el să poată trece spre celălalt fir.

-Ușor de făcut! exclamă Tom. Știind că niciodată nu va ajunge unde dorește nu merge în linie dreaptă; va ajunge doar acolo, unde îl duc firele de iarbă.

Ca tine, se gândi Helen. Înlătură însă gândul ce o tulbură și se întoarse sprijinindu-se pe călcâie. Îl privi cu gravitate.

-Acum știi. Știi că ai avut totuși un motiv de m-ai adus aici. Ai vrut să fii departe de civilizație, departe de toți cei ce speră în mântuire și asta numai ca să observ viața insectelor. El zâmbi. Nu-i chiar așa de rău! În ultima vreme am fost foarte aproape de natură. Se scutură, ca și când propriile lui motive l-ar fi stânjenit. Am vrut să împart această bucurie cu tine!

Și chiar a împărțit-o. După ce au mâncat, s-au plimbat prin pădure. Niciodată până acum pe Helen n-o interesaseră găngăniile, dar astăzi cercetă și păsările, și plantele, și animalele mici ce-și duceau viața acolo, sub arbuști.

-Totul este natural, spuse Tom cu voce înceată, de parcă i-ar fi fost teamă să nu

tulbure însăși liniștea.În ultimul an,am întâlnit o mulțime de oameni ce trăiau aidoma acestor animale.Nu aveau nevoie de pastile de dormit sau de alte tranchilizante.Munca fizică le aducea somnul.Privi de-a lungul râului ce se scurgea domol.Pacea naturii este tranchilizantul dat de Dumnezeu.Aici,în natură,nu ai timp să te plictisești.Sunt prea multe de făcut și mult prea multe de învățat.Helen reflectă asupra vorbelor lui,în timp ce coborau pe lângă râu, cercetând vadurile puțin adânci,în care săltau pești mărunți.Înțelesese mesajul lui Tom.Ar fi trebuit să fie prea obtuză ca să nu-i înțeleagă tâlcul.

Stăteau pe o movilită ce domina o parte a râului mai îngustă și urâtă,când Helen zări ceva strălucind în apa întunecoasă.

-Tom,privește! Văd ceva acolo! Se aplecă și se uită mai atentă.Când înțelese despre ce era vorba,adăugă: Nu,n-are nici o importanță.

Eșarfa de mătase,cu care-și înfășurase gâtul alunecase.Dar înainte ca ea să mai poată spune ceva,Tom se și repezi în apă.În primul moment,el păru să înoate în aer,apoi,deodată,îngenunche în noroi și apă; în mâna-i ridicată,apăru eșarfa.

Câteva clipe Helen îl privi mirată observând dărele de apă murdară ce-i șiroiau pe față și pe piept,tremurând,îi spuse:

-De ce Tom? Mulțumesc.Se îneacă.Cu precauție,întinse mâna după eșarfă.Ai fost atât de drăguț.Întocmai ca...ca Sir Walter Raleigh.

-Ce încerci să faci? o întrebă el strângând din dinți.

Pivirea răutăcioasă vorbea de la sine.Ea se încovoie de răs.Nu-i putea explica că nu dorise decât să-l îmbuneze.Și chiar dacă ar fi încercat,tot n-ar fi reușit din cauza râsului.

-Crezi că-i amuzant,nu? o întrebă el liniștit.Se ridică și încet începu să urce panta,privind totuși înapoi,pentru a fi sigur că ea îl urmează.Se aplecă și-și umplu o palmă cu noroi.

-N-ai vrea să vezi ceva cu adevărat amuzant?

-Nu,Tom! țipă ea gâfâind,încă râzând și încercând să se ferească.Te rog să fii rezonabil.Se feri cu greu de ploaia măloasă din mâna lui.

-Dacă acum eu aș fi fost în locul tău,ai fi răs.Sunt sigur că asta ai fi făcut,îi strigă el,râzând infernal.Asta nu...dar el nu-și mai continuă ideea.Ochii i se măriseră, privind undeva în spatele ei.

-Helen,oprește-te! strigă el poruncitor.Uită-te în spatele tău!

Clătinând din cap cu încăpățănare,și continuând să se retragă,Helen ripostă:

-A,nu mă păcălești...Picioarele-i alunecară și Helen se trezi în apa murdară.Se simți ciudat când apa îi pătrunse în pantofi.Nu mai trăise o asemenea experiență până acum.Își pironi privirea asupra lui,de parcă doar el era vinovat de ceea ce

se întâmplase.În tot acest timp el își făcea de lucru,îndepărtându-și noroiul de pe față și haine,încercând astfel,zadarnic,să-și ascundă fața după mâna cu care frenetic își ștergea bărbia.Dar nu-i era de nici un folos.Îl trădau ochii ce străluceau de râs.

-Știi,se înecă el,ai avut dreptate atunci,când mi-ai spus că și eu voi râde? Se așeză pe mal,continuând să râdă.O ajută apoi să iasă din apă.Helen râse fără încetare.De fiecare dată când își privea pantalonii,ce odată fuseseră albi,fără nici o pată,ori se uita la fața lui,pe care mai șiroiau încă dărele măloase,o lua de la capăt.Mult timp rămaseră pe malul râului ținându-se de mână și chicotind.

Cam după o oră,Helen se liniști.Cu bărbia în palmă și cu ochii încă strălucind de râs,îi spuse:

-Tu chiar știi cum să distrezi o fată!

-De fapt,n-am intenționat să studiem natura atât de aproape,îi răspunse el zâmbind și mângâindu-i o şuviță de păr.Se ridică apoi și-i întinse mâna.

-Hai,hai să ne curățăm! o îndemnă,trăgând-o după el.Ea nu ripostă și se lăsă condusă spre râu.Nu-și imaginase însă cum,și unde își vor curăța hainele și,de aceea,când el o îndemnă să intre în râu,într-un loc de unde țâșnea apa curată a unui izvoarăș,tresări.

-Ce ai de gând să faci? îl întrebă speriată,încercând să-și elibereze mâna din strânsoarea lui.

-Intrăm în râu și ne spălăm noroiul de pe haine!Observându-i ezitarea,adăugă: Doar nu-ți imaginezi că ai să găsești aici o spălătorie! Dar dacă dorești să te întorci acasă astfel...

-Nu,îi răspunse ea fără tragere de inimă.!Cutremurându-se repetă: Nu,cred că nu mi-ar place.

-Atunci,hai să intrăm! Strângând din dinți,Helen păși în apă.Scoase un țipăt.Aici apa era mult mai adâncă și foarte rece.Înainta cu greutate.Când îi ajunse la genunchi se opri.Îl privi mânioasă,fiindcă considera că totul se întâmplase doar din vina lui,dar și pentru că temperatura scăzută a apei părea să nu-l deranjeze.

Tom începu să adune apă în căușul palmelor și s-o împrăștie pe noroiul de pe haine.Helen se gândi să-i spună cam ce gândea ea despre falsa imagine pe care și-o concepuse el,atunci când intrase în râul rece și n-a scos nici măcar un sunet.Dându-și însă seama că el n-ar înțelege la ce se referă reproșul ei,se răzgândi.Ceva îi spunea că totuși comportarea lui fusese cât se poate de naturală.Ridică din umeri și începu să-l imite.Văzând cât este de neîndemânatică,Tom zâmbi.

-Aici,spuse el chicotind.Lasă-mă să te ajut!Pierzi prea multă apă așa cum

procedezi tu! Și, apropiindu-se de ea, începu să-i curețe petele miloase.

Deodată, mișcările lui încetară. Respirația îi deveni grea. Apa curățase noroiul de pe haine, dar materialul devenise transparent, reliefându-i formele armonioase.

Înghiți cu greu. Nu-i va mai reproșa de acum că poartă haine de culoare albă. Îi zări prin transparența pantalonilor pielea trandafirie a feselor și, irezistibil, mâinile i se îndreptară spre ele. I le mângâie cu ambele palme și se bucură de perfecțiunea lor. Bluza galbenă, i se lipise de spate, scotea în evidență linia suplă a spatelui. Mâna îi alunecă de-a lungul ei. Helen, în tot acest timp, rămase tăcută și liniștită. Dar, respirația îi devenise tot mai grea, în timp ce un val de căldură îi ardea întregul trup. El, tot atât de tăcut, cu greutate, se aplecă și, adunând apă în pumni, o împrășcă pe picioare, pe stomac. Ochii îi străluceau ca și când un foc lăuntric s-ar fi reflectat în lumina lor. Mâinile îi tremurau când depuseră apă pe pieptul ei. Și când el își trecu palmele peste sâni, mângâindu-le forma prin mătasea bluzei, și-i atinse sfârcurile tari, Helen, neajutorată, își plecă privirea.

Tăcerea devenise asurzitoare. Își aținti ochii plini de dorință asupra lui. Încet, se aplecă și-și umplu pumnii cu apă, pe care o lăsă să cadă de-a lungul corpului lui. Îi mângâie brațele, apoi umerii ascuțiți. Și, pe măsură ce mâinile-i alunecau pe pieptu-i lat, simți cum căldura încălzea imediat apa din palmele ei. Îngenunche în apă. Cu o mână îi cuprinse coapsa dreaptă, în timp ce cu cealaltă împrăștia apa ce se scurgea încet. Ignorându-i respirația agitată, procedă la fel și cu coapsa stângă. Respirând zgomotos, el se aplecă și o ridică. O privi. Și, cu o încetineală dureroasă, își lipi buzele de ale ei. Când corpurile se atinseră, căldura cărnii lor îi uni, de parcă ar fi fost dezbrăcați.

Nici unul nu scoase un cuvânt când sărutul încetă. Și, în timp ce se oglindeau unul în ochii celuilalt, un fel de pace îi învălui: acordul mut al îndrăgostiților.

Mână în mână, părăsiră apa. Înainte de a ajunge la mal, Helen se orpi. Îl privi și râse. Zâmbi și el, neluându-și ochii de la fața ei radioasă.

-Râdeți de mine, doamnă? o întrebă el serios. Helen negă mai întâi printr-o mișcare a capului.

-Nu! îi răspunse ea înconjurându-i talia și lăsându-și capul pe spate. Râd fiindcă...-respiră adânc -fiindcă soarele strălucește, fiindcă păsările cântă. Se ridică apoi pe vârfuri și îl sărută ușor. Râd fiindcă sunt fericiți! Tom tăcu. În acel moment nu mai conta decât faptul că erau împreună și că se simțeau fericiți, Făcuseră primul pas! Așa gândea Tom atunci. Dar, mai târziu, în drum spre casă, se întrebă dacă nu cumva se înșelase. Helen nu mai era aceeași. Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu atât mai mult creștea distanța dintre ei. Înstrăinarea venise pe nesimțite, încât, la început, Tom se întrebă dacă nu cumva aceasta nu exista doar

în imaginația lui. Dar când ea se întoarse spre el și-i zâmbi formal, atunci el înțelese că nu se înșelase.

-Joe mi-a spus că fiica ta va naște peste trei luni, spuse el, încercând să rupă tăcerea. Cum te simți ca viitoare bunică?

-Aștept cu nerăbdare, îi răspunse ea politicos. O mașină venind din directa orașului trecu pe lângă ei. Helen se aplecă să-și aranjeze ceva la pantofi. El se încruntă, dar nu comentă.

-Și Audrey cum se simte?

-Este intrigată. Sper... și nu mai continuă, de parcă ar fi regretat cele afirmate.

-Ce sperii? o îndemnă el, încercând din răputeri să-și mențină același ton. Atitudinea ei îl necăjea. Cu puțin înainte, ei împărtășiseră ceva minunat, iar ea se purta acum de parcă erau doi străini.

-Nimic serios! răspunse ea, evitând întrebarea lui. Audrey și soțul ei au câteva mici probleme. Sunt sigură însă că lucrurile se vor îndrepta de la sine, când va sosi copilul.

-Desigur, murmură el, încleștându-și degetele pe volan. Oare cât timp va mai dura această luptă dintre noi? se întrebă el. O privi. Chiar și în aceste haine umede și mototolite, ea părea de neatins.

-Helen! șopti el. Ce s-a întâmplat? îl privi uimită.

-Îmi pare rău, dar nu înțeleg ce vrei să spui, îi răspunse ea confuză.

Și, într-adevăr, nu înțelegea. Privind-o, și el fu convins de faptul că ea nu înțelesese la ce făcuse el aluzie. Gândul acesta îl întrista profund. La început, nu simțise decât o dorință inexplicabilă de a o readuce pe Helen la viață, de a-i sparge acel înveliș elegant. Acum însă era vorba de ceva mult mai mult. Se întreba ce va deveni legătura lor -dacă nu era cumva, încă de pe acum, un sfârșit. Tot ce știa era doar faptul că dorea să fie cât mai aproape de ea, cât mai aproape de acea Helen, care intrase în râu, și-și deschisese sufletul față de el.

CAPITOLUL 5

-Nu, nu, nu!

Helen privi mirată spre Charlotte când Althea Philips păși pe scenă abuzând de funcția de director, ce tocmai i se acordase, pentru a le muștra viguros. Erau la repetiția finală în vederea serbării anuale, clubul femeilor din Langston urmând să o prezinte în primăvara aceasta și, ca de obicei, în această etapă spiritele erau agitate. Anul acesta aveau de gând să ofere propria lor versiune a lui Gilbert și Sullinvan „The Mikado”. Helen chicotea ușor. Nu se afla nici o profesionistă printre ele, așa că deseori repetițiile s-au desfășurat în mod haotic.

Dar erau amuzante,iar scopul lor era nobil.Ca membră a acestui club,Helen se bucura de multă stimă.Îi plăceau concertele muzicale și balurile pe care le organizau în scop caritabil,dar și mai mult se bucura de foloasele de care beneficiau locuitorii orașului ei și cei din vecinătate,în urma acestor serbări.

Contribuiseră în mare măsură la bunăstarea orașului cu banii câștigați,în urma acestor spectacole.Astfel,acum doi ani,în urma balului organizat de ele cu ocazia sărbătorilor de iarnă,reușiseră,cu banii obținuți,să cumpere noul echipament medical pentru spitalul orașului.Helping Hearts,un azil pentru femeile și copiii abandonăți,a fost realizat doar cu banii dăruți de clubul lor.Printre alte realizări ale lor se mai numărau concertele anuale și expozițiile de artă ocazionale care nu s-ar fi ținut într-un oraș atât de mic.Tocmai repetaseră pentru a șasea oară numărul patru din program,"Trei micuțe la școală".Helen,Charlotte și Barbara Ludlow,având rolurile celor trei micuțe,se aflau acum în centrul scenei.Erau în ținută de stradă,dar fiecare aveau câte un evantai enorm,necesar pentru executarea anumitor mișcări impuse de ritmul cântecului.

-Charlotte,la ce ți-e gândul o apostrofă Althea,privind însă spre tânărul brunet și bronzat,tolănit într-un scaun din primele rânduri,de parcă ar fi știut foarte bine la ce se gândea Charlotte.Goncentrează-te asupra cântecului! Draga mea,gândește-te la motivație,adăugă ea sarcastic.Numai dacă ai putea să-nțelegi acest lucru,bine-înțeles,sunt convins că ne-ar ajuta enorm de mult.

Charlotte cu buclele-i de un roșu țițător,într-o dezordine sălbatică,de parcă ar fi fost cuprinse de aceeași indignare ce-o stăpânea pe ea,se aplecă spre Helen,șoptindu-i:

-Pe ce pariez că data viitoare mă va pune la colț? Apropo,cine a ales-o pe post de dictator?

-”Gândește-te la motivație,draga mea!”o imită Helen pe Althea,ridicându-și evantaiul enorm în dreptul gurii,ferindu-se astfel de mânia dictatorului,ca nu cumva,de data asta să cadă asupra ei.Mă face să mă simt ca o școlăriță! Și când Charlotte își exprimă sentimentele încrucișându-și ochii,Barbara chicoti fără să vrea,atrăgând atenția lui Althea asupra lor.

-Dacă,cumva și voi,cele trei sunteți pregătite,li se adresă Althea arogant,ridicându-și una din sprâncenele-i subțiri,să mai repetăm o dată acest număr! continuă ea și se întoarse spre orchestra din fosă.De îndată ce Althea se întoarse,Helen,clătinând din cap,șopti:

-Încă tot nu m-am dumirit cum de a reușit să obțină funcția de director!

-În vechile tradiții ale show-bussiness-ului,Althea se folosea de trup pentru a-și obține slujba.De data aceasta,a amenințat că se va dezbrăca în fața sponsorilor,

dacă nu va fi aleasă director,o informă Charlotte,zâmbind cu răutate.

Barbara scăpă un chicot de răs care deveni rapid un fel de tuse,când Althea o săgetă cu privirea.

Nu este nevoie să mai adăugăm că începutul acestui număr a fost puțin cam nesigur,și că Helen a trebuit să evite tot timpul privirea lui Charlotte în timp ce vorbea cu noul ei prieten.Treptat însă,gândurile îi zburară spre Tom.Fusese atât de confuză săptămâna trecută,când se întorseseră de la picnic.Se simțise cumplit de stângace,dar se și distrase.El nici măcar nu-și imagina cât de mult o bucurase pe ea această ieșire.Zâmbi,în timp ce-și amintea cum se furișase în casă,cu pantofii uzi în mână,în vârful picioarelor,întocmai ca o adolescentă căreia i se interzisese să iasă din casă.Avusese noroc! Nu se întâlnise cu nimeni.N-ar fi găsit nici o explicație plauzibilă pentru ținuta și starea de spirit în care se afla. Se încruntă,amintindu-și modul de comportare a lui Tom la întoarcere.Între ei se ridicase parcă o barieră,iar tăcerea lui o îngrijorase enorm.Dar a doua zi,când s-au reîntâlnit,și-a dat seama că doar imaginația ei era de vină.Tom era același. Din ziua aceea,Helen ieșea tot mai des în grădină.În definitiv,era primăvară! Era normal s-o preocupe propria-i grădină!

Izbucni în răs.Pe cine vrea ea să ducă? Un singur lucru o interesa în grădină și, cu siguranță,acest lucru nu era stratul de petunii.Mai tot timpul își făcea de lucru pe partea unde lucra Tom.Și fiindcă era lângă el,lumea strălucea.

-Ei,cum ți se pare?Helen clipi confuză,când descoperi că Charlotte se află lângă ea.

-Îmi pare rău,Charlotte.Despre ce vorbeai?

-Te-am întrebat cum îți place,repeta ea,întorcând capul spre tânărul ce se apropia de ieșire.Nu-i grozav?

-Da,este foarte atrăgător,șopti Helen.Dar nu crezi că este puțin cam...prea sportiv? Era gata să pronunțe cuvântul prea tânăr și acesta era ultimul lucru pe care Charlotte ar fi trebuit să-l audă.O îngrijorase foarte mult starea depresivă prin care trecuse Charlotte după ce o părăsise Brand.Dar nu putea să nu se gândească că nici acest tânăr fără minte,nu era potrivit pentru prietena ei, deși,astăzi,când a întâlnit-o pe Charlotte alături de noul ei prieten,s-a bucurat foarte mult.Cel puțin,în felul acesta,Charlotte nu se mai gândea la singurătatea ei.!

-Sportiv? Întrebă Charlotte cu un zâmbet aproape răutăcios.Ei bine,așa este, dar,să știi că are loc în pat! Nu ți-am spus că este doar noul instructor de tenis al clubului?L-am cunoscut când am semnat contractul pentru lecții,spuse ea,agitându-și sprâncenele.

-Cum? lei lecții de tenis? întrebă Helen, privind-o neîncrezătoare. Charlotte, după câte știa ea, nu fusese niciodată preocupată de sport. Și, mă rog, de când ești atât de pasionată pentru sport?

-De când clubul a angajat noul instructor! răspunse Charlotte vesel, apropiindu-se și mai mult de Helen. Îl cheamă Rocky. Ce zici? Strâmbându-se, continuă: Ridică și greutate! Și este...este...cum să-ți explic? Pare un diamant ce strălucește în deșert. Este și binecrescut, așa că, nu-mi fac nici cea mai mică grijă din pricina halterelor. Deodată expresia roșcatei se schimbă, devenise aproape gravă.

-Helen, este atât de deosebit! încă n-am mai întâlnit un alt bărbat care să-i semene. Îmi doresc să fiu cu el în fiecare clipă. Și mă simt cu adevărat vie, așa cum n-am fost cu mulți ani în urmă. Ar vrea ca numai el să-mi poarte de grijă. Nu crezi că lucrul acesta îți dă încredere? Știi, Helen, cred că pentru mine, acesta va fi sfârșitul!

O, Charlotte, o avertiză Helen în gând, nu te mai amăgi! De ce nu putea trăi ea decât cu iluzii? Oare n-a observat că de fiecare dată nu i-a rămas decât suferința? De ce oare, întotdeauna, starea ei emoțională n-a depins decât de un bărbat? reflectă în continuare Helen. Și după ce părăsi teatrul, Helen încă se mai gândea cu îngrijorare la Charlotte. Althea și repetiția muzicală se risipiră. Fură înlocuite de o singură imagine: Tom! Și, când figura luminoasă îi apără în minte, mușchii i se relaxară. Se eliberase parcă de orice constrângere. Și pentru această stare de spirit, își dădu seama, că nu trebuia să-i fie recunoscătoare decât lui Tom.

Totuși, această influență benefică nu și-o putea explica, și o nedumerea.

Zâmbi. Ce surprins ar fi, dacă ar ști că dojenile lui au avut un astfel de efect asupra ei. Da, dar nu va afla asta niciodată! Era mult prea sigur pe el, iar ea nu era dispusă să-i mai dea un atu în plus.

Opri în fața semaforului ce indica culoarea verde. Bătând cu degetele în volanul de direcție, în așteptarea schimbării culorii, gândurile se purtară spre seara ce urma. O invitase să cineze cu el, în rulotă. Această masă, alături de el, pentru ea, nu era decât o nouă experiență. Nu era o întâlnire formală, așa cum nici Tom nu era conformist. Greu de descifrat acest om! reflectă ea. Inteligent, se exprimă clar și isteț. Dar toate aceste calități nu se potriveau cu statutul lui de pierde-vară.

Se încruntă. Oare s-ar fi simțit la fel de liberă cu el, dacă n-ar fi fost decât un om de afaceri, întocmai ca ultimii prieteni ai soțului ei? Ar fi fost tot atât de nerăbdătoare să-l întâlnească, dacă ar fi servit masa la ea acasă sau la restaurant, în oraș? Negă dând din cap. Nu, nu ar mai fi fost același lucru. Nici nu s-ar mai fi simțit tot așa de liberă. Era cât se poate de bine că el era așa și nu altfel, concluzionă ea, în timp ce se apropia de casă.

La șapte și jumătate, chiar în aceeași -seară, Arnold îi aduse mașina în fața casei. Cu greu și-a putut păstra mina obișnuită, când și-a luat rămas-bun de la Arnold și Patty, știind că, de fapt, nu va trebui decât să înconjoare casa până la intrarea din spate, unde își va parca mașina cu grijă, astfel încât să nu poată fi zărită de nimeni. Tom apăru ca din pământ, și-i deschise ușa.

-Ești sigură că n-ai fost urmărită? șopti el grav. Helen privi nervoasă peste umeri, vru să-i răspundă, dar se opri când zări licărul din ochii lui.

-A, râzi de mine, îi aruncă ea.

-Bineînțeles, răspunse el. Nu crezi că este ridicol să conduci doar până în spatele casei tale? Îl privi uimită doar o clipă, apoi izbucni și ea în râs.

-Da, cred că ai dreptate, dar n-am găsit altă soluție de a ajunge aici, fără a răspunde la o mulțime de întrebări. Dacă, pur și simplu, i-aș fi spus lui Patty că nu cinez în seara asta, ea ar fi insistat să chem un doctor. El zâmbi.

-Într-adevăr, nu contează cum ai ajuns aici, ci doar faptul că ești aici, conchise el, indicându-i printr-o mișcare a capului, direcția spre ușa rulotei.

-Nu vrei să intri în micul meu salonaș?

-Chiar te-ai spilkuit în seara asta! îi spuse ea, neluându-și ochii de la pantalonii și cămașa de culoare neagră cu care se îmbrăcase.

-E un mod de a te cuceri, draga mea.

Râse satisfăcută, în timp ce cu multă atenție examina interiorul. Nu era o cameră foarte spațioasă, dar părea destul de confortabilă. Fiecare milimetru era bine exploatat. Pe o parte, în mijloc, se afla bucătăria, reprezentată de o chiuvetă zidită în perete și de un frigider. De cealaltă parte, cele două uși duceau una către baie, iar cealaltă spre toaletă. Partea din față era rezervată șoferului și pasagerilor. Urmă apoi un spațiu pentru masă și o canapea. Și Helen își continuă inspecția minuțioasă și în partea din spate, unde ea nu găsi decât paturi zidite în perete.

La sfârșitul acestei examinări vizuale Tom, care în tot acest timp o privise, o întrebă:

-Ei ce zici de umil-mi adăpost?

-Sunt uimită! răspunse ea. Atât de multe lucruri cuprinse într-un spațiu atât de mic! Și totuși, nu pari încercat de claustrofobie. El aprobă din cap, apoi continuă:

-Este rezultatul ingeniozității moderne. Fiecare bucată de spațiu are un rol bine determinat. Canapeaua și masa, de exemplu, duc către paturi, foarte la îndemână pentru orgiile improvizate, îi explică el cu oarecare răutate, în timp ce se aplecase spre ea, și-și răsucea o mustață imaginară, îi arătă din cap, canapeaua.

-Ia loc, și spune-mi ce bei. Presupun că preferi vinul-alb. Dacă nu, am și bere, și suc de grapefruit. Ea râse.

-Îmi place foarte mult vinul alb.Și te rog să nu faci comentarii la culoare! Miroase bine.Ce avem la cină?Tom zâmbi încântat.

-Ce-ai zice de pui la cuptor?Ea fluieră admirativ,laudă ce el de mult o așteptase.

-Sunt foarte impresionată.Întâmplător,puiul la cuptor este mâncarea mea preferată.

-Știi...de fapt,Patty însăși a pregătit cina,recunosc eu el,prefăcându-se necăjit.

Și fiindcă îi înțelese jocul,Helen nu-i reproșa falsa supărare.N-avea rost.

-Ești teribil! îi răspunse ea,dând afirmativ din cap.El ridică paharul,în semn de acord la afirmația ei.

-De fapt,să știi,că nu m-am dus s-o rog.În timpul unei conversații obișnuite,s-a întâmplat să-i povestesc că voi avea musafiri la cină,și că aș dori să pregătesc,cu această ocazie,ceva deosebit.Și atunci am întrebat-o ce preferi tu,fiindcă,i-am explicat eu,eram mult mai sigur pentru mine să folosesc etalonul tău,în ceea ce privește gentilețea.

-Și bănuiesc că ai lingușit-o,însăilându-i o poveste.Și mai presupun că ți-ai compus și o mină foarte abătută,și atunci,ea s-a oferit să pregătească cina în locul tău.Devine extrem de impresionabilă când aude o poveste tristă.Cred că ar trebui să se considere norocoasă că nu ți-au trebuit și bani.În mod sigur ți-ar fi oferit economiile ei,fără să clipească.Ești într-adevăr,teribil!

-Ce să fac?Dacă așa m-am născut eu,cu ceva mai mult șarm decât ceilalți semenii!? se dezvinovăți el.Patty mi-a spus că semăn cu primul ei bărbat.

Helen îl privi uimită,dar izbucni imediat în râs.

-Ce-i atât de amuzant? Ea clătină din cap râzând și,tot chicotind îi răspunse:

-Mai știi eu ceva despre fostul ei soț.Și-a petrecut mai mult timp în închisoare decât cu Patty.Cred că familia lui a petrecut grozav atunci când a auzit că a fost călcat de un camion,imediat după ce storsese de bani câteva doamne mai în vârstă.Un moment el încercă să pară ofensat,dar nu-și putu menține expresia sobră prea mult timp,așa că zâmbi.Au râs și au vorbit tot timpul cât a durat cina. Pe masă ardeau lumânări,iar în fundal se auzea un cântec interpretat de Edith Piaff.Au discutat tot felul de lucruri,le-au adâncit și fiecare și-au spus propria părere.Nici un subiect nu li s-a părut trivial.

După ce vesela a fost strânsă,Helen se întinse după sticla de vin,pe jumătate goală și,în timp ce-și turnă șampania în pahar,murmură:

-Și totuși,nu pot să te înțeleg.Ești unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am întâlnit! De ce-ți pierzi vremea muncind când la unul,când la altul? N-ai vrut,oare,niciodată să faci ceva tu însuți?

N-ai dorit ceva, așa, cum să-ți spun, ceva valoros?

El, ridicând întrebător dintr-o sprânceană și zâmbindu-i strâmb, îngăimă:

-Valoros? Mă întreb totuși ce înțelegi tu prin acest cuvânt? Am impresia că-i dăm semnificații diferite. Ridică din umeri. Johnny Appleseed a făcut exact ceea ce fac și eu. Consideri că viața lui nu are nici o valoare? Dar ce spui despre Thoreau? Ea râse ușor și nu-și dădu seama că atmosfera dintre ei se răcise.

-Te crezi din aceeași categorie cu Thoreau? îl întrebă, sprijinindu-și bărbia în palme. El privi mai întâi la paharul din mâna ei, apoi către ea. Încet, și cu o expresie ciudată în ochi, răspunse:

-Poate că nu. Tu însă nu ai mai fi aici cu mine, dacă eu nu aș fi ceea ce sunt. Și zâmbind trist, continuă: Eu sunt ceva ce nu reprezintă mărul interzis, nu-i așa? Ea puse paharul jos, confuză.

-Nu, nu asta am vrut să spun. Dar tu, răstălmăcești cuvintele. Își frecă tâmplele. Într-adevăr, nu este ceea ce afirmi tu, deși trebuie să recunosc că lângă tine mă simt mult mai liberă. El se sprijini de spătarul scaunului. Respiră adânc.

-Nu afirm decât ceea ce am constatat! Refuzi să ai de-a face cu semeni din propria-ți sferă socială. Și fiindcă ea îl privi cu asprime, el adăugă:

-Ba, da! Te-am urmărit. În noaptea când ai dat petrecerea, se afla cu tine, în grădină, un individ drăguț. La început i-ai vorbit mai puțin oficial, dar când te-ai oprit și te-ai sprijinit de un copac, și el a considerat gestul ca o pură invitație, tu l-ai privit cu atâta răceală, încât sărmanul mai c-a înghețat. Era complet derutat. Își clătină capul, ca și când ar fi regretat cele spuse. Totuși, după un timp, continuă: Te-am urmărit toată noaptea cum le zâmbeai invitațiilor tăi cu acea grimasă politicoasă și sterilă, care în mentalitatea ta, înseamnă a râde. Și atunci, ca să-ți spun drept, mi s-a făcut greață.

Cum de-a îndrăznit? se mânie Helen. A îndrăznit să mă spioneze! Pe deasupra, mai și recunoaște, de parcă n-ar fi un act vrednic de dispreț! Era furioasă pe el și nu încerca să-și ascundă mânia.

-Deci m-ai urmărit! M-ai spionat! țipă ea. Să știi că niciodată nu-i voi permite cuiva să mă atingă în propria-mi grădină! Ce vrei să dovedești prin această comportare? El se aplecă spre masă sprijinindu-și brațele de ea.

-Pe mine m-ai lăsat „să te ating” de câteva ori! De ce?

-Pentru că nu te-am putut opri! scrâșni ea. Pentru că ai manierele unui măgar!

-S-ar putea să ai dreptate, în ceea ce privește manierele mele, dar nu cred că acesta este motivul. Mi-ai permis acest lucru, fiindcă știi că eu nu voi fi aici decât pentru foarte puțin timp. Și când ea încercă să se ridice, el o prinse de mână. Te rog să ascuți adevărul! Cred că mi-ai permis acest lucru, pentru că erai sigură că

într-o zi voi pleca. Apoi vei putea să-ți continui minunata ta viață confortabilă și sterilă. Îți privi brațul și, în mod deliberat, îl lăsa să cadă. Se lăsa apoi pe spate și, critic, începu să-o examineze din cap până în picioare. Apoi continuă: Mă cauți pe afară și mă lași să te ating așa cum doresc întotdeauna, fiindcă ești sigură că patul tău va rămâne la fel de imaculat ca hainele pe care le porți. Râse cu asprime. Nimănui nu-i este permis să mototolească cearșafurile Albei-ca-Zăpada! Icnind, ea se ridică brusc.

-Destul. N-ai dreptul să-mi vorbești astfel!

-Poate că nu, dar ceea ce ți-am spus este adevărat. Se ridică și el pentru a o așeza pe canapea. Se aplecă spre ea și, cercetându-i fața, o întrebă: Ți mai amintești cum arată un pat după ce doi oameni au făcut dragoste? Ți mai amintești cum arăți după ce ai făcut dragoste? Nu mai pari scoasă din cutie, Helen! Nu mai ești în ordine. Părul ți este încălzit și umed. Și pe măsură ce vorbele se înteteau, respirația lui, în obrazul lui Helen devenea tot mai fierbinte. Corpul ți strălucește de transpirație. Buzele ți sunt umflate... iar sânii... Se opri cu greu, când îi auzi protestele înăbușite. Dar fără cruțare, neluându-și ochii de la fața ei îmbujorată, el adăugă:

-Pieptul ți este, de asemenea, umflat. Sânii ți sunt tari și palpită. Sfârcurile sunt inflamate din cauza degetelor și a dinților mei. Urmele parfumului meu vor rămâne pe pielea ta, iar mai jos, între coapse...

-Nu! de-abia putu ea să rostească. Însăpăimântată, Helen se ridică și se îndreptă spre ușă, disperată că el ar putea încerca să-o oprească, și îngrozită de ceea ce s-ar putea întâmpla, dacă el ar face-o. Dar el nu se mișcă. Din ușă, Helen țipă:

-Să nu te apropii de mine! Și nu vreau să te mai văd decât plecând! Și fără să mai aștepte răspunsul, se năpusti afară, împleticindu-se. Nu-i mai păsa dacă s-ar fi întâlnit cu cineva. Nu dorea decât să fie cât mai departe de el. Mișcărilor ei deveniseră necontrolate. Alergă prin camerele goale, de parcă toți demonii iadului ar fi urmărit-o. Fără să aprindă lumina, intră în dormitor și încuie ușa. Fără vlagă se prăbuși acolo. Dar ușa nu era decât o foarte slabă barieră. Nu putea îndepărta ceea ce era și în sufletul ei. Rămase mult timp acolo, așteptând ca bătăile inimii să înceteze. Când, în sfârșit, reuși să se miște, păși cu multă greutate spre baie. Fiecare pas îi pricinuia o durere cumplită.

În baia cu multiple oglinzi, Helen își zări umbra fantomatică reflectându-se în ele. Se spălă pe întuneric, zgâriindu-și carnea, pedepsindu-se.

Ce se întâmplase? Cum de ajunseseră aici? Seara începuse atât de frumos. Și, pe neașteptate, s-au trezit dușmani. Simți că se înăbușă. Traversă camera și deschise ușa balconului. Avu senzația că și razele lunii o lovesc.

Cruzimea părea să stăpânească această noapte, se gândi ea.

Fără să vrea, privi spre rulotă suspinând. În lumina lunii îl zări stând acolo neclintit, cu ochii ațintiți asupra ei. O clipă, cât o veșnicie, rămase nemișcată. Focul din interiorul ei deveni de nesuportat. El dispăruse.

Se sprijini de perete. De ce se purta el astfel? Dar cum de-i permisesese ea o astfel de comportare? se întrebă ea disperată. Nu era altceva decât grădinarul ei. Nu însemna nimic mai mult pentru ea, și niciodată nu va însemna ceva. Nici măcar nu dorea să-l mai vadă. Dar, cu un suspin dureros, Helen trebui să recunoască adevărul: dacă el ar fi urcat balconul în noaptea asta, în mod sigur că i s-ar fi dăruit. Nu avea nici cea mai mică îndoială. Se doreau prea mult, ca să fie altfel.

Dar el nu urcă. Îi privise ochii atunci când îi vorbise, zărise dorința acolo, dar și disprețul. O pedepsise pentru ceea ce era.

Își cuprinse trupul cu brațele. Se mângâie ușor, încercând să aline dorința teribilă ce-o stăpânea. Lacrimi de frustrare îi umplură ochii, dar și le șterse mecanic. Cu mâna își acoperi gura, încercând să oprească ceva; un țipăt, un geamăt; nu știa.

Trebuia însă oprit. Trebuia să rămână calmă. Numai așa, încet, durerea va trece.

Nimeni nu poate suporta o astfel de tortură prea mult timp. Se întoarse și se îndreptă spre ușa balconului. Deodată frunzele foșniră. I se opri respirația. Se întorsese. Tom era foarte aproape de ea. În lumina lunii, ochii îi erau tăciuni aprinși. Părul, în dezordine. În tăcerea stranie, Helen îl privi uimită, cu toată suferința prin care trecuse întipărită pe față.

-Am fost mult prea aspru, nu? rosti el încet, apropiindu-se de ea. Nu aveam nici un drept. Dar nu am vrut să-mi critici modul meu de viață, așa cum nici eu nu am dreptul să-l critic pe al tău. Apoi, cu amărăciune adăugă: pur și simplu, n-am vrut să ascund decât ceea ce mă preocupă cu adevărat: Te doream Helen! Și fiindcă nu-și mai găsea cuvintele, își trecu mâna prin păr. Dacă noi doi, atât de diferiți cum suntem ne înțelegem totuși, atunci de ce trebuie să stricăm totul, prin întrebări? Ea negă din cap. Nu pentru că n-ar fi fost de acord cu el, dar din cauza emoției, nu-l auzea. Nu-și dădea seama cum și când ajunsese el acolo. Totuși, cel ce-i vorbea, era chiar Tom. El se apropie de ea și, în același timp, Helen, mânăta parcă de o altă voință, cu ochii închiși, și de-abia ținându-se pe picioare, se înclină spre el. Cu o mișcare ușoară, el îi cuprinse umărul. N-a fost decât o mângâiere, dar Helen își mușcă buzele ca să-și ascundă geamătul. Aproape de urechea ei, cu vocea răgușită, Tom îi șopti:

-Halatul ăsta este foarte frumos, Helen, dar eu nu vreau să simt mătasea, ci pe tine. Cu o mișcare la fel de ușoară ca și prima, Tom îi cuprinse și celălalt umăr.

Foșnind ușor, halatul alunecă. Razele lunii se reflectară pe trupul gol.

-Te doresc,Helen!Geamătul unui animal rănit a fost singurul ei răspuns.Se simțea slăbită,și avu impresia că nu va mai fi în stare să se țină pe picioare.Dar știa că trebuie să ia o decizie conștientă.Îi mângâie fața și se sprijini de el.

-Iubește-mă,Tom.Tom simți că se înăbușă.Strângând-o de mână,pășiră în dormitor.Ezitănd doar o clipă,începu să-și desfacă cămașa.

Helen,în picioare,lângă pat,îl privea.Îl dorea atât de mult,încât,dispăruse și timiditatea,și jena.Singura emoție ce-o stăpânea era doar dorința.

Cu o mișcare înceată,îi atinse pieptul.Și când îl simți tremurând,își dădu seama că și el era la fel de vulnerabil ca și ea.Se aplecă și-l ajută să-și descheie pantalonii.Gol,în fața ei,Tom se strădui să-și controleze emoțiile.Ar fi vrut s-o arunce pe pat și să-i arate cât de sălbatică îi devenise dorința în ultimele două săptămâni.Dar mai dorea ca noaptea aceasta să fie deosebită pentru amândoi.

Așteptase prea mult timp pentru a face o greșeală acum.Îi cuprinse talia și rămase astfel câteva clipe.Apoi,încet,mâinile-i alunecară în jos,tot mai jos.'

Lumina difuză a lunii îi evidenția trupul frumos și,toată această frumusețe a corpului ei îi tăie respirația.

-Ești chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat,îi șopti el.

Și fiindcă ea gemu,și-și lipi trupul de al lui,el tremurând o rugă:

-Helen,ajută-mă!Aș vrea s-o fac încet,dar -o cuprinse de umeri,îndepărtând-o puțin -dar nu pot,dacă tu îți miști șoldurile astfel.Auzindu-I,Helen chicoti.

Ridicându-se pe vârfuri,și căutându-i cu buzele lobul urechii,ea,tremurând,murmură:

-Nu vreau încet,Tom!Nu,de data asta!Te doresc atât de mult!Intens și cu nerăbdare!Vreau să fiu a ta oricum!

-Dumnezeule!scrâșni el,trăgând-o spre pat.Mâinile îi căutau cu frenezie corpul,pipăind unghiurile și curbele,vârfurile și adâncimile,ca și când ar fi simțit nevoia să se asigure că ea se afla acolo,pe pat,sub el.De data aceasta nu-i mai opri frământarea și gemu de plăcere când căldura trupului ei îl învăluia.

Când atinse acel punct fierbinte dintre coapse,ea,îl îndemnă,desfăcându-și picioarele.Suspină ușurată când el pătrunse acel adânc.Ea primi ceea ce așteptase și dorise atât,și chiar mai mult.Iar el o iubi cu o asemenea patimă,ce cu greu a fost domolită.Mult timp după ce respirația-i deveni normală,Helen rămase lungită,savurându-și fericirea.Fu cuprinsă de o senzație ciudată: ca și când și-ar fi părăsit trupul,cu ochii minții,începu să privească la cei doi din pat.

Era exact așa cum îi spusese el,nimic nu mai era în ordine.Cearșafurile de satin,răsucite sub ei,atârnavu dezordonat pe marginea patului; în jurul feței își simți părul ciufulit și umed.Aplecându-și capul pe o parte,își lipi fața de propriul

ei umăr.Descoperi parfumul lui; își pipăi sâni dureroși; corpul era transpirat. Într-adevăr,reflectă Helen,nimic nu mai era imaculat,dar i se întâmplase cel mai emoționant lucru din viață.Cum de reușise el s-o facă să se simtă atât de minunat.Acum se simțea cu adevărat femeie.Această stare i se datora doar lui. Binecuvântă toate emoțiile prin care trecuse în această noapte.Chiar și durerea pe care o simțise înainte de venirea lui.Toate acestea nu dovedeau decât un singur lucru: că trăia! Și acest sentiment nu-l mai avusese de ani.

Se întinse spre el și-i mângâie pieptul.Apoi mâna îi căutără mușchii,oasele, tendoanele.Îi simți bătăile inimii.De acolo,alunecă încet spre băbrăția lui.O dezmierdă ca și când acolo,s-ar fi aflat esența lui.

-Helen,Helen,murmură el,sărutându-i înfocat gâtul.Nu ești tu,cumva,doar o vrăjitoare? Cu cinci minute în urmă mi-ai secătuit puterea.Acum mi-o redai! Se întoarse și-i privi ochii.Vrăjitoareo! mai șopti el.Frumoasă,frumoasă vrăjitoare! O cuprinse și o iubi din nou.

În toiul nopții Helen se trezi.Aplecat deasupra ei, Tom,cu blândețe,îi șopti:

-Trebuie să plec,iubito! Curând va fi ziuă.Somnoroasă,ea îi înconjură gâtul cu brațele.

-Nu vreau să plec,îl rugă ea.Patul va fi atât de gol!

-Și brațele mele!Dar soarele nu ne așteaptă.O sărută în timp ce-i desfăcea brațele din jurul gâtului.Se îndreptă spre ușa balconului.

-Așteaptă! îi strigă ea,ridicându-se în capul selor.Nu trebuie să mai cobori tot pe acolo,poți să ieși pe ușă.El râse încetișor și spuse:

-Ar fi prea lumesc pentru sfârșitul unei nopți tastice.Negă din cap.Să păstrăm magia estei nopți! Trimițându-i un sărut prin aer,dispăru.

CAPITOLUL 6

Sosise și ziua petrecerii! Ca în fiecare an,primăvara,personalitățile Texas-ului se adunau în grădina lui Helen pentru a sărbători anotimpul cald.Petrecerea din seara aceasta avea un motiv în plus: succesul concertului muzical.

Pajiștea din spatele casei fusese minuțios pregătită.Chelnerii îmbrăcați în haine albe,roiau în jurul musafirilor.Mica orchestră,amplasată pe una din părțile laterale ale terasei,amplifica atmosfera de sărbătoare,printr-un fundal muzical din operele lui Strauss și Vivaldi.Era alcătuită din oameni bine instruiți,aleși din fiecare an.Erau înveșmântați în smokinguri.Mai târziu la cerere,după servirea băuturilor,oaspeții puteau schimba fondul muzical.Instrumentiștii puteau interpreta orice: de la Glenn Miller la Bob Wills până la Stevie Wonder.

Politicoasă și calmă, îmbrăcată din cap până-n picioare în culoarea minții, Helen își făcea datoria de gazdă, atât față de prieteni, cât și față de vecini. Numai aceia care o cunoșteau foarte bine își puteau da seama că, de fapt, gândurile ei nu erau la musafiri. În ultima vreme nu se gândise decât la o singură persoană. Un singur om. În săptămânile din urmă, ea și Tom se văzuseră destul de des. Helen nu-și neglijase îndatoririle de la club sau alte activități, dar, întotdeauna, se grăbea să se întoarcă la el. Se simțea întreagă doar atunci când era cu el. El nu-i mai reproșa albul hainelor ei. Din când în când însă o mai necăjea, numind-o Albă ca Zăpada. Printr-un acord tacit își păstrasera legătura secretă, fiecare având motivul său.

Și, într-un fel, acest secret al lor, îi unea și mai mult. Ziua îi era patroană, iar noaptea amantă. Privi spre terasă și zâmbi mulțumită. Îi salută cu mâna pe Chad și Audrey, ce tocmai sosiseră și se opriseră lângă un bar. Văzându-le însă chipurile, pe față ei apăru îngrijorarea. Se certau. Helen sperase, ca în urma discuției pe care o avusese cu Chad, relațiile dintre ei să se îmbunătățească. Nu le era de nici un folos înstrăinarea în care trăiau de la o vreme. Se îndreptă cu repeziciune spre ei. Îi îmbrățișă pe rând.

-Mă bucur că ați putut veni! spuse ea, învăluindu-i într-un zâmbet cald.

-Și nouă ne pare bine că suntem aici, alături de tine, Helen, răspunse Chad, zâmbindu-i la rândul lui.

-O, doar nu voiai să pierdem o asemenea ocazie, nu, iubitele? interveni Audrey cu sarcasm. Chad poate cunoaște oameni influenți de care se poate folosi la nevoie, în afacerile lui mai adăugă ea, privind-și soțul ironic. Dar acesta nu părea să fi sesizat cinismul ei. Privea mulțimea din grădină.!

-Iată-l pe domnul Nicholson! rosti el. Mă grăbesc să-l salut! Nu uita să te întreții puțin și cu soția lui! adăugă el către Audrey, în timp ce se îndepărtă.

-Poți să-i transmiți soției lui că poate să plece! Dar Chad n-o mai auzi. Audrey se întoarse spre Helen.

-Poate că acum înțelegi ce am vrut să-ți spun. Eu nu mai însemn nimic pentru el. Nici măcar nu este atent la ceea ce-i spun. Helen privi lung în urma ginerelui.

-Nu-l înțeleg pe Chad; de obicei este atât de sensibil și de manierat. De ce nu încearcă să pună capăt acestei situații, când știe foarte bine că doctorul ți-a indicat să eviți stress-ul? Și fiindcă fiica îi evită privirea, Helen o întrebă cu asprime:

-Audrey, ce se întâmplă cu voi? Tu i-ai spus ce ți-a recomandat doctorul?

Tânăra oftă.

-Nu vreau să creadă că-l șantajez! Nu vreau ca el să rămână acasă cu mine, din cauza situației în care mă aflu. Doresc să fie acolo, unde el dorește să fie!

Helen clătină îngrijorată din cap.

-Îți reduci singură șansele,Audrey.Ar trebui să te gândești mai mult la sănătatea ta și a copilului.Observând însă expresia încăpățânată a chipului fiicei ei,Helen adaugă: M-am tot gândit la ceea ce mi-a spus în noaptea petrecerii mele; de-abia acum înțeleg ce se întâmplă cu Chad.Audrey își scoase pălăria și și-o sprijini de talia i îngroșată.Părul,cu o nuanță puțin mai închisă decât al mamei ei,părea însăși mierea ce strălucea la lumina soarelui.

-De abia aștept să aflu și eu! spuse ea iritată.Mai cred încă că acela cu care-mi împart patul este totuși bărbatul ce pretinde că-mi este soț.

-Bănuiesc că lui Chad îi este teamă.

-Teamă de ce? Că nu va fi ales anul acesta? întrebă Audrey sec.

-Vrei să afli părerea mea,ori nu? o întrebă Helen avertizând-o.

-Îmi pare rău,mamă! răspunse Audrey când citi dezaprobarea de pe fața lui Helen.Dar situația asta mă înnebunește.De ce se teme Chad? Privind-o,Helen rosti încet:

-Se teme să nu te piardă.Audrey mirată își căută din ochi soțul prin mulțime.

Cinismul îi dispăruse din privire.Iar Helen nu citi în ochii ei decât durere.Negă din cap.

-Dacă s-ar teme atât de mult să nu mă piardă,nu m-ar ignora! își privi mama.De ce crezi asta? Doar nu sunt genul de femeie care să-și petreacă mai tot timpul în afara casei!Helen își ascunse un zâmbet.

-Poate că ți-am mai spus,draga mea,dar tu ești un pic cam răsfățată.

-Ai mai spus-o! răspunse Audrey,rotindu-și ochii.Este adevărat că nu sunt destul de tolerabilă.Dar,privind problema din punctul tău de vedere,și presupunând că tu ai dreptate,ce legătură are faptul că eu sunt răsfățată cu ceea ce se întâmplă între mine și Chad?Îndepărtându-i o șuviță de păr de pe ochi,Helen continuă:

-Chad mi-a spus că ar dori să-ți ofere anumite lucruri,pe care tu le aștepti din partea lui,mai ales,atunci,când dragostea va dispărea,când entuziasmul de a fi căsătorită va trece.

-Entuziasmul? se,miră ea.Dar entuziasmul m-a părăsit încă din momentul în care am început să semăn cu un tanc de petrol!

-Nu,lasă asta,chicoti Helen.Ai înțeles prea bine,ce am vrut să spun!

-Bine,și ce dorește el atât de mult să-mi ofere?

-Ceea ce ai.avut întotdeauna;Vacanțe în Europa,excursii în New York,haine frumoase și scumpe,o casă mare,costisitoare,în care să poți petrece cu prietenii.Servitori.Audrey își închise ochii,dar nu pentru că s-ar fi simțit vinovată.Încet,ea rosti:

-Mamă,nu-l doresc decât pe el.Oftă.Ceea ce tu mi-ai spus,nu-l poate scuza pentru faptul că mă neglijează.Eu nu cred că asta îl frământă.

Helen se întristă.Ar fi vrut s-o poată ajuta și acum,exact ca în zilele când Audrey era doar o copilă,și când,cu un sărut sau o cacao,totul se rezolva.Insistă totuși:

-N-ai vrea,totuși,să discuți și această problemă cu el?

-Nici nu facem altceva,decât să discutăm! spuse ea scurt.Zâmbi obosită.Am să discut totuși cu el,adăugă ea,privindu-și mama.Hai,să mâncăm ceva!Sunt moartă de foame...ca de obicei!Dar se încruntă.Philips și Charlotte vin spre noi! îmi pare rău că trebuie să te las singură,dar Althea îmi dă dureri! Salut-o pe Charlotte din partea mea!Helen o urmări cu privirea,în timp ce se îndepărta și se apropia de un grupuleț,dorindu-și din tot sufletul să poată fugi și ea din calea celor două.Althea era însă lângă ea.

-O,Helen,dragă,de data asta,chiar te-ai întrecut pe tine însăși! Este cea mai grozavă petrecere pe care ai dat-o până acum!

-La fel mi-ai spus și anul trecut! îi răspunse Helen zâmbind.Între timp,Charlotte se apropiase.

-Sper că n-a observat nimeni că somonul a fost un pic cam prea ars! continuă bruna subțire,ignorând-o pe Charlotte.

-Și remarca asta ai făcut-o anul trecut,murmură Charlotte,încât atrase atenția Althei asupra sa.

-Vai,Charlotte dragă,dar ce drăguț te-ai îmbrăcat! Și își lasă privirea să cadă pe țesătura viu colorată a costumului ei,în timp ce aceasta,tăcută,își netezea poalele fustei,de culoarea levănțicăi.Dar ce curaj ai,dragă,să asortezi acest verde cu părul tău!

-Arăți chiar minunat,Charlotte!îmi place noua ta coafură! interveni Helen înainte ca Charlotte să-i poată spună lui Althea ce-i stătea pe limbă.

-Mulțumesc,Helen.Am descoperit un individ care coafează foarte bine.Ai putea să încerci,Althea.Face minuni chiar și atunci când are de-a face cu un păr dificil!

-Dar nu l-am zărit pe Rocky!?! interveni din nou Helen.Este aici,nu?

Charlotte aprobă din cap.

-Caută o canapea,zâmbi ea indulgent.Știi,este atât de drăguț!Noaptea trecută am sărbătorit,în oraș,la restaurant,succesul pe care l-am avut în „The Mikado”.

M-am îmbrăcat cu noul meu costum bleu,pe care l-am cumpărat săptămâna trecută,când am făcut cumpărăturile.Althea zâmbi malițios.

-Bănuiesc că ai făcut o alegere bună?Că sosurile secrete pe care le pregătești nu se văd prin mătase.

-Ai fost tare subtilă,Althea,îi zâmbi Charlotte apreciativ,în timp ce cu o mână își

trase pălăria mai spre spate,ca și când s-ar fi pregătit de luptă.Eu,de obicei,sunt mai necioplită.

-Ai observat,Charlotte,ce frumos s-au dezvoltat trandafirii mei,anul acesta? se repezi Helen,pentru a evita o situație dificilă.

-N-am dat prea multă atenție florilor,din păcate,dar am observat ce grădinar ai! zâmbi Charlotte,privind de jur împrejurul grădinii.E teribil! Unde l-ai găsit?

-L-ai cunoscut pe Tom?

-Nu,dar l-am zărit în oraș,și l-am întrebat pe domnul Evans,de la grădiniță,cine este.Mai-mai c-am leșinat când am aflat că este în slujba ta.Nu ți se pare foarte sexy?Dacă n-aș fi așa de nebună după Rocky,cred că i-aș fi sărit de gât.Helen înghiți cu greu.Atât Charlotte,cât și Althea o priveau stăruitor,așteptând răspunsul ei.Helen zâmbi.

-Nu-mi pot permite să fac ochi dulci grădinarilor,Charlotte!

-Dar,Helen -insistă Althea cu un zâmbet perfid -nu pot să cred că nici măcar nu l-ai privit.De data aceasta sunt de acord cu Charlotte.Este un tip foarte bine!

-Crezi? întrebă Helen,simțind că este gata să leșine.Și ochii începură să caute frenetic spre terasă,încercând să se agațe de un alt subiect.

-Oh,ia priviți la Babs! De mult n-am mai văzut-o!

-Arată foarte bine acum,după ce a slăbit,nu? Althea și Charlotte priviră spre terasă.Charlotte zâmbi,perfid.

-Cred că soțul tău este de aceeași părere,nu,Althea?

-I-a comunicat bărbatului ei că este foarte ocupată astăzi.Mă întreb însă dacă el știe cum flitrează ea cu alții.Nu m-ar deranja să i-o spun într-o zi,ocoli Althea întrebarea cu subânțeles a lui Charlotte,încruntându-se.

-Minunat,se entuziasma Charlotte.De ce n-o faci chiar acum? N-are nici un sens să mai pierzi vremea.Privi undeva peste umeri.Patty,doamna Philips,te roagă să-i aduci pardesiul!

-Îți place așa de mult să fii ridicolă,Charlotte?întrebă Althea cu o privire ucigătoare.

-Trebuie,îi răspunse Charlotte cu nepăsare.Poate că așa s-ar risipi plictiseala ce bântuie pe aici.În ciuda figurii amenințătoare a lui Althea,Helen nu-și putu stăpâni râsul.Charlotte întotdeauna exprima exact ceea ce ea însăși ar fi vrut să spună.Dar,când Charlotte continuă,râsul i se transformă în tuse.

-Helen,nu-i acela grădinarul tău?

-Unde? tresări Helen.

-Acolo,discută cu Patty.Și înainte ca Helen să-l poată localiza,Charlotte îi șopti: Se-ndreaptă spre noi.Te rog să mi-l prezinți.Apropiindu-se, Tom le salută

printr-o mișcare a capului.În dreptul lui Helen se opri și accentuă salutul gestual pronunțându-i și numele: „Doamnă Gallagher” după care își continuă drumul.

Unghiile lui Charlotte se înfipseră adânc în brațul lui Helen,care oftă și într-o doară îl strigă:

-Tom.El se întoarse imediat,deprins parcă cu un asemenea obicei.

-Da,doamnă!Oare sesizaseră și ceilalți licărirea din privirea lui?

-Da,ce faci aici? întrebă ea stânjenită.

-S-a cam terminat gheața și mi s-a spus să mai aduc din oraș.

-Dar asta nu-i treaba ta,obiectă Helen.

-Nu mă deranjează să-i dau o mână de ajutor lui Patty.Zâmbi el și ridică nepăsător din umeri.De altfel,Patty ne-a recomandat tuturor să participăm la reușita acestei petreceri.Unghiile lui Charlotte n-o slăbeau pe Helen.

-Tom,aș dori să cunoști două dintre prietenele mele: Charlotte Black și Althea Philips.

-Încântat,doamnă Black! La fel de îneîntat,j doamnă Philips! Dacă-mi îngăduiți să mă retrag,înainte ca Patty să facă o criză de nervi.Salută încă o dată politicos, aplecându-și capul,și se îndreptă spre locul de parcare.

-Am crezut că o să mor,când m-a privit cu ochii aceia triști,spuse Charlotte, făcându-și vânt cu șervețelul.Mare noroc au unii! Grădinarul meu trebuie să fi depășit cu mult de șaptezeci de ani.Când Tom dispăru din vedere,Helen se întoarse spre prietenele ei și,evitându-le privirea rosti:

-Cred că ar trebui să-mi fac datoria de gazdă.Apoi se îndepărtă.Dar,în timp ce se întreținea când cu un grup,când cu altul,simți cum ochii lui Althea n-o slăbeau o clipă.Și fiindcă atmosfera devenise plictisitoare,dar și pentru că simțea nevoia să rămână singură,mai târziu Helen părăsi și grupul ce se formase în apropierea bazinului de înot și se îndreptă spre un parc mai micuț și izolat,acoperit în întregime cu flori ce nu mai erau la modă.Cândva,toate aceste discuții o entuziasmaseră.Acum erau perimate.Petrecerea din seara asta nu era decât o copie a celor din anii trecuți.Deodată,brațul îi fu prins,iar ea pluti pe lângă un tufiș mai înalt.

-Ce...dar nu mai continuă.Lângă ea se afla Tom,râzând.El îi făcu semn să tacă, îndemânând-o să meargă spre livadă

-Pe aici,mica mea petunie!șopti el râzând.Ea dezaprobă această nebunie, clătinând din cap și încercând să se desprindă din strânsoare.

-Tom,nebun ce ești! Știi doar că nu pot să vin.Sunt gazda acestei petreceri! ripostă ea râzând.

-Tocmai de aceea.Te bucuri de anumite privilegii.

Cine,mai mult decât tine,n-ar merita o micuță pauză?

-Nu neg acest lucru,dar tocmai acum n-o pot face! declară ea cu hotărâre.

-Doar cinci minute,Helen! o rugă el sărutând-o.Poți pierde cinci minute pentru asta! murmură el căutându-i gâtul cu buzele-i fierbinți.Nu-i așa că poți? mai rosti el.

-Ce ai spus?îmi pare rău,dar n-am înțeles.Îl privi confuză.Nu putea să gândească logic,atunci când se afla atât de aproape de el.El îi mângâie chipul și râse ușor. Și dintr-o dată se trezire alergând.Cu pălăria în mână,Helen se întrebă dacă nu cumva,în această goană nebună,îi vor ceda tocurile pantofilor.Se opriră în livadă.Helen se sprijini de un copac,râsul și exercițiul fizic impus de Tom o obosiseră.

-Ești chiar nebun! îi spuse ea amuzată,cu vocea încă nesigură.Ce naiba înseamnă asta?

-Că te-am răpit! îi răspunse el căutând ceva prin iarbă.lată.Este de cea mai bună calitate!zise el,arătându-i o sticlă de șampanie.Cu cealaltă mână,tot din iarbă, scoase două pahare.Este autentică!Este din acea marfă pe care Patty,la rugămintea ta,a ascuns-o.

-Nu i-am poruncit așa ceva! Luă un pahar și așteptă ca Tom să i-l umple.Cred că ești un zurbagiu înăscut,mai adăugă ea cu regret,sorbind o înghițitură.Tom o privi cu atenție.Se aplecă și sorbi picăturile de șampanie de pe buzele ei.

-Depinde ce înțelegi tu prin asta,șopti el.

-Dumnezeule! Dar tu nu ai scrupule!

Tom chicoti mulțumit de răspunsul ei.Cuprinzând-o cu brațul,se așeză pe un trunchi de copac.Și rămaseră mult timp acolo,sub copacul înflorit,gustând șampania.Timpul se scurgea pe nesimțite,iar ei vorbeau și râdeau într-una,asa cum fac deseori copiii când chiulesc de la ore.

-Ia,spune-mi,Helen,ai ascultat vreodată cu atenție modul în care vorbesc prietenii tăi? o întrebă el întinzându-se pe iarbă și așezându-și capul în poala ei. Iată cum ar trebui să vorbească cei din Texas:„y' all” and „good all' boy”.Dar ei o fac cam în genul lui Thurston Howell al treilea.

Grație șampaniei,comparația o amuză.Dar fiindcă se simțea obligată să-și apere prietenii,ea îl privi totuși cu severitate.

-Cred că generalizezi! Nu toți vorbesc astfel.El o privi cu scepticism.

-Bănuiesc că trebuie să existe o școală,unde ei învață să vorbească aruncând cuvintele printre dinți.Clătină din cap dezaprobat.Și cred că acest lucru este valabil pentru toți.Nu contează faptul că locuiesc la periferie sau în centrul orașului,dacă sunt din Langston ori din alte ținuturi ale Texas-ului.Toți vorbesc

la fel. Nu pot să înțeleg, totuși, acest fenomen! Trebuie să respectați o mulțime de reguli; tu trebuie să faci asta, tu nu trebuie să faci asta... cum de-i suporti? N-ai simțit niciodată îndemnul să te rupi de ei? Să ieși din șablon?

-Nu asta fac acum? îl întrebă ea, lipindu-și nasul de al lui. El râse și-i aranja o șuviță de păr ce-i alunecase din coc.

-Am impresia că te-ai îmbătat. Negând din cap, ea întinse mâna după sticla de șampanie. Oftă adânc când constată că sticla era goală.

-Nu m-am îmbătat. Sunt doar fericită!

-Și acest lucru ți se întâmplă fiindcă te-am răpit eu. Dar, ia spune-mi, ai făcut tu ceva vreodată, din propria-ți inițiativă?

-Ei, bine... Începu ea șoptit. Aruncă o privire peste umeri asigurându-se că n-o auzea nimeni, în afară de el, tot în șoaptă și cât mai aproape de el, continuă: odată, când toți ai mei plecaseră de acasă, eu... și izbucni în râs.

-Ei, hai, dai drumul! o îndemnă el râzând. Odată, când ai rămas singură, ce s-a întâmplat?

-Mi-am dat drumul pe balustradă, continuă ea șoptit, apropiindu-se de urechea lui.

-Nu mai spune! Chiar așa? o încuraja el. Ea afirmă printr-o mișcare a capului. Și ținându-și cu o mână pălăria, ce-i alunecase pe frunte, continuă cu mândrie:

-Da, chiar așa am făcut! își scoase pălăria și o așeză alături de ea, în iarbă. Și fiindcă era atât de bine lustruită de Patty, nu m-am mai putut opri și m-am rănit... pe...

-Fund?

-Da, mi-am rănit, posteriorul, îl corectă ea râzând, și încercând să înlăture imaginea. O săptămână sau două după aceea am avut o vânătaie teribilă.

-Ești tare drăguță, știi? îi șopti el cuprinzând-o.

-Și mi s-a părut că sunt drăguță de foarte multe ori, adăugă ea cu modestie, râzând. Dar când mi-o spun alții, chiar mă bucur, recunosc ea ridicându-se.

El își apropie fața de a ei. Pleoapele ei se coborâră. Dar se ridicară imediat, când, foarte aproape de ei se auzi un fluierat. Încă îmbrățișați, se întoarseră și priviră în direcția de unde se auzea melodia. Era Joe. Când se apropie de ei, cu acea mină pe care nu se putea citi nimic, politicoș, îi salută atât gestual, printr-un semn al capului, cât și verbal:

-Bună ziua, doamnă Gallagher; Bună ziua, Tom!

-Bună ziua Joe, îi răspunse Helen.

-Bună ziua Joe, spuse Tom amuzat. Ai nevoie de mine?

-Nu, mergeam spre șopron. Și deodată, ochii îi străluciră de mânie.

Am zărit niște cuiburi de gândaci pe trandafirii din spatele grădinii.

-O,dar nu se poate,exclamă Helen îngrozită,motiv pentru care Tom o pedepsi ciupind-o.

-Nu vă faceți griji,doamnă Gallagher,Joe e nașul gângăniilor.Fixă cu privirea un spațiu dincolo de ei,ca și când ar fi asistat la execuția invadatorilor.Salută politicos,dând din cap,și se îndepărtă.Tom izbucni în râs.

-Ai observat cât de natural s-a comportat? A vedea doi oameni giugiulindu-se și bând șampanie sub un piersic,lui i s-a părut cât se poate de firesc.

Helen îl aprobă din cap.

-Dar nu mi-aș dori să fiu acum o gânganie.N-am văzut niciodată un om care să aibă o asemenea aversiune față de gândaci.În iarbă,Helen zări ceva licărind.Privi mai atentă.Nu era nimic.Poate doar imaginația era de vină.Tom se întinse alături de ea.

-Și unde rămăsesem,iubito? o întrebă el șoptit.

-Cred că buzele mele se aflau aici.Se lipi de el.Iar mâinile tale,aici.Îi luă brațul și i-l așeză pe talie.Următoarea mișcare însă,trebuie s-o faci tu,îi mai spuse ea zâmbind.Tom nu se lăsă rugat.Și când buzele lui i le atinseră pe ale ei,avu impresia că se întorsese acasă,după o lungă și foarte obositoare călătorie.Spațiul și timpul își pierdeau orice semnificație,când se afla în brațele lui. Ea ar fi rămas acolo,sub copacul înflorit,alături de el,la nesfârșit.Dar Tom,curând,o aduse la realitate.

-Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun,iubito,dar cred că ar fi bine să te întorci.

Ai lipsit mult timp.

-Nu vreau să mă întorc,se înverșuna ea.Petrecerile mele întotdeauna au ținut tare mult.Și cât timp va fi mâncare și băutură din belșug,nimeni nu-mi va observa absența.

-Și,totuși trebuie să te întorci,insistă el.Ești gazdă!Îți imaginezi cumva că Audrey nu-ți va simți lipsa?

-Ai dreptate! oftă ea.Se ridică și-i întinse mâna.Mă conduci?

-Plăcerea-i de partea mea,doamnă Gallagher! îi zâmbi el în timp ce se ridica.

Când se apropiară de terasă,Tom îi aranja șuvițele-i rebele sub cocul auriu.Dar nu reuși s-o convingă să-și pună pălăria pe cap.Și cu ea în mână,zâmbind,Helen,pătrunse în mulțimea de oameni din grădina ei.

-Althea!strigă Helen,fluturându-și mâna prietenos.Draga mea,constat că ai paharul gol!Să îndreptăm această greșeală!continuă ea,îndreptându-se spre Althea.

-Ne-ai lipsit,Helen! Sper că nu ai avut neazuri.

-Necazuri? Cine poate avea necazuri, într-o astfel de zi? întrebă ea râzând, deși sesizase nuanța ciudată a tonului brunetei. Era prea fericită ca să-și pună anumite întrebări acum.

-M-am gândit că poate... unul din angajați să-și fi ieșit din mână și... e foarte greu să găsești alt om în loc.

-Serios? îi zâmbi Helen vag. Apoi privi în jur căutând parcă pe cineva. Da, sunt sigură că ai avut dreptate. Dar, iat-o pe Charlotte!

Și nu se îndepărtă prea mult de Helen, că Althea începu să le șoptească ceva, câtorva doamne din jurul ei, neslăbind-o din ochi pe Helen. Tot restul după-amiezii Helen și-l petrecu când lângă un grup, când lângă altul. Constatase cu uimire că petrecerea de astăzi nu mai era tot atât de plictisitoare ca celelalte. Nici măcar nu-și mai amintea de când nu mai râsese atât.

Seara, după ce efectul șampaniei se risipise, în fața oglinzii, în timp ce se dezbrăca și-și peria părul, Helen se întrista. Prietenele ei probabil că-i judecără comportarea și exaltarea, găsindu-le total nepotrivite. Oare chiar o îmbrățișase pe Althea la plecare? Se îngrozea la gândul că mâine, tot orașul va comenta comportarea ei necuviincioasă. Continuă să-și perie părul. Se opri însă brusc. Nu mai era singură în oglindă. Râzând, se întoarse și-și afundă fața în pieptul lui Tom.

-Credeam că n-ai să mai vii, îi șopti ea.

-Am ajutat puțin la curățenie. Îi descheie cămașa și-l sărută pe stomac.

-Îmi place buricul tău.

-Cred și eu că-ți place. Doar e unul dintre cele mai frumoase din lume! îi răspunse el răgușit.

-Mă îngrijorează totuși faptul că trebuie să escaladezi mereu balconul, murmură ea cu fața lipită de pielea lui. Nu vrei să-ți dau o cheie?

-Și dacă mă vede cineva? Dacă mă prinde cineva în casă? o întrebă el zâmbind ciudat și fixând un punct undeva, departe de ea. Apoi o mângâie și-i privi ochii. Ei, ce se va întâmplă atunci, doamnă Gallagher?

Da, oare ce se va întâmplă atunci, se întrebă ea, privind în jos. Se înfioră.

-Nu-ți mai face griji. Accept. Și tu va trebui să accepți acest risc, șopti el, mângâindu-i bărbia și cercetându-i ochii.

-Îmi pare rău, răspunse ea, simțindu-se mizerabil. Trebuie să fii supărat pe mine, nu?

-Cum să mă supăr pe un vis? îi șopti el, în timp ce o cuprinse. Și cu ea în brațe se îndreptă spre pat. Tom o privi în timp ce dormea. Trebuia să fie tare obosită, își spuse el. Se iubiseră. Și acum, chiar și el, se simțea vlăguit. Această femeie

încântătoare nu putea fi comparată cu nici una din amintirile lui. Întâmplarea l-a adus oare în Langston? Sau altceva, ce-i depășea înțelegerea? se întrebă el. Avu sentimentul că ceva sau cineva îl îndreptase totuși spre ea. În ea se afla cheia pe care el o tot căutase. Va trebui să rămână până când va dezlega toate enigmele. Pare atât de desăvârșită! își spuse el, în timp ce-i examina fața frumoasă. Îl durea gândul des-părțirii. Acum optsprezece luni, jurase să ajungă până la capătul pământului și să descopere care era adevăratul sens al vieții. Îi mângâie ușor obrazii. Probabil că ea, pentru el, devenise capătul pământului.

CAPITOLUL 7

A doua zi, când se trezi, Helen se simțea minunat, îi compătimi un moment pe aceia ce se trezeau abătuți dimineața. Nu mai iubeau și probabil că nici înainte de culcare nu se gândeau la dragoste. De aceea nopțile lor păreau pustii, iar diminețile reci. Alungă însă repede aceste gânduri. Imaginea lui Tom pluti prin fața ochilor. Coborî iute din pat și zâmbi când își zări halatul împachetat cu grijă pe un scaun alb. Cu siguranță că nu ea îl lăsase acolo. Își aminti că, înainte de a adormi, îl văzuse atârând de colțul noptierei.

Simți că-i este foarte dor de el și hotărî să-l vadă... chiar acum.

Coborî în goană treptele, cântând. Când ajunse însă la ultima treaptă, ușa din față se izbi de perete, în cadrul ei apăru chipul palid al fiicei ei. Helen păși cu precauție. Dacă ar mai fi avut cincisprezece ani, și-ar fi pierdut sigur cumpătul.

-Mamă, doresc să-ți vorbesc! îi spuse ea, lăsând pauze mari între cuvinte. Și fiindcă Patty tocmai intrase, Audrey adăugă: între patru ochi!

Helen era gata să izbucnească în râs. De câte ori fiica ei încerca să-și exprime supărarea, efectul era comic. Arăta că o veveriță dolofană ce tocmai descoperise că i se furase ghinda.

-Bine, Audrey, fu de acord Helen, încercând să-și ascundă zâmbetul. O urmă în sufragerie. Se opri însă când Audrey se întoarse spre ea.

-Văd că râzi! îi reproșa Audrey.

-Eu?

-Nu nega. Tu chiar râzi! Dar începu chiar și ea să râdă. Bănuiesc că sunt comică.

Nu vreau să-ți spun decât că... decât că nu mă deranjează legătura ta cu grădinarul. Dar cuvintele aspre ale fiicei o înmărmuriră. Zâmbetul se șterse.

Închise ochii și, dintr-o dată, se simți foarte istovită. Era exact lucrul de care se temuse încă de la începutul relației cu Tom. Nu se gândise niciodată prea serios la modul cum vor reacționa ceilalți, când se va descoperi legătura ei, și nici la atitudinea pe care va trebui să o ia ea.

Cu toate acestea,gândul acesta,în subconștient,o îngrozise de multe ori.

-Cum de-ai aflat? întrebă ea cu multă greutate.

Audrey își flutură mâna ca și când în gestul ei se citea și răspunsul.

-De la Althea,bineînțeles.În ciuda vârstei a reușit să împartă zvonul într-un timp record.Și cred că,cu multă satisfacție.Ar fi trebuit să mă simt chiar geloasă.

Dar,spune-mi,totuși,de ce trebuie să aflu aceste lucruri din bârfa altora? o întrebă Audrey încruntându-se.Helen se așeză pe canapea,simțind că puterile o părăsesc. Tăcu un moment,încercând să-și adune gândurile răvășite.

-Ca să-ți spun drept,am considerat că lucrul acesta nu te privește pe tine.Și privind pe lângă ea,adăugă încet: Și mai cred că nici acum nu te privește!

-Asta-i culmea!exclamă Audrey,așezându-se cu stângăcie pe canapea,alături de Helen.Dacă pe toată lumea interesează,de ce ar fi tocmai fiica ta o excepție? Tăcu.Își privi mama cu o curiozitate puțin răutăcioasă.Ei,și cum este?

Helen o privi confuză.Și,după ce înțelese sensul întrebării,emoții diferite îi chinuia sufletul,într-un fel se simțea vinovată.Nu putea nega acest lucru.

Dar,dincolo de vină,își simți orgoliul rănit.Fu cuprinsă de mânie.Mai simți că, dacă ar încerca să-i dea explicații fiicei ei,n-ar face altceva decât să banalizeze un simțământ care pentru ea fusese atât de minunat.

-Nu cred că este necesar să fii atât de crudă! îi răspunse ea rece,după un foarte lung moment de tăcere.Tonul lui Helen o împietri.Ea nu încercase,punându-i întrebarea,decât să-și explice acel ceva din privirea mamei ei,ce-i stârnise îngrijorarea.Și,ca și când ar fi găsit răspunsul,singurul răspuns logic considerat de ea,Audrey,ridicând din umeri,o îndemnă:

-Mamă,nu te simți stânjenită!Trăim doar în secolul XX.Toți știi astăzi că și femeile au nevoi.

-Poate,răspunse Helen sec,în timp ce obrajii își recăpătau culoarea.Dar nu mi-am imaginat că pot discuta acest subiect cu propria-mi fiică.

-M-ai subapreciat! îi răspunse Audrey,strângându-i mâna,în semn de încurajare.

Nu-ți strică puțină distracție.Zâmbi.Tom este tocmai omul potrivit!

Helen nu-i răspunse.Nu era în stare.Toate puterile și le risipise în timpul acestei conversații,pe care,din răspuțeri,încercase s-o facă cât mai puțin dureroasă.Din fericire,a reușit,ca în cele din urmă,s-o determine pe Audrey să vorbească despre viitorul copilăș al ei,despre planurile ce și le propusese în viitorul apropiat.Și-au petrecut astfel restul timpului examinând hăinuțele cumpărate de Helen recent.

După ce Audrey plecă,Helen se retrase în birou și rămase acolo mult timp.

Conversația cu Audrey o rănise.Era șocată de modul cum era judecată situația ei,de ceilalți.De data aceasta nu discutase decât cu propria-i fiică,care ținea la ea.

Cu toate acestea,cuvintele ei au rănit-o.Atunci,la ce se putea aștepta din partea celorlalți care nu erau decât străini? Oare cum vor privi ei legătura ei?

Închise ochii și-și căută o poziție mai comodă pe scaun.Ce minunat se simțise de dimineață,când s-a trezit! De ce trebuia ca ceilalți să intervină în viața ei? O clipă simți că-și urăște propria-i fiică.Dar cât timp va mai dura povestea lor? Realitatea era necruțătoare.Se temea că ceea ce era între ea și Tom va dispărea.

Va mai putea trăi fără el?

Și tot punându-și astfel de întrebări,nu-i sesiză prezența în cameră,decât atunci când îi simți buzele căutându-le pe ale ei,și când,ea însăși îmbrățișându-l,încercă să uite tot ce-o frământase acolo,în brațele lui și în sărutu-i pătimaș.

Mai târziu,alături de ea,pe scaun,Tom o privea drăgăstos,uimit și amuzat.Și mângâindu-i tâmplele îi șopti:

-Amintește-mi din când în când să mă furișez mai des în biroul tău.Și cu multă blândețe o întrebă:Ce s-a întâmplat? Te-ai comportat de parcă erai gata să te îneci,iar eu eram singura plută de salvare.

-Chiar așa m-am și simțit! Încercă ea să zâmbească,și nu mai continuă,fiindcă nu mai știa ce voia să-i spună.N-a fost nimic serios.N-a fost decât acea tristețe de care ești cuprins uneori.Exact ca atunci când trebuie să te muți într-o altă localitate și nu-ți este îngăduit să-ți spui noua adresă.

-Îmi pare rău,dragostea mea,asta sună a singurătate! îi spuse el,mângâindu-i fața și privind-o îngrijorat.

-Nu,te rog,nu! Nu încerca să mă compătimentești! Urâsc acest lucru.Zâmbi.Toți ne simțim singuri câteodată.Nici eu nu pot face o excepție,își privi mâinile.Dacă stau bine și mă gândesc,sunt chiar mulțumită de viața mea.

-Într-una din aceste zile va trebui să discutăm serios,Helen.Am fost mult prea apropiați în ultimul timp.Mai curând sau mai târziu se va afla.

-Ce vrei să spui? îl întrebă ea neliniștită.

-Nu,nu acum!Nu ești pregătită pentru asta,îi răspunse el clătinând îngândurat din cap.O sărută.Și pe deasupra,pauza mea de cafea s-a isprăvit.Nu vreau să-l las pe Joe singur.Și,parcă în silă,îi îndepărtă mâinile de pe grumaz.Se întoarse și se îndepărtă.Se opri însă brusc.

-O,am uitat! Ți-am adus un cadou! Și din buzunarul cămășii scoase ceva pe care îl aruncă lui Helen.Ea prinse micuțul proiectil instinctiv,își desfăcu mâna.Era un pachetel de bomboane.Simți un nod în gât.O,Doamne,șopti ea,am început să mă emoționez chiar și în fața unui pachet de bomboane! Îl privi râzând.

-Mulțumesc,Tom.Îl voi păstra ca pe-o comoară!

-Mănâncă-le!o îndemnă el,continuându-și drumul.

Se întoarse și, făcându-i cu ochiul, adăugă:

-Te rog să păstrezi una verde pentru diseară.

-De ce?

-Cum, chiar nu știi? În verde ești mai sexy! îi șopti el râzând.

Plecuse. Helen mai râdea încă. Acesta era adevăratul lui dar: întotdeauna o făcea să râdă. Alături de el, toate problemele își pierdeau din importanță.

Și astfel, încet, Helen se liniști. Uită neliniștile pricinuite de discuția cu fiica ei.

Pretinse chiar, în următoarele zile, că, de fapt, nu se întâmplase nimic. Nu-și imaginase niciodată că ea știa atât de bine să se prefacă. Descoperi cu surprindere, că ea însăși era convinsă de acest lucru. Își petrecu zilele preocupată de îndeletnicirile-i obișnuite și gândindu-se la nopțile frumoase ce-o așteptau.

Dar, după o săptămână de la vizita lui Audrey, cursul liniștit al vieții ei, fu brusc curmat. Gary sosi acasă pe neașteptate. Îi scrisese că își va petrece vacanța de primăvară în Florida, cu prietenii. Fu foarte surprinsă când, într-o dimineață, ridicându-și ochii de la pâinea prăjită, îl văzu intrând.

-Ei, spuse ea râzând, pe când îl îmbrățișa, deci, fiul mai mare s-a hotărât să-și petreacă vacanța în casa părintească. Te credeam în Florida!?

-După cum vezi, nu mă aflu în Florida, îi răspunse el așezându-se și luând o felie de pâine prăjită. M-am hotărât să vin și să aduc puțină bucurie în viața bieteii mele mame cu șuvițe argintii.

-Draguț din partea ta, dragul meu! Acum însă, spune-mi adevărul! S-a cufundat cumva Florida sub greutatea unui proaspăt absolvent?

-Familia Dobson va mai rămâne ceva timp în New York. Se vor întoarce peste câteva zile, o informă el zâmbind.

-Ei, iată cum iese la iveală crudul adevăr! rosti ea, clătinând din cap. Și te-ai gândit atunci că este mult mai bine să vii acasă, decât să moțai pe plajă.

-Ceva de genul ăsta. Helen își examina fiul, în timp ce acesta vorbea și mânca.

Constată că aducea mult cu tatăl lui, și că deși încerca să se poarte ca un matur, el nu era încă decât un copil. Era fericit că este acasă, dar, fiindcă asemenea reacție nu-i stătea bine unui bărbat, ce tocmai absolvise colegiul, el afișa o mină blazată.

-Cred că ți-ai vărsat toate rufele murdare la Patty! îl chestiona Helen, când se așezară în sufragerie. Gary zâmbi și, o clipă, intelectualismul de pe față dispăru.

-Nu s-a supărat. A fost o șansă pentru ea de a-și satisface curiozitatea. A ținut neapărat să se asigure că n-am fost corupt de decadența Dallas-ului. Și a insistat să mă îndoape pentru a rezista până la micul dejun.

-Bănuiesc că ai rezistat, zâmbi Helen.

-Ai ghicit! Știi,de fapt,aici toate au rămas neschimbate,îi spuse el gânditor.Cum de nu te plictisești? Eu cred că n-aș mai rezista.

-Cred că Langston-ul nu se poate compara cu desfrânatul Dallas.

-N-am avut încă prilejul să descopăr toată corupția de acolo,deși am încercat, spuse el râzând perfid.Da, chiar am căutat-o! și se ridică,ca și când n-ar mai fi suportat inactivitatea.Trebuie să plec,mamă.L-am sunat pe Mike și am hotărât să ne vedem în oraș.

-Bine,dar,de-abia ai sosit!protestă Helen.Nici măcar nu am discutat despre notele tale!Gary era deja în pragul ușii.

-Promit să vorbim despre ele mâine.Și,până să iasă,îi strigă peste umăr: L-am întâlnit pe noul grădinar.E ceva de capul lui! Și din tonul lui,se putea observa că,într-adevăr, Tom îi făcuse o impresie foarte bună.Ar trebui să stai de vorbă cu el din când în când.Pare să cunoască multe lucruri și cred că multe din sfaturile lui ți-ar putea fi de folos.Încruntându-se,adăugă: E un tip bine informat.

După plecarea lui,Helen rămase îngândurată.

Lângă șopron,gol până la brâu și cu spatele strălucind de transpirație, Tom încerca să repare ,mașina de tuns iarba.Aplecat deasupra ei,strânse șurubul ce părea să fie pricina defecțiunii.Încercă să-și concentreze toată atenția asupra piesei stricate,dar chipul încântător al lui Helenei îi plutea pe dinaintea ochilor. Zâmbi.Toate gândurile lui zburau spre ea.

Ridică ochii și,surprins,constată că ea se afla lângă el.

-Ce coincidență! rosti el,întorcându-se pe călcâie.Tocmai mă gândeam la tine! E adevărat că tu poți veni oricând.

-Ce faci? Pare destul de complicat!? îl întrebă ea râzând,în timp ce cu degetele își adună părul spre spate.

-Încerc să repar această piesă,și îi arată secerătoarea.Oricum,cred că-i terminată.

-Terminată?

-E un fel de a vorbi ca Joe.Helen tăcu,iar Tom își continuă munca.O simți privindu-l.Dar nu comentă.Helen se înhibă mai puțin decât înainte,dar de foarte multe ori se închidea în ea,și el nu știa cum să pătrundă acolo.Și de câte ori ea era cuprinsă de această stare,el se necăjea.În acele momente se simțea cu adevărat singur.Cu toate acestea,niciodată n-a insistat să afle ce se petrece în sufletul ei.Era convins că într-o zi,când va putea,ea îi va spune singură despre ce era vorba.În cele din urmă,ea îi spuse:

-Știi,i-ai făcut o impresie foarte bună lui Gary! El zâmbi și-și șterse mâinile de un ștergar ce mirosea puternic a benzină.

-Și el mi-a făcut o impresie foarte bună.Îmi place! Pare să fie un copil drăguț.

-Cred că...cred că și el te place,șopti Helen.Probabil că ceva nu-i în ordine,își spuse Tom,gândindu-se la modul cum ea îi spusese aceste cuvinte.Se ridică și-i privi chipul,încercând să afle adevărul de acolo.

-Ia,spune-mi,de ce ai ținut să-mi spui asta?N-ai fost sigură că îi voi fi simpatic lui Gary?Helen se încruntă și rămase pe gânduri.Ce-ar putea să-i răspundă? se întrebă ea.

-Nu știu,răspunse ea stânjenită.

-Sper să fie insulta din urmă,murmură el,zâmbindu-i răutăcios și sfredelind-o cu privirea.Îi întoarse spatele și se îndepărtă.În birou,singură,multă vreme,Helen medita la cele întâmplate.Îl jignise.Nu avusese această intenție,dar îl rănise.Cum de n-a fost atentă? Va trebui să găsească neapărat o cale de împăcare.

Privi pe fereastră.Totul părea atât de trist.Cum de era posibil ca un om să-i influențeze atât de mult viața?Ușa de la intrare se trânti.Helen se năpusti să vadă despre ce este vorba.Rămase încremenită,în hol îl zări pe Gary cu fața răvășită de emoție.Fața lui Helen deveni albă ca varul.Înțelesese.Se întrebă dacă va mai putea face față și acestei confruntări pe aceeași temă.

-Cum ai putut să faci asta? strigă Gary.N-o lăsa să-i răspundă.Își trecu degetele tremurânde prin părul răvășit și continuă: îți dai seama că tot orașul nu vorbește decât despre mama mea și...și de un vagabond?

Ce se întâmplă cu tine? Te crezi cumva doamna Chatterley sau cineva de genul ăsta?Helen îl privi tăcută.Explicațiile erau de prisos acum.Ar fi vrut să-și domolească fiul,dar,pe de altă parte,nu dorea să-i permită lui s-o pună pe ea la colț.Și refuză postura hoțului prins asupra faptului.

-Te faci de râs,înțelegi? continuă Gary cu vocea nesigură de emoție.Jumătate din oraș presupune că individul umblă după averea ta.Cealaltă jumătate,e convinsă că tu ești cea care alergi după trupul lui.Izbi cu pumnul în perete.Fir-ar să fie! Propria-mi mamă alergând după un grădinar!Helen îl plesni.N-o făcuse niciodată până acum.Îl lovi cu putere.Se retrase din fața mâniei ei îngrozit de parcă ar fi văzut un peștișor de aur înghițit de un rechin.Helen își privi mâna cu care lovise și i se păru că aparținuse altcuiva.Respirând cu greutate,în cele din urmă îi vorbi:

-Știu...ești supărat și rănit.Pot să înțeleg acest lucru.Dar cum nu ți-am permis niciodată să-mi vorbești astfel,nu-ți voi permite nici de acum încolo! Dacă te simți în stare să te comporti ca un adult,atunci putem discuta și acest subiect!

O,Doamne,se rugă ea în tăcere,dă-mi putere să trec și prin asta! și-și ridică mâna ce-i tremura,de parcă prin acest gest,rugămintea îi era adresată lui Gary.

Dar pe Gary acea mână îl îngrozea,n-o recunoștea.

Helen își lăsă mâna să cadă,simțind că toată durerea se scurgea prin ea.

-Dar,dacă vei continua să te porți ca un copil,i se adresă ea rece,să știi că atunci nu te voi trata decât astfel.Ușa se închise cu zgomot când Gary ieși,iar Helen își închise ochii înfrântă.Îi deschise cu greutate și rămase astfel mult timp privind prin ușa închisă.Cu mișcări obosite se îndreptă spre birou.

Cât de ciudate păreau toate,se gândi ea.Nu mai era stăpână pe viața ei și nici măcar nu știa ce are de făcut.O dura cumplit capul.Curând durerea se împrăștie prin tot corpul.Rămase trează toată noaptea.Se bucură că Tom nu urcase la ea, deși îl așteptase.Avea însă nevoie de timp pentru a se gândi și a găsi răspunsurile la frământările ei.Fixă tavanul întunecat și-și reaminti scena dintre ea și Gary.

Izbucni într-un răs dureros."Lady Chatterley"? șopti ea în întuneric.Asta studia el la colegiu?Își roti neîncetat ochii prin cameră,căutând soluții.Cum trebuia să acționeze? Gary,în cele din urmă,probabil,că se va liniști.Destul ca să fie rezonabil.Dar își dădu seama că izbucnirea lui Garry nu era decât începutul necazurilor ce vor urma.Nu se gândea câtuși de puțin la urmările legăturii ei cu Tom,dar nici la ce va deveni această legătură.Trebuia s-o facă însă acum.Tom,cu siguranță,că nu va rămâne aici pentru totdeauna,Howie,în curând,se va întoarce. Tom va rămâne fără slujbă.Va mai putea trăi ea fără el? se întrebă disperată.

Și toate aceste gânduri o chinură atât de mult,încât adormi.Un somn scurt și agitat.Nu se crăpă bine de ziuă când părăsi casa și rătăci spre livadă.O ceață groasă acoperea totul,dar ea nu simți nici măcar umezeala ce-i pătrundea prin haine.Trecu pe lângă piersicul înflorit sub care băuse șampanie cu Tom.

Amintirea o făcu să zâmbească melancolic.Se comportase prostește în ziua aceea.De vină nu fusese doar șampania.Cu Tom alături își permitea să fie și prostituță,și tristă,și mânioasă.El îi accepta toate aceste stări,fiindcă toate la un loc alcătuiau personalitatea ei.Îi va accepta la fel și ușurința?se întrebă ea cu tristețe. Ridicând privirea din pământ îl zări pe Tom chiar în fața ei.

-S-ar părea că viața nu-i chiar așa de simplă,nu,Albă ca Zăpada? îi spuse el,încercând să zâmbească.

-Ai dreptate,îi răspunse ea,râzând nervos.Sprijinit de un copac și cu ochii la firele de iarbă ce le ținea în mână, Tom îi șopti:

-Mi-ai lipsit mult azi-noapte,Helen.Ea închise ochii și se gândi la câtă nevoie avusese de el,cât de mult îi lipsise el.

-Îmi pare tare rău,Helen.Ieri m-am purtat ca un idiot.Am fost de-a dreptul stupid.

-Nu,ai avut dreptate.Te-am jignit.Și privindu-l în ochi murmură: Să știi că n-am vrut.

-Știu,ar fi trebuit să fiu mai înțelegător,îi răspuse el,cuprinzând-o în brațe.Îi ridică bărbia.Zâmbește-mi Helen,te rog!Încercă s-o facă,dar buzele îi tremurau.Își ascunse capul pe umărul lui și se lipi de el.

-Ceva nu-i în ordine,nu? o întrebă el cu îngrijorare.

-Nimic nu-i în ordine,îi răspuse ea,încercând să zâmbească.

-Hai,atunci! Să ne întoarcem la Winnebago și să-mi explici ce s-a întâmplat! o îndemnă el,înconjurându-i talia.

Cinci minute mai târziu,se aflau la masă,cu o ceașcă fierbinte de cafea în față.

-N-a fost decât furtună într-un pahar cu apă,concluzionă ea,după ce-i relată conflictul dintre ea și Gary.Iar în ceea ce o privește pe Audrey,ea nu vede în legătura noastră decât o distracție.Ce mult urăsc acest cuvânt.Și Gary se poartă de parcă aş fi vândut secrete militare rușilor!

-Și acum,după ce ei au aflat,tu cum te simți? o întrebă el,examinând-o atent.

-Prima reacție a fost ura ce am simțit-o față de oameni,fiindcă,prin copiii mei, mi-am dat seama că ei intervin în relația noastră.

-Deci eu,ca un laș ce sunt,nu trebuie decât să-mi fac griji că lumea discută despre mine,adăugă el strâmbându-se.

-Toată lumea? întrebă ea cu neîncredere.

-Ai înțeles foarte bine ce am vrut să spun!

-Totul este atât de ciudat,rosti ea confuză.Le-am compătimit întotdeauna pe acele femei ce se fac de râs.Acum mă simt mai nebună decât toate.El se ridică și-și mai turnă puțină cafea în ceașcă.

-Chiar crezi că te-ai făcut de râs? întrebă el cu voce neutră.Dar ei i se păru că vocea lui fusese rece.Apropiindu-se de el și mângâindu-i brațul încet,îl întoarse cu fața spre ea.

-Nu pentru că am fost a ta.Te rog să mă crezi! rosti ea încet.Tom o privi adânc în ochi,de parcă acolo sta scris ce se petrece în sufletul ei.

-Te cred.Helen se așeză pe canapea și oftă.

-Știu că n-ar trebui să-mi pese atât de mult,dar mă necăjește faptul că am fost destul de prudentă și astfel le-am dat prilej de râs și de bârfă.

-Cred că ar fi timpul să discutăm,îi spuse el,așezându-se alături de ea,și prinzându-i mâna într-a lui.Ai dus o viață limitată și nu vezi în jurul tău decât bariere.Langston nu-i decât un oraș.La fel ca multe altele.Suprafețele lor sunt diferite,dar oamenii sunt peste tot aceiași.În Langston,de exemplu,unul se culcă cu nevasta altuia,altul își urăște șeful și pe cei de la IRS și pe toți homosexualii; unul sub haină poartă fotografia iubitei.Și pretutindeni,în lume oamenii fac aceleași lucruri.Dar dacă-ți închipui cumva că aceasta-i lumea,să știi că te înșeli.

Ea zâmbi gândindu-se la concetățenii ei că se potriveau descrierii lui.

-Dar eu trebuie să fiu în acord cu Langstonu-ul.El reprezintă lumea în care trăiesc eu,îi spuse ea cu sinceritate.

-Nu-i neapărat necesar,îi răspunse el,luându-i ambele mâini într-ale lui,vrând parcă să-i dea din forța lui.Ai vrut să știi câte ceva despre viața mea și de ce trăiesc astfel.Aș vrea să-ți explic totul acum.Vrei?

O clipă,ea îl privi uimită.Părea că ceea ce voia să-i destăinuie era foarte important.Avu doar o ușoară ezitare.

-Da,te ascult.

-Dacă m-ai fi cunoscut acum trei ani,nu m-ai fi recunoscut.Da,acum trei ani,din punct de vedere emoțional eram epuizat.Dăruisem totul -dragoste,devotament, loialitate -muncii mele.Eram în culmea succesului ca proprietar al unei micuțe firme de relații publice de pe Coasta de Est.Unii spuneau că nu-mi lipsea nimic. Eram în plină ascensiune.Nimic și nimeni nu m-ar fi putut opri.Nici măcar soția. Zâmbi.M-am căsătorit târziu și am divorțat repede.Ea n-a putut concura cu afacerile mele,o lămuri el,când îi citi mirarea pe față.Apoi continuă: Nu m-a necăjit acest lucru.Căsătoria mă plictisea.Nu mi se părea a fi ceva cu adevărat important.Știu,este îngrozitor ceea ce-ți spun acum,dar vreau să-ți relatez lucrurile exact așa cum au fost,îi mărturisi el,strângându-i cu putere mâinile.

-Da,înțeleg,murmură ea.

-Dar acum doi ani s-a întâmplat ceva.Un lucru obișnuit în lumea afacerilor.Un adversar mi-a jucat un renghii.Cei din serviciul meu au acționat prea încet și,între timp,am descoperit că firma mea era falimentară.Cunoșteam regulile jocului,așa că am acționat conform acestora.Am încercat să-l desființez,dar în această luptă mi-am distrus sănătatea.Abuzul de țigări,de alcool,și de multe nopți pierdute la care s-a adăugat tensiunea nervoasă,mi-au pricinuit o criză puternică.Împotriva voinței mele am fost internat.Doctorul mi-a spus că acest atac n-a fost decât un avertisment și că dacă voi continua același mod de existență va fi mult mai grav. Și Tom se pierdu în trecut.Privea undeva pe fereastră ca și când acolo s-ar fi derulat viața lui de atunci.

-Și pentru prima oară în viață am avut destul timp pentru a medita.Poate că nu era decât efectul bolii care mă lovise.Nu știu.Dar așa am început să mă examinez pe mine însumi,punându-mi întrebări.Ce urmăream prin această luptă? Bani?Succes? Le aveam.Și ce însemnau ele de fapt? Banii,nimic.Succesul? O nebuloasă care încă n-a fost definită.M-am uitat în jurul meu și am descoperit o sută de oameni exact ca mine.Ne comportam toți aidoma câinilor ce se rotesc în jurul cozii,fără să ajungă însă undeva.Zâmbi.Nu-mi face plăcere să spun lucrul

acesta,dar la această concluzie am ajuns atunci.Nu știu ce curs ar fi urmat viața mea după aceea,dacă una dintre surori nu mi-ar fi adus o copie din Waldern a lui Thoreau.Am început să citesc doar pentru a scăpa de gânduri.Lectura a început să mă absoarbă.Părea să fi fost scrisă anume pentru mine.Citind,mi-am dat seama ce pierdusem: chintesența vieții.Nu mă aflam decât undeva la hotarele ei, un simplu spectator.Nu mă implicasem cu adevărat.

Nu mă așteptam s-o descopăr perfectă,de genul „Utopiei” lui Thomas Mann, ci,ca Thoreau,voiam s-o cercetez.Trebuia să aflu în ce constă atât latura ei bună,cât și cea rea.Pur și simplu,doream s-o cunosc,așa cum se prezenta ea,dar mai mult,trebuia să mă cunosc pe mine.

După ce am părăsit spitalul,schimbă el tonul,mi-am pus afacerile în ordine.Din mândrie,n-am vrut să plec ca un învins.Și când totul a fost pus la punct,am încredințat și vândut toată afacerea asistentului meu.El mi-a depus banii în banca mea din New York,nici acum nu știu exact cât am,și am plecat.Acum un an am fost în America.

M-am îndreptat spre Vest,fiindcă doream să fiu cât mai departe de trecutul meu. Am început să lucrez pe cont propriu.Nu pentru că aș fi fost nevoit s-o fac,dar am considerat că este modul cel mai bun de a cunoaște oamenii.

O cuprinse cu brațul și o trase mai aproape de el,apoi continuă:

-Helen,nici nu-ți poți imagina ce fel de oameni am întâlnit în Oregon,în Utah,și Nebraska.Minunați! Cunoșteau cu adevărat viața.Le datorez atât de mult!Un singur lucru lipsea:Tu Helen,îi spuse el privind-i adâncul ochilor.Tu ar fi trebuit să fii acolo cu mine.Nu aveam pe nimeni alături,spre care să mă întorc și să-i împărtășesc gândurile,sau către care să-mi exprim mirarea și bucuria: „Nu-i ciudat?”sau „Nu-i așa că-i minunat?” Și,prinzând-o cu fermitate de bărbie, adăugă: Mărită-te cu mine și urmează-mă!

CAPITOLUL 8

Helen rămase tăcută.Pur și simplu îl privea.De două ori deschise gura,încercând să spună ceva,dar de fiecare dată o închise fără să rostească un cuvânt.

-Arăți de parcă tocmai ți-aș fi spus că ți-a murit cățelul,râse el.Apoi,prinzându-i fața în mâini,cu vocea intensă și ochii strălucind de emoție,adăugă:

Helen,dragostea mea,știu că te-am luat prin surprindere ,dar,spune-mi,tu chiar nu te-ai gândit și la această posibilitate? Și întărindu-și spusele printr-o clătinare semnificativă a capului,continuă: Eu nu m-am gândit decât la acest lucru.Știu că înseamnă o mare schimbare pentru tine,dar,îți promit să nu-ți lipsească nimic.Nu pot să plec fără tine.

Examinându-i fața confuză și strângându-i mâna cu putere, o întreabă:

-Mai poți tu să mă lași să plec acum? Auzindu-i întrebarea, Helen simți că se sufocă. S-ar putea descurca ea fără el? Ce s-ar întâmpla dacă el n-ar mai apărea lângă ea, dând lumii strălucire? Și dacă nu i-ar simți brațele înconjurând-o, tocmai atunci când ar avea mai multă nevoie de el? Poate ea să-l lase să plece?

-Nu, șopti ea. Nu cred că mai pot.

-Atunci, mărită-te cu mine, o îndemnă el, blând. Vino cu mine să cunoști și tu lumea. Hai să împărțim această bucurie! Confuză, Helen își trecu degetele prin păr, apoi, după o fluturare a mâinii prin aer, îi răspunse:

-Totul merge așa de repede. M-ai pus pe gânduri: viața ta, modul tău de a evalua. Ochii i se închiseră. Prin minte îi trecură toate acele lucruri grotești pe care i le spusese. Dându-și seama de modul greșit în care îl judecase, buzele i se strânseseră în semn de dezaprobare.

-Ți-am reproșat faptul că nu faci ceva deosebit, șopti ea. Ai renunțat la ceea ce majoritatea oamenilor consideră a fi important. Ai renunțat la tot, doar de dragul principiilor tale. Îți mărturisesc că nu am întâlnit încă un om atât de puternic. Sunt coplesită. Îl privi o clipă. Nu pot să-ți spun cât de mult te admir.

Sprijinit de perete, cu ochii la pământ, cuprins parcă deodată de oboseală, el șopti:

-Admirație? Și, ca și cum cuvântul i-ar fi amintit de ceva neplăcut, se încrunță.

Admirația este un sentiment minunat. O ai față de profesorul din ziua de duminică sau pentru președinte, dar -țintuind-o cu privirea -e de ajuns? E tot ceea ce simți tu pentru mine?

-Nu, bineînțeles că nu-i doar atât, șopti ea. Îmi... îmi pasă foarte mult de tine.

-E un început, medita el. Dar răspunde-mi la altă întrebare: Ai mai putea să-ți continui viața ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat între noi? Îi mângâie obrazul. Nu te-ai săturat de fantome, Helen?

-Fantome? întreabă ea. Apoi, când înțelese semnificația întrebării lui, râzând răgușit, răspunse: Doamna de Shalott? Se înfiora și adăugă cu umor prefăcut: O prefer totuși doamnei Chatterley.

-Gary? întreabă el cu înțelegere. Helen afirmă printr-o mișcare a capului. Va putea ea oare vreodată să-l înțeleagă pe el? Era într-adevăr cineva. Cu toate cele petrecute între ei, el putea încă să se gândească la problemele ei.

-Îmi pare rău, spuse el cu căldură. Se aplecă și o sărută. Un sărut tămăduitor și încurajator. Știi că te-a durut, draga mea, dar reacția lui a fost absolut normală, crede-mă. Prin comportamentul lui s-au manifestat instinctele de protecție pe care le are față de tine. S-ar putea să-și schimbe sentimentele când va afla că ne vom căsători. Căsătorită!? Respiră adânc. Ce va crede Gary despre acest lucru?

Ea însăși accepta această idee destul de greu.

-Nu știu ce să spun. Gary și Audrey s-au obișnuit să mă știe singură. O situație nouă i-ar putea îndepărta, recunosc eu ea, șovăind.

-Dar sunt adulți. Sunt sigur că-și dau seama că și tu ai dreptul să-ți trăiești propria-ți viață. Această situație îmi amintește de o glumă veche, continuă el, încercând să dea o notă hazlie celor ce avea de gând să i le spună. Un individ, într-o zi, zări o femeie ce își târa fiul, în vârstă de aproximativ șapte ani, după ea. O întrebă dacă era băiatul ei și dacă era în stare să meargă singur. Privindu-și fiul cu dragoste, femeia răspunse: „Da, dar Slavă Domnului, că nu trebuie s-o facă!”

-Exagerezi, îi răspunse Helen râzând. Este în firea copiilor, chiar și atunci când sunt mari, așa cum sunt ai mei, să fie egoiști. Știu că mă iubesc și că-mi doresc binele. Dar nu știu ce înțeleg ei prin ce este mai bine pentru mine.

-Nu crezi că îmi vor da dreptate? o întrebă el studiindu-o cu atenție.

-Poate că sunt o mamă indulgentă, dar nu am de gând să-i întreb dacă sunt sau nu de acord cu tine. Nu asta-i important.

-Nu, aprobă el în șoaptă. Important este dacă tu crezi că am dreptate.

Helen știa că el aștepta ceva de la ea. Nu era vorba de aprobare, ci de mult mai mult. Era vorba de acel lucru pe care ea, în acest moment, nu i-l putea da. Și era foarte posibil ca acest ceva pe care el îl aștepta, ea să nu i-l poată oferi niciodată. El dorea să-i fie dăruite toate acele emoții pe care ea le zăvorâse adânc în ea; acele sentimente înmormântate a căror dezvăluire o făcea să sufere. Dar ea însăși nu știa ce ar putea să-i ofere lui, și acest gând o chinuia cumplit. Și cum să împace toate acestea? Nu avusese niciodată până acum acest sentiment de insuficiență. Tăcu mult timp privindu-și unghiile. Îi va dărui, desigur, atât cât va putea.

-Când ne-am întâlnit prima oară, adăugă ea încet, am spus multe lucruri stupide. Tu, încă de la început, ai încercat să înlături scutul cu care încercam să mă apăr. Zâmbi cu tristețe. Ceea ce nu știi este faptul că nu ai reușit să pari decât trăsnet. Pentru a-mi înfrânge propria-mi vulnerabilitate, am încercat să te fac să crezi -am încercat chiar să mă conving pe mine însămi -că eram cu mult deasupra ta. Îl privi drept în ochi. Am intuit însă că ești o persoană deosebită încât...dădu din cap neajutorată, fiindcă nu-și găsea cuvintele, încât în comparație cu tine, m-am simțit nefolositoare și stupidă. Compară, de exemplu, povestea cu realitatea. Cam asta ar fi diferența.

-Chiar nu știi? Tu nu înțelegi că fără tine, în mine nu există nici o realitate?

Doar tu ești cheia a tot ceea ce sunt eu, îi spuse el, cu vocea răgușită și ținându-i

fața în mâini. Deși simțea că nu merită, Helen îi acceptă afirmația, așa cum îi acceptase și sărutările. Și de-abia în acest moment realizează cât de profunde le erau sentimentele pe care le ascundeau prin vorbe și gesturi banale. O clipă doar reflectă la acest lucru, apoi reveni la problemele ce se ridicau, dacă ea va accepta mariajul cu el.

-Doresc atât de mult să pot spune „da”. Dar, pur și simplu, încă nu știu, Tom, reluă Helen, clătinându-și capul și lipindu-se de el. Îmi ceri să părăsesc totul: modul de existență pe care l-am trăit până acum, Langston-ul, să-mi las copiii. N-am putea rămâne totuși aici?

Încercând să găsească răspunsuri la întrebările ei, Tom se încruntă. Cutele de pe frunte se adânciră, iar ochii i se micșorară. Și în timp ce o fixă cu privirea, fața îi deveni inexpressivă. Neputând să-i dea un răspuns afirmativ, o clipă mai târziu, începu să-i mângâie fața.

-Mi-e greu să-ți explic de ce nu putem rămâne aici, îi spuse el în cele din urmă, încercând să zâmbească. Adevărul este că-mi este teamă să rămân. O privi duios. Dacă am rămâne, să zicem, ai mai putea tu să uiți trecutul? Datorită mie te-ai schimbat puțin. Și e minunat, fiindcă tu întotdeauna te-ai închis în tine. De-abia acum ești tu însăși. Își aplecă capul, de parcă ar fi fost cumplit de obosit, apoi continuă: Și dacă am rămâne în Langston, ai putea oare, treptat, să mă incluzi și pe mine în viața ta și, în același timp, să te conformezi vechilor tipare în care s-a desfășurat existența ta de până acum? Mă consideri un om egoist, dacă îndrăznesc să-ți spun că doresc să reprezint cel mai important lucru din viața ta? Clătină din cap. Răspunde-mi, Helen! Chiar trebuie să rămânem aici? Zâmbi. Nu fi speriată. Am încredere în tine. Îi mângâie buzele cu degetul, apoi o sărută, de parcă întregul adevăr s-ar fi aflat în acest sărut. Helen cântări sărutul cu mintea, dar și cu inima, încercă să-și imagineze ce ar deveni relația lor dacă ar rămâne în Langston. S-ar diminua simțămintele lor?

-Ai dreptate! Dacă ne căsătorim, va trebui să plecăm. Cel puțin un timp. Dar vreau să mă mai gândesc. Sunt foarte multe lucruri de care trebuie să țin seama. Îmi dai acest răgaz? Deși se simți dezamăgit, Tom își dădu seama cât de greu îi fusese ei să ajungă la această concluzie. N-o va presa. Era doar o decizie importantă, în ceea ce privește viața ei. O, Doamne, se rugă el, dă-i puterea să hotărască ce-i mai bine. Și ascunzându-și frământarea cu un zâmbet, îi răspunse:

-Bineînțeles. Vom mai discuta mâine. Helen respiră ușurată și-i zâmbi cu recunoștință.

-Mulțumesc, șopti ea. Mulțumesc pentru că ai fost atât de înțelegător față de toate problemele mele. Știu că te-am făcut să suferi... Se opri. Și fiindcă el nu negă

faptul că ea îl rânise,râse,încercând să-și ascundă astfel regretul.

-Câtă nedelicatețe din partea ta! Cred că o merit.Dar nu Thoreau al tău a spus că e bine să te ferești de proiectele ce cer un înveliș nou?Zâmbi.Eu n-am nici măcar un singur veșmânt care să se potrivească cu rulota ta.El râse și o trase mai aproape de el.

-Sunt multe lucruri care corespund în Winnebago,ripostă el.Îi mângâie obrajii.Și atâta timp cât vom fi împreună,le vom rezolva pe toate.Ai încredere în mine.Se îndepărtă și o întrebă: Și acum ce ai de gând să faci?Ea își trecu degetele prin părul răvășit și nedumerită clătină din cap.

-Nu știu.Voi reflecta.Probabil că mă voi închide în birou și voi încerca să gândesc totul logic.Tom vru s-o roage să-și folosească inima și nu logica,dar renunță.Trebuia s-o lase să procedeze așa cum dorea.

-Mănânci cu mine,în seara asta?

-Da.O,nu! Am uitat! murmură ea.S-ar putea să cinez cu familia Philips,Althea și soțul ei,și cu Charlotte și Rocky.

-Rocky? întrebă el,privind-o neîncrezător.Nu cunosc pe nimeni care să poarte un astfel de nume.Ea râse.

-E îngrozitor.Dar nu-i spune asta.Spre surprinderea mea,găsesc că e un tip drăguț.Mă voi întâlni cu el la club.

-Aș putea să te însoțesc,îi aruncă el într-o doară,țintuind-o cu privirea.

O clipă,Helen păru nedumirită.Ochii i se măriră și,când ideea prinse rădăcini,pe nerăsuflata,ea îi răspunse:

-Da,ai dreptate.Vino cu mine.El rămase șocat.

-Ești sigură? Am vrut doar să te necăjesc.Se încruntă.Cred că ar mai trebui să te gândești.Ea negă din cap cu încăpățănare.

-Nu mai contează.Oricum lumea a aflat.Alături de ei voi petrece o seară searbădă.Vino cu mine și scapă-mă de plictiseală.

În ochii lui apăru o undă de îngrijorare,dar nu fu în stare s-o refuze.

-Dacă aceasta-i dorința ta,te voi însoți.Helen îl simți urmărind-o cu privirea,în timp ce se îndrepta spre casă,dar nu se întoarse.Trebuia să-și țină firea și să judece lucrurile la rece.Privind prin curte,fu uimită să constate că era încă foarte devreme.Atâtea lucruri i se întâmplaseră.I se părea că trecuseră ceasuri de când se trezise.Și dacă dimineața a trecut încet,cu siguranță că și restul zilei se va scurge și mai încet,se gândi ea.Încercă să-și limpezească gândurile răvășite de neprevăzutul complicat ce se ivise în viața ei.Dar mintea refuză să lucreze.

Singurul lucru clar era doar faptul că Tom o iubea și că dorea să se căsătorească cu ea.Încercă să-și imagineze cum vor întâmpina copiii ei această veste.Dar îi fu

imposibil să le anticipeze această reacție. Nu, nu putea să discute nici măcar cu Gary. Era îngrijorată din cauza lui, fiindcă acesta dispăruse de acasă încă din noaptea trecută. Nu mai lipsise până acum. Dacă ar fi încercat să-l caute, n-ar fi făcut altceva decât să înrăutățească relațiile dintre ei. Fiul ei avea ceva prieteni în Langston care să-l găzduiască.

În răstimpuri, clătînând din cap, se întrebă totuși, ce gândeau ceilalți despre comportarea lui Gary. Treptat însă și gândul că ceilalți ar putea bârfi pe socoteala fiului ei, se risipi. Singurul lucru important ce-i stăruia în minte era imaginea vieții ei alături de Tom.

Tom făcu câțiva pași. Nu se simțea bine în costumul gri. Trecuse ceva timp de când nu mai purtase nimic altceva decât blugi, se gândi el. Privi spre casa în care locuia Helen. Se va răzgândi? Avea sentimentul că dacă ea s-ar fi gândit mai mult, nu l-ar fi invitat s-o însoțească. Respiră adânc și se întoarse. Se îndreptă spre fundul grădinii. Nu fu deloc surprins când îl zări pe Joe, încă muncind. Bătrânul stătea chircit, încercând să curețe un strat de flori foarte gingașe, în formă de stea. Măinile lui aspre și ridate, păreau mari și neîndemânatică pentru o treabă atât de delicată. Dar plantele îl înțelegeau și-i permiteau cruzimea.

Când Tom se aplecă să-l ajute, Joe își ridică privirea de pe stratul de flori.

-Credeam că ți-ai terminat treaba pe ziua de azi, îi șopti Tom.

-Plantele acestea sunt ca și copiii mei, îi răspunse bătrânul morocănos. Doar nu-ți părăsești familia când ți-ai terminat treaba. Ești încă tânăr. Ar trebui să-ți întemeiezi o familie. Și fără să-l mai privească, Joe adăugă: Vezi să nu-ți murdărești hainele frumoase. Tom își privi costumul. Se ridică și-și curăță mâinile cu o batistă albă.

-Ai dreptate. Ai avut vreodată cu adevărat familie, Joe?

-Demult, răspunse bătrânul după o lungă tăcere. Nevastă-mea a murit, iar ei mi-au luat copilul, fiindcă -au spus -nu puteam să am grijă de el. Și toate acestea le rosti fără să-și întrerupă munca și fără să-și ia ochii de la florile sale. De atunci a trecut mult timp. Rănilor s-au vindecat. Mi-au rămas plantele. E tot ceea ce-mi trebuie. Nu simțise nici cea mai mică urmă de durere în vocea lui. Vorbise detașat, ca și când nu despre el fusese vorba. Dar cuvintele golite de orice sens emoțional, îl umplură pe Tom de durere. Îl urmări cum lucra în tăcere.

Încet, liniștea serii îi restabili echilibrul interior atât de profund afectat de vorbele bătrânului. Terminând de aranjat rondul de flori, Joe se ridică și, privindu-l pe furiș, îi spuse:

-Howie se va întoarce curând.

-Da,știi.Bănuiesc că te bucuri să-l ai alături.

-Acum e bine,spuse Joe dând din umeri.Este destul de mare pentru a face o muncă grea și destul de bleg ca să nu-i pese.Dar tu? Ce vei face de acum încolo? Tom privi cerul.Stelele se iveau rând pe rând,contopindu-se cu cea din urmă strălucire a soarelui.

-Am niște planuri...murmură el.Dar nu voi ști decât mâine dacă ele se vor realiza.Joe tăcu.Se aplecă și-și luă uneltele.În timp ce se îndepărta,peste umeri îi aruncă:

-Este o femeie de treabă.O femeie puternică,mai adăugă el încet.Dăi doar timpul să descopere singură acest lucru.Și bătrânul dispăru în întuneric.

Tom vru să se întoarcă,dar se opri imediat.Helen îl aștepta pe alee.

-Arăți...minunat!spuse ea,cu vocea nesigură.Nu-l văzuse niciodată în costum și,o clipă,se simți intimidată.Părea un străin rafinat și atrăgător,își reveni însă când el îi zâmbi.Era cu adevărat Tom.

-Parcă n-am merge să-i întâlnim pe prietenii tăi,ci am sentimentul că ne pregătim de o cină romantică,doar noi doi.Aceeași impresie o stăpânea și pe ea.

Cu cât se apropiau însă de club,se simțea tot mai neliniștită.Când pășiră în salon, Helen era pregătită să întâmpine dezastrul.

I se păru că toți ochii erau îndreptați spre ei.Sufrageria elegantă a clubului era camera pre-ferată a lui Helen.Albastrul rece al pereților avusese întotdeauna un efect liniștitor asupra nervilor ei.Dar nu și în seara aceasta.Observă în treacăt cunoștințele și mulțimea de prieteni,toți îmbrăcați ca de obicei,cu aceleași expresii ce-i erau atât de familiare.Totuși,într-un fel pe care nu și-l putea explica,se simți izolată.Indentificând-o pe Althea,Tom,strângându-i brațul și aplecându-se ușor spre ea,îi șopti:

-Luăm taurul de coarne?Respirând adânc,Helen își înălță bărbia.Îi răspunse printr-o mișcare hotărâtă a capului.

Charlotte,care se afla lângă Althea,fu prima care le semnală prezența.Le zâmbi cu toată fața și-l atenționează pe Rocky cu cotul.El clipi spre cei doi și,ca și când n-ar fi observat nimic neobișnuit.O salută pe Helen fluturându-și mâna.

Această mișcare fu sesizată de Althea.Femeia mai în vârstă își roti brusc capul, mișcare în perfect acord cu trăsăturile ei ascuțite.Ochii i se măriră de uimire.

Apoi,la fel de rapid,malițiozitatea înlocui consternarea.

-Helen,dragă,ce bine-mi pare că te văd!spuse ea cu entuziasm,în timp ce-i saluta. Nu te-am văzut în ultima vreme,și chiar am dus dorul prânzurilor noastre în comun.Privirea i se opri asupra lui Tom.Și,ca și când de-abia acum îi semnală prezența,întrebă: Dar cine este...A da! Cred că ne-am cunoscut.

-Într-adevăr,doamnă Philips,ne-am cunoscut la petrecere,îi răspunse Tom zâmbind,în timp ce-și plecă capul,drept salut.

-Da,îmi amintesc.Și privindu-și soțul,adăugă:Ronald este soțul meu.Domnul Ronald îi întinse mâna și-i zâmbi politicoș. Ronald,continuă Althea,acesta este Tom Peters...grădinarul lui Helen.

Dacă atmosfera n-ar fi fost atât de încordată,expresia lui Ronald ar fi putut interpretată drept comică.Își retrase mâna cu grabă,de parcă s-ar fi temut ca Tom să nu i-o scoată din braț.Privi nervos de jur împrejurul camerei,parcă nesigur că el însuși se afla acolo și pentru a cerceta care dintre cunoștințele sale au observat că el urma să ia masa cu un grădinar!

În timpul cinei,conversația a lăncezit.Ronald,încurajat de Althea,hotărî că n-avea de gând să încurajeze,în cadrul elitei,subiecte obișnuite.Și cu cât Tom dovedea că poate să susțină o conversație legată de muzică,călătorie și afaceri,cu atât familia Philips se înverșuna și mai tare,în timp ce Charlotte se distra de minune.

Rocky participa la discuții din când în când,mai mult prin gesturi semnificative de aprobare prin mișcări ale capului,în rest,nedând atenție decât cinei lui.Helen reuși să se comporte firesc.Zâmbea și gesticula;ocasional,schimba câteva cuvinte ici și colo.Se simțea mândră de Tom.La desert însă,zâmbetul îi deveni silit.Nereușind să-l hărțuiască pe Tom,familia Philips decise să monopolizeze conversația.Înalți,subțiri și bruneți,ambii păreau deprimant de asemănători.

Althea enunța o idee,Ronald,cu vehemență o relua sau o dezvolta.Timp de cincisprezece minute,subiectul discuției lor fu tânărul Ronald,fiul celor doi,și strălucita sa carieră de viitor om de afaceri,pe care se pregătea la colegiu.

Alte șapte minute au fost acordate politicii.Și de aici,conversația alunecă spre ceea ce li se mai întâmplă oamenilor „corecți” din Langston.

-Am auzit că a sosit Gary!spuse Althea mios,captând astfel atenția lui Helen.Aceasta aprobă.

-Doar pentru câteva zile,murmură ea.După aceea,își va vizita niște prieteni din Florida.

-Trebuie să fii tare fericită că-l vezi acasă.Și noi ne bucurăm nespuse de mult că Ronald junior este cu noi,spuse Althea,după care tăcu.Știi,draga mea,n-aș vrea să te necăjesc,continuă ea cu o față ce exprima numai regretul,dar grozav îi mai urăsc pe toți aceia ce-și tot vâra nasul în treburile altora.Se opri însă,așteptând efectul spuselor ei.Se încruntă apoi când doar Ronald își exprimă dezaprobarea față de asemenea oameni.Și fiindcă nici o altă încurajare nu mai urmă,ea continuă: Dar sunt totuși anumite lucruri pe care nu le poți trece sub tăcere.

binevoitoare.Noi,mamele,ar trebui să fim foarte unite.

-Dumezeule! exclamă Charlotte,punându-și furculița jos.Tu,întotdeauna vrei să fii în centrul atenției,Althea! Hai,dă-i drumul.

-Ronald junior mi-a mărturisit că Gary a băut cam mult în ultimul timp,continuă Althea,ignorând-o pe Charlotte.Bănuiesc că nu știai că...Nu,desigur că nu, adăugă ea cu oroare.Helen îl simți încordat pe Tom.Îi atinse brațul.Era o problemă pe care trebuia s-o rezolve singură.

-Continuă,Althea! o îndemnă Helen neîndurătoare,bănuind ce va urma.

-S-ar putea ca Gary să fi aflat de legătura ta,nu?Tăcerea deveni asurzitoare.De supărare,Helen simți cum un val de căldură îi inundă fața.Respiră adânc.Se ridică.

-Althea,ceea ce fac eu și fiul meu,ne privește.Și,ca să-ți spun drept,dragă,cred că nu ai deloc tact,spuse Helen rece.După câteva minute de tăcere împietrită, Charlotte și Rocky izbucniră în râs,după care roșcata își ridică pumnul în semn de victorie.Fața lui Tom era de nepătruns,dar ochii îi străluceau de iubire și mândrie.

-Și acum,vă rugăm să ne scuzați,cred că vom pleca,se scuză Helen zâmbind,în timp ce-și luă poșeta.Rocky o privi pe Charlotte.Se ridicară și ei.

-Și noi trebuie să vă părăsim.Tocmai mi-am amintit că avem ceva foarte important de făcut.Ieșiră toți patru.Când ajunseră în locul de parcare,Charlotte se întoarse spre Rocky și-l întrebă:

-Ce-i atât de important?

-Pe canalul trei,timp de trei ore se va relua filmul „The Brady Bunch”,îi răspunse Rocky râzând ștregărește.Helen îl privi cu recunoștință.

-Aș vrea să vă mulțumesc,adăugă Tom.Mă bucur că Helen are astfel de prieteni, așa cum sunteți voi.

-Oricum n-aveam de gând să mănânc desertul,le răspunse Rocky,ridicând din umeri cu nepăsare.Privind înapoi spre club,adăugă:Cineva ar trebui totuși să-i explice bucătarului că prăjitura lui n-a prins.

-Nu te necăji din pricina vorbelor spuse de cățeaua asta slăbănoagă,îi șopti Charlotte lui Helen,în timp ce-o îmbrățișa în semn de rămas bun.

-Nu asta mă necăjește.Mă îngrijorează doar comportarea mea.Știu că Althea are anumite probleme.Ar fi trebuit să fiu mai tolerantă.

-Singura ei problemă este mărimea creierului ei,îi răspunse cu dezgust Charlotte, lucru ce o șocă pe Helen.Orice om cu puțină minte poate să observe că de ani n-ai mai fost atât de fericită.Ține-o tot așa,o îndemnă ea.Aruncă apoi o privire spre Tom,apoi spre Rocky.Eu asta am de gând să fac,crede-mă!

Când Charlotte îl ajunse din urmă pe Rocky,acesta o cuprinse cu brațul,și o

conduse spre mașina sport.Înainte de a se pierde din vedere,Helen își mai auzi prietena,ce-i explica lui Rocky:

-Scumpule,să știi că vișinile din plăcintă erau stropite cu coniac.

-Vrei să spui că cineva a făcut asta cu un anumit scop? întrebă el clătănându-și capul cu neîncredere.Tom și Helen izbucniră în râs.Curând Helen uită săcâiala lui Althea.Avea de luat o hotărâre.Printr-o înțelegere tacită,după ce parcară mașina,se despărțiră.Când o sărută,urându-i noapte-bună,Tom prinzându-i mâna, îi transmise toată încordarea de care era cuprins.Știau amândoi cât de importante erau următoarele douăsprezece ore pentru viitorul lor.

-Helen,te rog să gândești rapid!

Târziu,când se furișă în pat,Helen zâmbi melancolic amintindu-și tonul și privirea ce-i însoțiseră îndemnul.În întuneric începu să cântărească fiecare cuvânt ce i-l spusese.Încercă să-și imagineze apoi cam cum s-ar desfășura viața ei alături de el.

-Îl iubesc! șopti ea camerei goale.Era întâia oară că recunoștea acest lucru.Îl iubea și dorea cu disperare ca tot restul vieții să-l trăiască alături de el.De ce n-ar spune DA?Totul i se părea însă atât de confuz.Dar era cât se poate de simplu; cei ce se iubesc trebuie să rămână împreună,reflectă ea în continuare.

Dar de ce o înspăimânta acestu lucru? Se întoarse pe-o parte,conștientă că în seara aceasta somnul o va ocoli.Ar fi vrut ca el să fie aici,alături de ea.

Oh,Doamne,cât îl mai dorea! Știa însă că,de îndată ce el o va atinge,ea nu va mai putea judeca în mod obiectiv.Și trebuia să se gândească la toate amănuntele pe care le va aduce această schimbare în viața ei.Era datoare,atât față de ea însăși,cât și față de el,pentru a fi sigură că alegerea ce urma să o facă,nu va fi greșită.Închise ochii.Ar putea ea să părăsească totul? Tot ce pentru ea însemnase o viață stabilă?Trebuia să-și trăiască și ea viața,îi explicase Tom.Da,dar nu la asta se referise el.Îi sugerase că dorea ca ea să trăiască alături de el,conform modului lui de a trăi,total diferit de al ei.Putea ea să se adapteze la o existență ce-i era complet străină?

Dincolo,peste pajiștea întinsă,Tom era,de asemenea,trez.Își trase mâinile de sub cap și se ridică în șezut,lipindu-se cu spatele de perete.Cearșaful alunecă de pe el,și-i descoperi șoldurile puternic bronzate,tari și subțiri.Privi îndelung stelele, întrebându-se la ce cugeta ea în acel moment.Se gândea oare la el? Aflase,în sfârșit,ce sentimente avea pentru el.Ore în șir se zvârcoli în pat,punându-și neîncetat aceeași întrebare: îl iubea destul ca să-l urmeze?

Cu optsprezece luni în urmă,meditase îndelung la luminile ce se succedau spre infinit.Plecase hotărât să descopere esența vieții.Erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască.Uitase însă totul când i-a privit ochii.

Viața lui depindea acum de ea.Știa ea oare acest lucru? se întrebă el.Va avea destulă tărie s-o părăsească în cazul că răspunsul ei va fi negativ? Ar mai putea el continua să nu fie decât un amant ce se ascunde? Va reuși el să trăiască toată viața escaladând balconul pentru a ajunge în dormitorul ei?

Un zgomot imperceptibil îi întrerupse meditațiile.Helen se afla acolo,în picioare,lângă pat.Își închise ochii pentru a-și ascunde slăbiciunea ciudată ce-l cuprinsese.Și,fără un cuvânt,o trase spre pat.

Când o atinse,mâna îi tremură.Se aplecă spre ea și-i mângâie umerii și gâtul cu buzele.Totul -viața,dragostea și pacea -totul cuprindea acum în brațele lui.

-Mi-a fost teamă că vei spune nu,șopti el răgușit.

-Aproape că era s-o fac,recunosc Helen cu tristețe,mângâindu-i fața,părul și pieptul.M-am gândit la cum mă voi simți după ce voi părăsi familia,casa, prietenii.Îi cuprinsese fața în mâini și,privindu-l adânc în ochi,adăugă: Mi-am dat seama că tu însemni totul pentru mine.Dacă vei pleca fără mine,nu-mi vor rămâne decât amintirile.De emoție,Tom tăcu.O cuprinsese în brațe.Nu realizează decât în acest moment,eliberat de spaima incertitudinii cât de slab este.

-Te iubesc,Helen,șopti el în cele din urmă.Mâna ei trecu pe fața lui.Nu-i spusese decât trei cuvinte,dar pentru ea ele însemnau atât de mult.

-Și eu te iubesc.Mai mult decât crezi tu.Mai mult decât am știut eu însămi.

Târziu,după multele vorbe duioase de iubire,Helen,ezitând,îi șopti:

Nici unul nu mai putea aștepta.Trecuseră ceva timp de când se iubiseră ultima oară.O făcură acum,în tăcere și cu frenezie.

-Aș vrea să-ți mai spun ceva:doresc nespus să merg cu tine.Trebuie să te urmez.

Mi-e teamă însă să nu te dezamăgesc.

-Nu cred.

-Nu fii atât de sigur,râse ea.Încerc să fiu cinstită atât cu mine,cât și față de tine.Ai văzut cum am trăit eu.Mi-e teamă că n-am să mă pot adapta la modul tău de a trăi.Am putea încerca un timp.Și dacă vreunul dintre noi va fi nemulțumit,ce zici,vom putea încerca împreună să găsim o soluție satisfăcătoare pentru amândoi?împreună,bineînțeles,se grăbi ea să adauge.Întotdeauna împreună.Tom îi înțelese ezitarea.Îi ceruse prea mult.Dar faptul că era dispusă să încerce,spunea destul despre curajul ei.Îi ridică bărbia spre el.

-Tot ceea ce ți-am cerut,n-a fost decât de a-mi oferi șansa de a rămâne cu

tine.Nu-ți cer să faci altă schimbare,decât să te măriți cu mine.Și orice problemă ce se va ivi,o vom rezolva împreună,așa cum dorești tu.

CAPITOLUL 9

Helen se trezi ușor și zâmbi când îi simți buzele atingându-i pieptul.Îi înconjură grumazul și se lipi de el.

-Bună dimineața,doamnă Gallagher! îi șopti el,sărutând-o.

-Este într-adevăr o dimineață bună,rosti ea fericită.Este chiar minunată.

Tom zâmbi.

-Sper că gândești astfel și după ce vei pleca,iubita mea.Ce-ai să faci de exemplu, sau ce-ai să spui,când Patty te va vedea furișându-te în casă?

-Am să-i comand cafea,îi răspuse Helen,întărindu-și afirmația printr-o fluturare a mâinii.Se întinse apoi leneș,dar se îndoii imediat de râs,când Tom o mușcă de stomac.

-N-ai de gând să încetezi?îl apostrofă ea cu ochii strălucind de bucurie.Când totul va fi pus la punct,vom putea da pe față legătura noastră...împreună...

împreună repetă ea cu căldură.Ce frumos sună acest cuvânt! Și ce minunat va fi atunci,când,în fiecare dimineață mă voi trezi alături de tine!

-Îți dai seama ce înseamnă acest lucru?o întrebă el pe jumătate glumind sprijinindu-și bărbia în palmă și țintuind-o cu privirea.Helen îl privi nedumerită.

Asta înseamnă,continuă el,că-ți vei petrece și nopțile cu mine!

-Glumești! N-ai menționat asta înainte!

-Ai ocazia s-o afli acum!îi răspuse el râzând,îndepărtându-i brațul de pe frunte.

O privi sever,și o întrebă cu seriozitate: Ești pregătită să suporti extazul total?

Helen se ridică.Își așeză mâinile pe umerii lui și-l împinse spre pat.

-Sunt! îi răspuse ea,sărutându-l pe nas și pe bărbie.Dar dacă te îndoiești,poți să faci o încercare chiar acum.

-Îmi pare rău,dar nu sunt obișnuit să anunț dinainte astfel de momente,îi spuse el aspru.

-Ce nesuferit ești! se indignă ea.Dar uitându-se la gâtul ei gol,Tom își dădu seama că nu va rezista ispitei prea mult.

-Cred că aș putea încerca să te fac puțin fericită și acum,îi spuse el,mângâindu-i gâtul cu vârful nasului.O mușcă de umăr.Dar de ce n-am încerca acea transportare totală? îi cuprinse umerii și o ridică deasupra lui,mușcându-i sânii.Când o auzi scâncind de plăcere,o trase sub el și râzând,îi șopti: Totuși,să nu te aștepti la cine știe ce!Dar Helen înnebunită,se lipi de el,mișcându-se în așa fel încât să-i poată prinde sexul între coapse.O necăjise prea mult.

Îi cuprinse fesele, trăgându-l spre ea. Trebuia să fie a lui chiar acum.

Și deși el o avertizase să nu se aștepte la ceva deosebit, următoarea jumătate de oră n-a fost decât extaz, acea stare pe care numai iubirea ți-o poate da. Dăruirea lor de acum se întregise printr-o altă dimensiune: unitate sufletească.

Când își reveni, Helen constată că Tom o privea, îl mângâie pe față, apoi pe umăr.

-Ei, dacă asta n-a fost decât o probă, să știi că vom cumpăra produsul! îi spuse ea încet. Tom râse și o trase spre el. Apoi rosti:

-Aș vrea să stau aici, în pat, alături de tine, tot restul vieții mele, draga mea.

-Nici nu văd un mod mai plăcut de a petrece timpul, îi răspunse ea cu promptitudine. O, apropo de timp, gemu ea, știi ar cam trebui să mă-ntorc acasă.

Am o mie și unu de lucruri de făcut.

-Cred că ai dreptate, deși nu-mi place să ți-o spun, adăugă Tom în silă. Adevărul este că-i foarte neplăcut să fii surprinsă furișându-te în propria-ți casă în halat de noapte, la ora prânzului.

-Și fiindcă tot ai adus vorba de halat, ai cumva idee pe unde o fi?

-Nu știu exact pe unde, dar simt ceva aici, sub picioarele mele.

-Da, acum este foarte clar, chicoti Helen. Știam eu că într-un fel sau altul, tot vei ajunge să-ți lași urmele pe mine. Uitat acolo, halatul arata deplorabil. Helen se gândi că ar fi trebuit să fi fost mai prevăzătoare și să se fi îmbrăcat cu o rochie.

Se decise să împrumute un halat bleu de la Tom. Oricum o acoperea.

Trecu de-a lungul terasei, ca și când n-ar fi ieșit decât la o scurtă plimbare.

Apoi, cu repeziciune se închise în birou. Și după ce prima strategie îi reuși, amuzându-se, traversă încăperea și de acolo se îndreptă spre holul de la intrare.

Aproape că izbutise. Dar n-apucă să pășească peste prima treaptă a scării interioare, că ușa de la intrare se deschise larg.

Se răsuci surprinsă. De emoție simți că ametește și se prinse cu mâna de balustradă pentru a nu-și pierde echilibrul. Se așteptase ca pe fața fiicei ei să citească curiozitatea. Dar Audrey, în pragul ușii, cu o valijoară de noapte în mână, îmbrăcată la repezeală și cu ochii înroșiți de plâns, o privea nefericită.

-Audrey, ce s-a întâmplat? o întrebă Helen îngrijorată, și se îndreptă spre ea.

Tânăra încercă să răspundă, dar buzele îi tremurau și tot ceea ce auzi nu fu decât un geamăt. Lăsă geamantanul jos și se aruncă în brațele mamei.

Helen, o cuprinse protectoare, încercând să-i aline tremuratul.

-Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? Dar unde-i Chad?

-Chad! Nu vreau să-i mai aud nici numele!

-Cu ce te-a supărat de data asta ?

-El... Dar Audrey se opri, clătinând din cap. Nici măcar nu-ți pot explica.

Relațiile dintre noi nu mai sunt ca la început,dar niciodată nu mi-am închipuit că el ar putea face așa ceva.

-Audrey,mă îngrozești! Despre ce este vorba?

-Aseară am aflat că...am descoperit că Chad se întâlnește cu altcineva,roști Audrey pe nerăsuflăte,și-și ascunse fața în palme.

-Nu se poate,roști Helen.Ești sigură?

-Da! și-și sublinie afirmația printr-o mișcare convinsă a capului.Aseară n-a venit acasă,iar de dimineață a refuzat să-mi dea explicații.Își privi mama cu ochii înlăcrimați.N-am mai putut să rămân acolo.Înțelegi,nu?

-Da,desigur că înțeleg,îi răspunse Helen trecându-și degetele prin păr.

-Pot să rămân acasă?întrebă Audrey mușcându-și buzele din cauza nesigurății.

-Bineînțeles că poți să rămâi,îi răspunse Helen cu căldură.Îmi pare însă tare rău pentru ce s-a întâmplat.Cu ce te pot ajuta eu acum? întrebă ea neputincioasă.;

-Acum nu doresc decât să dorm.N-am prea dormit în ultimul timp,îi răspunse Audrey,încercând să zâmbească.Helen se gândi la sănătatea ei și a copilului ce-l aștepta.Doctorul îi recomandase să evite stress-ul.Nu-i va cauza oare această situație?se întrebă Helen,urmărind-o cu îngrijorare,în timp ce urca scările obosită.În capul scării se ivi Gary.Se opri uimit când soră-sa trecu pe lângă el,fără să-i vorbească.Gary îi aruncă o privire peste umeri,când se apropie de Helen.Când ajunse în dreptul ei,o întrebă în șoaptă:

-Ce s-a întâmplat?

-Audrey l-a părăsit pe Chad.S-a întors acasă,îi mai spuse Helen obosită.Gary rămase tăcut când auzi despre ce era vorba.Dincolo de privirea speriată și îngrijorată,Helen citi confuzia.În viața lor liniștită de până acum apăreau schimbări.Veniseră însă prea repede.Fără un cuvânt,Gary se întoarse și porni după sora lui.Helen îl prinse de braț.

-Mai târziu,Gary.Cred că dorește să fie singură acum.Gary se întoarse din nou și-și privi mama cu atenție.Împotriva voinței lui o cuprinse în brațe.

-Nu fii necăjită.Lucrurile se vor îndrepta,o îmbărbătă el.

-Sper,îi răspunse Helen,încercând să zâmbească.Mă îngrijorează mai mult din cauza copilului.Gary căzu pe gânduri și se încruntă.Helen,la râdui ei,îl examina cu atenție.Pe fața lui citi oboseala și zbuciumul zilelor din urmă.Ochii îi erau injectați,iar sub ei zări cearcăne.

-Nu pari în formă,îi spuse ea rece.

-M-a durut cumplit capul.Apoi,cu voce nesigură și cu privirea în pământ,adăugă: Aș vrea să mă ierți pentru purtarea necuvincioasă de alaltăieri.Respiră adânc și continuă: Când am plecat la colegiu,m-ai tratat ca pe un adult.

Aș dori să mi se dea aceeași considerație.Helen zâmbi.Știa cât de greu îi era să recunoască că a greșit.

-Vom uita cele întâmplate.

-Mulțumesc,zâmbi el ușurat.Știu că m-am purtat ca un nerod,dar...

-Continuă! îl îndemnă Helen.Dar Gary îi evită privirea,de parcă subiectul îl deranja.

-Te rog să fii atentă cu individul acela.Vrei? murmură el.Și fără să-i aștepte răspunsul se îndreptă spre ușă.Cred că e timpul să discut și cu cumnatul meu.

-Gary!îi strigă Helen.Dar el deja dispăruse.Instinctul protectiv se manifestă puternic în timpul acestiei vizite,se gândi Helen.Rămase astfel un timp,neștiind încă ce decizie să ia pentru viitor.

-Ce nebunie! mai șopti ea în holul gol.Își trecu mâinile prin păr și porni s-o caute pe Patty.Cineva trebuia să-i explice ce se întâmplă.Dar când părăsi bucătăria, gândurile ei erau tot haotice.Ar fi trebuit să sune la câteva cunoștințe și să-și pună la punct anumite afaceri,înaintea plecării.Cineva va trebui să-i preia locul și să se ocupe de Centrul de ajutor al orfanilor și femeilor neajutorate.Altcineva să răspundă de organizarea festivității anuale a cursei automobilistice.N-avea însă acea stare,peptu a se gândi cum trebuie la aceste probleme.Mai întâi trebuia să discute cu copiii ei.Toate celelalte îndatoriri mai puteau aștepta.Știind cât îi va fi de greu să le explice hotărârea ei,evitase cu bună-știință tocmai acest subiect,invocând de fiecare dată un moment prielnic.

-Sunt atât de lașă! murmură ea,în timp ce urca scările.

Când ajunsese în dormitor,se îndreptă spre șifonier și-și examina îmbrăcămintea.Din atâtea haine care se aflau acolo,oare ce anume trebuia să ia cu ea,și ce nu? De ce nu-i explicase nimeni până acum de ce anume avea nevoie într-o casă ca aceea în care locuia Tom? Și totuși,de ce îmi fac acum probleme din cauza hainelor? se întrebă ea cu voce tare.Își dădu seamă că hainele nu erau decât un pretext.Încercă din nou să-și abată gândurile de la adevăratele probleme care o preocupau: Audrey,nepotul,Gary și Tom.

În legătură cu Tom nu avea de ce să-și mai facă probleme.De el era sigură.Acum reprezenta singurul lucru stabil din viața ei.Înainte însă de a păși în noua viață,alături de el,trebuia să-și clarifice trecutul.

Intră în baie.Privi de jur împrejur,ca și când ar fi văzut încăperea pentru prima oară: zări vaza de cristal pe care Edward i-o adusese din Italia; flaconul imens de parfum din Paris...Închise ochii și se lăsă purtată în trecut.Era timpul să-l vadă așa cum a fost.Da, viața alături de Edward nu fusese perfectă, așa cum deseori se iluzionase.După câțiva ani nu mai aveau ce-și spune.Se cutremură gândindu-se

la acea înstrăinare. Refuzase însă s-o recunoască, fiindcă era conștientă de faptul că situația nu s-ar fi îmbunătățit. Dimpotrivă, nașterea copiilor o ajutase enorm și astfel putuse s-o ascundă. Ei i-au umplut timpul și asupra lor și-a revărsat întreaga afecțiune. Ani la rând ea s-a aflat acolo, ori de câte ori ei au avut nevoie de ea. Iar ei, la rândul lor, deși n-a fost deplin conștientă de lucrul acesta, au fost acolo, umplându-i ceasurile de singurătate. Și în timp, această apropiere, rană în majoritatea familiilor mondene, a devenit tot mai puternică. Acesta era motivul pentru care ezita atât, dacă să-i părăsească, sau nu, și pentru care gândurile îi erau atât de confuze. Cealaltă cauză era și mai greu de explicat. Dacă mariajul cu Edward nu fusese atât de reușit, alături de Tom, nu se vor ivi aceleași probleme? Nu-l va dezamăgi și pe el, așa cum l-a dezamăgit și pe soțul ei? În timp, nu va ajunge și el la aceeași înstrăinare? Ar fi vrut să nu-l dezamăgească. Se temea însă că nici de data aceasta lucrurile nu vor merge perfect. Își înălță bărbia și hotărâta părăsi dormitorul. Era timpul să discute cu copiii ei. Cu toate îndoielile, n-avea de gând să renunțe la Tom. Va încerca să facă față oricărei situații, cât va putea mai bine.

Tom, stătea în ușa rulotei, cu ochii ațintiți dincolo de pajiște, spre casa lui Helen, întrebându-se de ce întârzie atât de mult. Nu stabiliseră încă unde se vor îndrepta și lucrul acesta trebuia discutat. Puteau alege orice parte a țării. Voia însă ca acest lucru să-l decidă ea. De acum încolo, orice lucru îl vor hotărî împreună. Formau doar o echipă, și încă una perfectă.

Va fi el în stare să-i demonstreze cât de mult însemna ea pentru el? Risca enorm iubind-o atât de mult. Dar înlătură acest gând. Suspiciunile și supozițiile negative n-aveau ce căuta în dragostea lui. După mult timp se hotărî să meargă la ea. Părea prostesc, dar, în mod ciudat, fu cuprins de neliniște. Se va duce să vadă ce-o reține atât. Numai de-ar atinge-o și totul va fi în ordine.

După trei ore de-abia, Helen reuși să se întâlnească cu cei doi copii ai ei. Gary intră în casă exact cu un minut înainte ca Audrey să coboare, la fel de palidă și de obosită, precum urcase. Și în timp ce se îndreptau spre birou, Helen o privi cu îngrijorare. Începu prin a tatonat terenul. Ar fi mult mai bine ca problemele dintre Audrey și Chad să se rezolve înainte de plecarea ei. Dar, ori de câte ori încerca să abordeze acest subiect, Audrey refuza să discute.

În cele din urmă, Helen se hotărî să le comunice hotărârea ei de a pleca cu Tom. Își privi copiii pe sub gene și, mișcându-și buzele, cu resemnare, conchise că aceștia nici măcar nu bănuiau.

Adunându-și toată forța de care era în stare,zâmbind,le spuse:

-Audrey și Gary trebuie să discutăm!

-Ți-am spus,mamă,că nu doresc să mai vorbim despre Chad! îi răspunse Audrey șteapănă în scaun și cu buzele strânse de nemulțumire.

-Nu despre Chad este vorba acum,o liniști Helen.

-Ei bine,dacă despre diploma mea este vorba,atunci am să-ți explic! se grăbi Gary.

-Nici despre diploma ta!chicoti Helen.Se opri și respiră adânc.Știu că timpul meu a cam trecut,dar asta este.

-Despre ce este vorba? întrebă Gary cu ochii măriți de curiozitate.

Helen își dresе vocea.

-Îl știți pe Tom.Eu...Dar cele două perechi de ochi priveau peste umerii ei.În pragul ușii se afla Tom.Gary,tăcut,îl privi un timp.Pe fața lui slabă se putea citi toată împotrivirea și nedumerirea.Se întoarse spre Helen și o întrebă mirat și revoltat în același timp:

-Dar el ce caută aici? Tocmai voiai să ne spui ceva în legătură cu el și despre tine.Ce anume?

-Mamă,ce se întâmplă? întrebă Audrey șovăind.Helen se ridică.Și în timp ce se apropia de Tom rosti:

-Liniștiți-vă! Când ajunse lângă el,acesta îi zâmbi puțin încurcat.

-Îmi pare rău,constat că încă nu le-ai spus,îi mai șopti el.

-Nu ai de ce să te scuzi,îi răspunse Helen,luându-l de mână.

-Ce să ne spună? mai întrebă Gary.Helen se întoarse spre cei doi copii,după ce mai întâi îi zâmbi lui Tom,drept mulțumire,când acesta îi cuprinse talia.

-Încercam să vă anunț înainte de a sosi Tom,că noi doi ne vom căsători.

-Nu! strigă Gary cu asprime,ridicându-se.

-Mamă...Se auzi și vocea slabă a lui Audrey.Mamă...dar ceea ce intenționase să spună fu uitat.Rămase cu ochii ațintiți asupra lor.

-Ai înebunit? continuă Gary,apropiindu-se de ei cu pumnii strânși de mânie.Nu poți face asta!

-Nu pot să cred că ai să faci asta! adăugă Audrey,încercând cu greutate să se ridice de pe scaun.O relație oarecare e una,dar mariajul este altceva! Doar nu-i vei permite lui să locuiască în casa tatei? Și cu vocea coborâtă adăugă: Nu-i decât un grădinar.

-Mulțumesc că mi-ai amintit,dar lucrul acesta l-am aflat mai demult! îi răspunse Helen cu răceală.Observă că Tom râde și se simți mai bine.Dacă situația nu era chiar atât de gravă,dacă el a găsit acest moment să-l amuze.

-Nu urmărește altceva decât banii tăi! Îi aruncă Gary mânios. Nu-ți permit să faci asta! Cred că ar fi mai bine dacă ai pleca. Se apropie de el.

-Gary! Îi strigă Helen. Indiferent ce-a spus Audrey mai înainte, vreau să vă spun că aceasta-i casa mea și voi nu aveți dreptul să dați pe nimeni afară!

-Dar el nu-i decât grădinarul tău! repetă Audrey încet, dând din cap neajutorată.

-Mă tem că am greșit atunci când am încercat să vă învăț ce este valoros și ce nu este, Audrey. Indiferent de ceea ce gândești tu, vreau să vă informez că, dacă un grădinar este destul de bun pentru a face dragoste cu el, cred că este la fel de bun și pentru a te căsători cu el, îmi comunică Helen, cu un zâmbet glacial.

-Mamă!

-Și acest grădinar este destul de bun pentru orice altceva, continuă Helen, ca și când fiică-sa n-ar fi întrerupt-o. Își privi copiii cu tristețe, încercând să-și amintească în fiecare moment că, de fapt, erau șocați. Nu mi-am imaginat niciodată că va trebui să vă spun toate acestea, dar mi-e rușine de voi.

-Poate c-ar trebui mai bine să plec și să vă las singuri, pentru a vă lămurii, șopti Tom. Helen se întoarse spre el și, pe nerăsuflăte, continuă:

-Dacă voi fi nevoită să aleg, atunci să știi că voi merge cu tine, lăsându-i pe ei.

Oftă resemnată. Dar Tom îi zâmbi și-i uită pe ceilalți doi.

-Am încredere în tine. Vei face așa cum crezi că-i mai bine, îmi mai spuse el cu căldură. Cât timp crezi că trebuie să așteptăm? Howie se va întoarce mâine. Aș vrea să sun și să rețin un loc în parcul de lângă Hot Springs.

-Arkansas? Întrebă Helen.

-Despre ce tot vorbiți? Întrebă Audrey isteric, care se apropie de ei, aflându-se exact în spatele mamei ei. Doar n-ai de gând să pleci! Nu ne-ai spus că intenționezi să faci asta!

-Destul, Audrey! Liniștește-te.

-Înțeleg totuși că vrei să ne părăsești, șopti Audrey disperată și respirând din greu. Helen îi privi pe rând: pe Audrey, apoi pe Gary, și din nou, privi spre Tom. Ștuse cât de greu îi va fi să le spună acest lucru, dar nu realizase până în acest moment cât de îndurerată se va simți când se va despărți de ei. Deși Gary se străduia să nu pară decât un adult ce dezaproba totul, ochii îi erau plini de lacrimi ca ai unui copil. Iar Audrey nu-și putea ascunde simțământul că pur și simplu, mama ei o va părăsi tocmai acum, când ea avea atâta nevoie de ea. Helen își petrecuse prea mulți ani alături de ei, alinându-le suferințele și era normal să-i fie greu să se despartă de ei. Din priviri le ceru acordul, apoi cu o voce joasă și prevenitoare adăugă:

-Chiar dacă cu ani în urmă voi ați umplut ceasurile mele de singurătate,

acum,când Tom va pleca,eu voi merge cu el.Gary o privi ca trăsnit,iar Audrey leșină.Tom o prinse exact la timp.

-Așez-o pe canapea,îl rugă Helen.Gary,du-te și caută un prosop umed,îl îndemnă ea pe Gary,în timp ce-i pune o pernă sub cap.

-Ce-i cu ea? întrebă Tom când Gary ieși.

-Un fel de insuficiență respiratorie,îi răspunse Helen calmă,deși inima nu-i bătea deloc încet.N-a mai avut o astfel de criză din liceu.

-Și cine crezi că-i vinovat de cea de acum? întrebă Gary,care se întorsese și-i înmână mamei sale un prosop umed.Și doar știi că doctorul i-a recomandat să evite stress-ul.Privește-o!

-Destul,Gary! șopti Tom calm și plin de compătimire.Trebuie să fii nebun ca să nu înțelegi sensul acestor două cuvinte.Gary,se îndepărtă și rămase pironit cu ochii pe fereastră.

-Mamă,gemu Audrey revenindu-și.

-E-n ordine.Odihnește-te puțin,o îmbărbătă Helen,ridicându-se de lângă ea.Dar Audrey îi prinse mâna și neliniștită o rugă:

-Nu mă părăsi!

-Mă întorc imediat,Audrey.

Helen și Tom se îndepărtară spre hol.Când ușa se închise în urma lor,Tom o cuprinse în brațe.Ea oftă ușurată.

-Nu-ți poți închipui câtă nevoie aveam de această îmbrățișare,îi șopti ea sprijinindu-și fața de umărul lui.

-De data asta nu m-am gândit la tine,mărturisi el,zâmbindu-i cu tristețe.Știam doar câtă nevoie aveam eu să te ating.Își ridică bărbia și o privi în ochi.Sunt mândru de tine.Ai fost atât de tare,pe când eu,acolo,alături de ei,nu știu de câte ori n-a trebuit să-mi mușc limba pentru a-mi ține firea.

-Ți-am mai spus doar că sunt puternică,îi spuse Helen zâmbind.Dar când se ridică pe vârfuri și-i atinse fața,zâmbetul îi dispăru.Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.Cel mai mult mă necăjește însă faptul că încă nu putem pleca,așa cum am dorit.Tom îngheță și se îndreptă spre ea.

-Ce vrei să spui?Brațele ei căzură de-a lungul trupului și rămase astfel privindu-l confuză.

-Doar înțelegi și tu că nu pot pleca acum,când Audrey este în starea aceasta.

-Dar ai spus că astfel de crize a mai avut și înainte.E chiar atât de grav? mai întrebă el încordat.

-Nu această criză este problema,recunosc Helen rănită și cu privirea

înnourată,ci faptul că este însărcinată.Tensiunea nervoasă poate fi un pericol în situația în care se află.Încercă să se apropie de el,dar Tom se îndepărtă, evitându-i privirea.

-Tom!îi strigă Helen neliniștită.Știu că acești copii ai mei sunt puțin cam răsfățați,dar nu sunt răi.Mă iubesc.Trebuie doar să le acord ceva timp pentru a se obișnui.Vor accepta apoi și căsătoria noastră fără rezerve.După aceea voi putea pleca liniștită.

-Ai spus că nu va dura mult,o întrerupse Tom,întorcându-se spre ea și respirând greu.Gândind logic,chiar și eu aș putea spune: Ce înseamnă câteva săptămâni de așteptare? Dar aici -și-și atinse pieptul cu pumnul strâns -aici simt că sunt dat la o parte.Am sentimentul că ai făcut deja o alegere,și nu eu am fost cel ales.Își trecu apoi degetele prin păr.În jurul gurii apărură riduri de amărăciune.Sunt sigur doar de un lucru: dacă vom aștepta momentul prielnic,fir-ar să fie,să știi că niciodată nu vom fi împreună.Dacă tu le permiți copiilor tăi să hotărască ei ce trebuie să faci tu,noi doi nu vom ajunge la nici un sfârșit.Și n-am să uit niciodată faptul că nu m-ai ales pe mine.

-Cred că nu ești destul de înțelegător! îi spuse ea cu fermitate,neputându-și crede urechilor că ceea ce tocmai auzise era adevărat.Nu-ți dai seama ce înseamnă să fii mamă.Și indicând printr-o fluturare a mâinii camera din care ieșiseră,adăugă: nu știu dacă hotărârea mea este bună sau rea,dar vreau să-ți amintesc că ei încă depind de mine.Și acest lucru nu se întâmplă din vina lor,ci din a mea.Și numai eu pot să îndrept această situație.Îl privi cu ochi rugători,apelând astfel la înțelegerea lui.Tu,chiar nu poți să înțelegi?

Tom nu-i răspunse imediat.Dar când o făcu,cuvintele sunară tăios.

-De cât timp ai nevoie?Helen încercă din răspuțeri să-și păstreze calmul.Nimeni până acum nu-i vorbise însă astfel.

-Atât cât va fi nevoie,îi răspunse mânioasă.

-Nu cred că pot aștepta atât.Nu pot s-o fac.Îi întoarse spatele și începu să se îndepărteze cu pași nervoși.Se întoarse brusc și zâmbindu-i cu cruzime o întrebă: Ia,spune-mi! Nu-i așa că Audrey și Gary nu sunt decât o scuză? Trebuia să-mi închipui.Nu te încântă cu adevărat gândul de a pleca cu mine.Probabil că dacă n-ar fi fost copiii tăi,ai fi invocat un alt pretext,îi aruncă el, scuturându-și,umerii,de parcă toată durerea s-ar fi strâns acolo.Încă de la început m-ai dat de-o parte.Se îndreptă spre ușă și cu mâna pe clanță mai adăugă: Am știut întotdeauna că nu mă iubești destul ca să poți renunța la trecutul tău.N-am vrut însă să țin cont de acest gând.Acum însă cred că ai de ales! Să știi că nu doresc să te târăsc după mine,încheie el,deschizând ușa.

Dispăru înainte ca Helen să se poată apăra și să-i spună că s-a înșelat și a judecat-o greșit.

CAPITOLUL 10

O săptămână mai târziu, în sufragerie, Helen răsfoia revista din poală, dar fără să vadă sau să înțeleagă ceva. Așa cum stătea acolo, ar fi putut fi socotită drept una din piesele ce alcătuiau mobila din cameră. Nu se simțea nici urmă de vitalitate în mișcările ei. Se schimbaseră enorm: era palidă, iar sub ochi avea cearcăne. Toată nefericirea i se oglindea pe față. De partea cealaltă a încăperii, Gary își balansa piciorul sprijinit de brațul unui fotoliu. Își amânase vizita în Florida. Helen îl tot surprinsese spionând-o, dar nu reușise să înțeleagă ce se petrece în mintea lui.

Nici nu l-a întrebat. Audrey se odihnea pe canapea. Nu luase legătura cu Chad, dar nici el n-o căutase. Părea să se simtă mult mai bine și, în ciuda problemelor mariajului ei, sub îngrijirea atentă a lui Patty, parcă înflorise.

Când Helen își roti privirea indiferentă prin cameră, Audrey își făcu de lucru cu oja roz, ce-i împodobește unghiile lungi și frumoase. Gary își schimbă poziția. 7

Amândoi se simțeau cumplit de stânjeniți. Dar Helen, cu o detașare ciudată, își mută privirea de la ei spre fereastră!

-Nu mai suport! Helen se uită spre mijlocul încăperii și-și privi fiica, ai cărei ochi străluceau de lacrimi, cu o curiozitate blândă.

-Nu mai suport să te văd atât de nefericită! repetă Audrey, măsurând camera. Lovi cu piciorul un coș de ornament ce se afla pe podea. Nu-i de mirare că Chad n-a vrut să mai doarmă acasă. Cine ar putea iubi o egoistă ca mine?

Helen izbucni în râs. Ca întotdeauna, fiica ei dramatiza.

-Nu fi atât de dură cu tine însăși, o domoli Helen. E firesc să fii astfel. Sarcina îți dă dreptul să fii egoistă.

-Ce bine-ar fii, dacă și eu aș avea o scuză la fel de bună! rosti Gary cu amărăciune, ridicându-se brusc și îndreptându-se spre fereastră. Dar eu nu am nici o scuză. Se întoarse după un timp și-și privi mama ciudat. Chiar nu știu cum să-ți explic și lucrul acesta... Aș fi vrut să nu fiu nevoit să ți-o spun, dar de o săptămână încoace, simt că înnebunesc, mai adăugă el strâmbându-se de neplăcere. Ar trebui să-i pun punct acum. Oricum, mai devreme sau mai târziu, tot vei afla.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Gary! exclamă Audrey exasperată, uitându-și propria vină. Se ghemui pe canapea. Hai, spune odată, îl îndemnă ea. Arăți exact ca unul ce se simte vinovat de crimă și a ascuns corpul la subsol!

-Mi s-a oferit o slujbă la colegiu cu o jumătate de normă.

După ce voi obține diploma, voi avea un post și mai bun, cu normă întreagă.

-Dar este minunat, Gary, rosti Helen încet. De ce nu ne-ai spus până acum?

-Pentru că slujba este în Minnesota. Va trebui să mă transfer și...nu voi veni prea des pe acasă.

-Păduche ce ești! sări Audrey de pe canapea. Ești mult mai rău decât mine. Ai vrut ca mama să rămână acasă, deși știai foarte bine că tu nu vei fi aici. Ești lipsit de orice sensibilitate.

-Nici tu nu te-ai purtat mai bine, o apostrofă el, rânjind la ea și privind-o cu răutate. Te rog să-ți amintești că sunt fratele tău. Acela care știe foarte bine ce urmări a avut destinul tău. Audrey își privi nervoasă mama. Dar fiindcă în ochii ei nu citi nici urmă de mânie, se trânti pe canapea și începu să plângă.

-Ai dreptate, se smiorcăi ea. Dar n-am intenționat să fac asta. Pur și simplu așa s-a întâmplat, adăugă ea necăjită. Își ridică capul și-i aruncă fratelui ei o privire mânioasă. Dar greșeala mea nu este tot atât de gravă ca a ta. Eu chiar am nevoie de mama.

-Da? Dar soțul tău? De ce nu are și el grijă de tine?

-Știu foarte bine de ce, îi răspunse Audrey cu vocea tremurândă. Refuz să trăiesc alături de un om care se culcă cu o altă femeie.

-Greșești! îi spuse Gary autoritar.

-De ce crezi asta? în întrebă Audrey privindu-l cu suspiciune.

-Am vorbit cu Chad. Mi-a spus că totul nu-i decât imaginația ta. Nu există o altă femeie. Dar tu nu i-ai dat nici măcar șansa să-ți explice. Și nu are de gând să te roage să te întorci, fiindcă te porți ca o puștoaică răsfățată. Audrey se ridică cu greutate și se așeză lângă el.

-Gary, vrei să spui că într-adevăr nu-i vorba de nici o femeie?

Fratele ei râse disprețuitor.

-Ți-ar fi explicat el însuși acest lucru, dacă nu l-ai fi acuzat, fără ca măcar să încerci să afli adevărul.

-Va trebui să-mi împachetez lucrurile, murmură ea, încrucișându-și mâinile neliniștite. Mă voi întoarce acasă. Mă conduci?

-Da, îi răspunse Gary, în timp ce se îndrepta spre ușă. Bănuiesc însă că nu mă vei face să te aștept toată ziua. Peste o oră mă întâlnesc cu niște prieteni.

-Promit să mă grăbesc, îi răspunse ea cu ochii strălucind de emoție. Mama mă va ajuta să...Și în acest moment amândoi se opriră și se întoarseră spre Helen care nu se mișcase în tot timpul acestei conversații.

-Oh, mamă! i se adresă Audrey cu dragoste. Tu ce ai de gând să faci? Și

mușcându-și buzele, Audrey o întrebă: Mai poți să-i spui lui Tom că te-ai

răzgândit?

-Nu știu unde este.Și Helen își lăsă capul pe spate obosită.Spunea că următoarea oprire va fi Hot Spring.Și zâmbi cu melancolie amintindu-și cum îi explicase el că împreună vor încerca să cunoască lumea.Am sunat la toate parcurile din zonă, dar el nu se află în nici unul dintre ele.Și fiindcă pe fețele lor desluși surpriza, adăugă: doar nu v-ați închipuit că am să aștept permisiunea voastră? După o jumătate de oră de la plecarea lui,mi-am dat seama că am greșit.Era totuși prea târziu.Rulota dispăruse.

-Știu unde este,roști Gary încet.Capul lui Helen se întoarse brusc.Se apropie de Gary.

-Ce tot spui,Gary?

-Se află tot în parc.

-De unde știi? întrebă ea cu insistență,și cu mâinile tremurânde.

-Nu mă simt mândru de ceea ce am făcut,îi răspunse acesta cu obrajii împurpurați.M-am gândit însă că este spre binele tău.

-Gary!

-Am plătit pe cineva ca să-l urmărească,recunosc Gary,ținându-și mâinile în buzunare și având aerul unui copil ce tocmai fusese prins asupra unei fapte interzise.Rafe Hampson avea nevoie de niște bani.Așa că el este acela care totică târcoale parcului,pe pentru mine,punându-i întrebări și neslăbindu-l din ochi pe Tom.De la el știu' că Tom l-a anunțat pe paznic că va mai rămâne acolo o săptămână.

-Rafe Hampson! Dar Gary,este cel mai josnic om din oraș! roști Audrey,rotindu-și ochii în cap.Dacă la început Gary se simțise stânjenit,acum se supără.

-N-am avut de unde să-mi selecționez spionul.Ce-ai fi vrut,să dau un anunț la mica publicitate?

-Dar tocmai pe Rafe Hampson? repetă Audrey.

-Trebuia să fac ceva,nu? îi replică Gary,dând din umeri.Mi-a fost teamă că se va întoarce și voiam să aflu acest lucru înaintea mamei.

Helen zâmbi,de exasperare dar și cu afecțiune,apoi roști:

-Știi tot atât de bine,precum știu și eu că,ceea ce ai făcut n-a fost bine,dar,într-un fel,nu sunt supărată pentru că ai procedat astfel.Nu,bineînțeles,dacă acest lucru înseamnă că mai am șansa de a-l întâlni pe Tom.Se încruntă.Dacă a spus atunci că nu va sta decât o săptămână,asta înseamnă că va pleca tocmai astăzi.Și Helen își trecu mâinile prin păr,încercând să afle ce ar trebui să facă ea acum.Dar mintea îi rămânea blocată asupra unui singur gând: Tom o așteptase.

-Pleci acum? o întrebă Audrey,strângându-i mâna cu afecțiune și zâmbindu-i.

-Nu.Mă voi gândi cum să îndrept neînțelegerea dintre mine și Tom.A fost prea adânc rănit.Trebuie să-l conving că sunt sută la sută alături de el.Trebuie să găsesc o soluție.Și ochii îi străluciră.Trebuie.

Târziu,după multe căutări,Helen se întreba dacă soluția pe care o alesese ea, pentru a-l convinge pe Tom,era cea mai bună.Tresări când își zări chipul în oglinda din dormitor.Zâmbi apoi.Nu-i stătea rău.Cine știe,poate că alături de el,într-o zi,ea chiar va trebui să se îmbrace astfel.

Începu să-și împacheteze diferite lucruri de îmbrăcăminte,cu care nu era prea obișnuia,într-un geamantan vechi a lui Patty,pe care aceasta avea de gând să-l abandoneze în scopuri caritabile.

După ce hainele fură împachetate cu grijă,Helen se îndreptă spre șifonier.

Înălțându-se pe călcâie,trase din sertarul de sus o cutie rotundă pe care o așeză apoi lângă geamantan.Acum totul era pregătit.

Se lăsă încet pe pat,frământându-și fruntea pentru a se liniști.Cu toate pregătirile ei,planul putea să nu-i reușească.Trebuia însă,să încerce.

Își petrecuse toată dimineața punând la punct detaliile,prin instrucțiunile date de Gary,omul plătit pentru a-l spiona pe Tom,va ține tot timpul legătura cu ea, pentru ca să știe când să-și pună planul în acțiune.

Se mai privi o dată în oglindă:Noua ei înfățișare o uimi.Dacă nu va merge,ea,pur și simplu,va muri de ciudă,se gândi ea zâmbind.Treptat,zâmbetul pieri.Deschise ochii și se rugă tăcută.Trebuie să reușească.Trebuie.

Tom privea la pini ce în ultima săptămână îi fuseseră singura companie.Multe trebuie să fi auzit ei în această perioadă,se gândi el zâmbind.

Se aplecă încet și luă de jos tigaia de metal în care hrănise păsările.Era cel din urmă obiect pe care îl mai avea de împachetat.În rest,totul era pregătit de plecare.Totul,în afară de inima lui,își spuse el cu tristețe.Mai aruncă o privire locului.Se încruntă.Avea sentimentul că uitase ceva.Cerceta din nou totul.Nu lipsea totuși nimic.Respiră adânc.Trebuia să se hotărască odată să plece.Doar nu-l mai reținea nimic.Conduse atent pe aleea îngustă și șerpuitoare,privind când în dreapta,când în stânga.Ar fi vrut să nu-i scape nimic,fiecare copac,fiecare tufiș.Nu dorea ca tocmai acest loc să i se șteargă din memorie.

Când trecu de intrarea principală a parcului,observă cum un individ se sprijinea de automobilul parcat în spatele complexului.

Ciudat,se gândi Tom.Omul îi era cunoscut.Îl mai văzuse de câteva ori săptămâna aceasta.Stătuse mai tot timpul în preajma complexului.Și de fiecare dată l-a

frapat alura vinovată a omului. Probabil că are de gând să-și înșele nevasta, murmură Tom, dând din umeri cu nepăsare. Dar dacă aceasta era problema lui, atunci își alesese un loc destul de ciudat pentru a se întâlni cu o altă femeie. Respectă sensul indicat de semnele de circulație și opri în fața pompei de benzină. Așteptând să i se umple rezervorul, se sprijini de rulotă și examina din nou împrejurimile. Toată ziua nu făcuse altceva decât acest lucru. Știa cât de mult se va gândi în viitor la acest loc. Ar fi vrut să nu-i scape nici un amănunt. Curând desluși zgomotul unor pași pe prundiș și privi în direcția unde se auzise acel zgomot. Individul pe care-l zărise mai devreme se sprijinea nepăsător de pompă.

-Trebuie să înghită multă benzină, i se adresă acesta, ocolindu-i privirea, dar măsurând rulota, împrejurimile și din nou rulota.

-Da, murmură Tom, care n-avea chef de pălăvrăgeală, mai ales cu un individ enervant, cum părea să fie acesta.

-Te pregătești de drum lung, continuă străinul.

-Da! Da, repetă Tom, subliniindu-și afirmația printr-un gest semnificativ și scurt al capului.

-Călătorești mult? De obicei Tom avea răbdare și se purta frumos. Dar curiozitate, în încest moment, îl irita. Îi răspunse tăios:

-Da. Chiar și cel mai fără de minte om ar fi simțit asprimea glasului. Dar Rafe Hampson, ca și când n-ar fi înțeles, privi cerul și, după ce își drese glasul, continuă:

-Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Tom mormăi că-l înțelege și privi spre pompă, dorind din tot sufletul ca rezervorul să se umple mai repede, pentru a putea pleca. Din fericire, chiar în acel moment, pompa se opri. Și înainte ca individul să mai spună ceva, Tom puse la loc capul de alimentare al pompei. Îl salută scurt și se întoarse. Plătii femeii mai în vârstă ce supraveghea alimentarea cu benzină și se îndreptă spre rulotă. Individul ciudat și enervant pieri din vedere. Dar, pe când părăsea stația de benzină, prin oglinda din față, Tom îl zări cum stă în mijlocul străzii, uitându-se după el și cum, imediat se întoarse și se îndreptă spre cabina telefonică. Îl uită însă după numai două minute. Pentru ultima oară avea să mai vadă Langstonul spre care se îndrepta acum.

Helen își îndreptă capul într-o ținută mândră. Respira însă cu multă greutate știind că lumea se holba la ea. Se așteptase să creeze acea învălmășeală. De fapt, această îmbulzeală făcea parte din plan. Așa că își propusese să nu-și piardă firea și să ignore curiozitatea semenilor ei. Se impunea: atât pentru ea, cât și pentru Tom. Zâmbi. Va încerca, desigur să fie tare, se gândi ea. Spera însă ca Tom să apară

curând. După cele anunțate de Rafe Hampson, Tom părăsise locul acum cincisprezece minute. Și indiferent de locul unde dorea să ajungă, tot trebuia să treacă prin Langston. Când se apropie de Langston, Tom încetini. Știa că nu-i cinstit din partea lui, dar pe măsură ce se apropia, orașul îl irita. Câștigase, iar el pierduse. Sperase să nu mai fie nevoit să treacă prin el, dar era singura ieșire. Nu mai fusese prin Langston de o săptămână. Cea mai lungă din viața lui, reflectă el. Ar fi trebuit ca Helen în acest timp, suficient din punctul lui de vedere, să se fi decis, dacă să-l urmeze sau nu.

Faptul că ea nu-i putea părăsi pe toți ceilalți acum, când se iubeau atât de mult, ce putea el să mai sere mai târziu? Deodată, circulația de pe artera principală se bloca. Se încruntă. Tocmai acum, când se grăbea, traficul se împotmolise. Era poate ultima ocazie a acestui oraș de a-i juca un rengaș: turna sare pe rana lui. Mai înainta puțin. Văzu lume adunată pe trotuarul din față, dar gândurile îi erau la Helen și la propria lui nefericire, așa că nici măcar nu se întrebă ce se întâmplă acolo. Își dorise atât de mult să cunoască viața, reflectă el, răsând scurt și aspru. Ei bine, o descoperise: era schimbătoare. Acum o săptămână fusese mai fericit ca niciodată și nu-și imaginase că drumul de la cer la iad este atât de scurt.

Desluși răsete înăbușite, dar nu le dădu nici o atenție. Neliniștea pusese stăpânire pe el. În-cepuse să-l obsedeze tot felul de amănunte.

Prin fața ochilor trecu imaginea lui Helen din ziua petrecerii. O revăzu studiindu-l după prima noapte de dragoste. Își aminti felul ei de a zâmbi, de parcă ea însăși ar fi fost surprinsă că râde. Păstra în amintire chiar și cele două ipostaze fantastice: Helen scaldată în lumina argintie a lunii, dar și de razele calde și aurii ale soarelui.

De ce? se întrebă el, trecându-și pumnul încleștat peste coapsă. De ce nu-l iubea atât încât să se poată schimba complet și să vadă lucrurile așa cum le vedea și înțelegea el? Tristetea îl învăluie. Închise ochii de durere. Se așteptase ca ea să renunțe la tot. Dar, totuși, cine se credea el? Oare de ce nu-și pusese întrebarea aceasta și înainte? se gândi el cu dezgust.

Tot timpul din urmă nu făcuse altceva decât să se autocompătimească și să-i poarte pică. Nici prin cap nu i-a trecut, că de fapt, îi ceruse prea mult. Ea ar fi putut să-i ceară să rămână. N-a făcut-o. Singurul lucru de care a ținut seama a fost faptul că Audrey și Gary aveau nevoie de timp pentru a se obișnui cu ideea căsătoriei lor. Respiră profund. Era timpul să pună capăt resentimentelor față de copiii ei. Chiar dacă erau obișnuiți ca mama lor să le acorde tot timpul și atenția, în fond, erau drăguți și buni. Era însă gelos pe ei, recunoscuse el. Dacă n-ar fi

fost vorba de Helen,ci de altcineva,el s-ar fi străduit să înțeleagă.Era cumplit de posesiv.Și cu cât mai adânc își examina sufletul și mintea,cu atât se necăjea mai tare.Se simțise grozav de mândru,încă de la început,pe pentru faptul că el reușise s-o readucă la viață pe Helen.N-a ținut cont însă și de învățătura ei: faptul că libertatea nu consta în a fugi de colo până colo,ci în a iubi,a dăru și a împărți. Se lăsase prins de propria lui impresie în ceea ce privește viața,și nici o clipă nu s-a gândit că viața adevărată există pretutindeni.Cu Helen alături,el ar fi putut proba acest adevăr,chiar și în lumea afacerilor,fiindcă nu locul contează,ci doar ceea ce este în interiorul lui.

Trebuia să meargă la ea.Fără ea,nimic din ceea ce va face de acum încolo nu va avea valoare.Va trebui să țină cont și de dorințele ei.Dacă ea va dori să rămână în Langston,atunci vor rămâne aici împreună.Va face orice și va fi orice,numai pentru a o păstra lângă el.Își scoase capul pe fereastră pentru a vedea ce se mai întâmplă cu traficul.Dar nu se putea zări nimic.

Probabil că circulația s-a blocat din cauza vreunui bețiv,lucru puțin obișnuit în Langson,se gândi el exasperat,de vreme ce lumea s-a oprit în loc.

Deschise ușa și pași afară.Trebuia să meargă să vadă cu ochii lui.Și dacă deblocarea va mai dura,atunci se va duce pe jos până la Helen.Trebuia s-o vadă chiar acum.Se îndreptă spre mulțimea adunată pe trotuar,încercând să afle cauza blocării circulației,dar și gândindu-se la ceea ce va simți când Helen va fi din nou în brațele lui.Pe măsură ce se tot apropia de mulțime,înțelese că nu se întâmplase nimic grav.Se încruntă.Nu era nici un accident,dar nici vreo încăierare.Când se apropie,lumea amuți.Dar i se păru că oamenii îl priveau ciudat.Se întrebă dacă nu era cumva vorba de vreo demonstrație,întrucât,undeva zări o pancartă.Se apropie și mai mult și constată că oamenii,tot tăcuți,se despart în două rânduri,lăsându-i drum liber.Când ajunse în mijloc,pașii își încetiniră ritmul,închise ochii.Inima îi bătea cu putere.

Helen însăși se afla în mijlocul trotuarului,așezată pe un geamantan.Gura i se uscă,când îi zări îmbrăcămintea: blugii strânși pe picioarele lungi și tricoul sport evidențindu-i bustul.Părul lăsat liber îi acoperea umerii.Primul moment fu de totală uluială.Apoi izbucni în râs,ce exprima atât iubirea,cât și bucuria revederii. Pe pancarta așezată stângaci pe umeri,în litere de culoare roz se putea citi: EXTAZ SAU AREST.Recunoscându-i râsul,Helen se roti pe geamantan,apoi, încet,ezitând,se ridică.Nervii îi erau la limită.Nu mai era în stare decât să privească.Privind-o cu atenție,Tom înțelese cât de stânjenită era totuși în această postură.O făcuse însă pentru el și pentru că îl iubea.Îl privi adânc în ochii albaștrii.

Și acolo, în afară de stânjeneală, descoperi îngrijorarea și teama de a nu fi rănită. Se apropie. Și fără să-și ia ochii de la ea, înmână pancarta unui individ mărunț ce-i privea confuz.

-E timpul să mergem, îi spuse el blând. Ochii ei străluciră de lacrimi. Tom se aplecă și luă geamantanul. Se întoarse apoi și-i cuprinse talia protector.

-Așteaptă! îi spuse ea deodată, desprinzându-se de el, și aplecându-se pentru a lua de jos o cutie rotundă. Este, desigur, cam pretențioasă pentru viața în rulotă, adăugă ea, strângând la piept cutia. Dar de pălăria asta sunt legată sufletește. Tom zâmbi amintindu-și de frumoasa pălărie albastră. În acea zi se îndrăgostise de ochii ei. O cuprinse și împreună se îndreptară spre rulotă. Pășeau spre începutul vieții lor.

CAPITOLUL 11

Helen ieși ținând într-o mână vasul cu salată, iar în cealaltă pe cel cu sos.

Deschise cu șoldul grătarul ușii, apoi îl lăsă să se trântescă în urma ei. Privi spre râu, apoi spre membrii familiei ei. Tom lăsase fripturile pe grătar și se învârtea în jurul nepoatei sale, ce tot țipa, Amanda, în vârstă de doi ani, mândria lui Chad și Audrey, ce o priveu râzând. Gary și noua lui prietenă stăteau de vorbă sub un nuc. Helen zâmbi. Era mulțumită că, în sfârșit, Gary găsisse în Kren o prietenă potrivită. Și în timp ce așeza mâncarea pe masă, gândurile îi zburară spre trecut. Își aminti de toate acele îndoieli și neînțelegeri ce-i marcaseră primele zile ale relației cu Tom. La început, toate aceste probleme păruseră destul de serioase. Le rezolvaseră însă în timpul lunii de miere. Necazurile dispăruseră așa cum se destramă visele în zori. Petrecuseră două luni tot pe drum, oprindu-se acolo unde-i îndemna inima și fantezia. Atunci au avut parte și de extaz în doze regulate. S-au întors în Langston la nașterea lui Amanda, de care Tom s-a atașat încă de la început.

Apoi, la insistența lui, au cumpărat cabana de pe râu, loc unde poposeau ori de câte ori doreau. Intenționase să vândă casa dăruită de Edward, dar Tom a convins-o că trebuie păstrată pentru Audrey și Gary.

Închise ochii când buzele calde ale soțului ei îi atinseră ceafa și când brațele lui vânjoase îi cuprinseră talia.

-De-asta m-am însurat eu cu tine? o întrebă Tom, nedeslipindu-și gura de pe grumazul ei. Ca să visezi în picioare, ziua în amiaza mare? De ce nu ai grijă de carne?

-Cred că ăsta-i departamentul tău, îi răspunse ea, cuibărindu-se în brațele lui.

Inhala cu nesaț aerul primăvărat. Îmi place aici, murmură ea. Ești sigur că nu-ți mai poți lua câteva săptămâni libere?

-Chiar vrei să rămânem? Aș găsi ceva de lucru aici,fi răspunse el cu seriozitate.
Helen aprobă din cap,râzând fericită.Fericită fiindcă Tom era al ei și fiindcă alături de el simțea că trăiește cu adevărat.

După câteva minute,urmărindu-l cum întorcea cotletul ce se arsese puțin pe-o parte,se gândi cât de ciudată era viața.Când s-au cunoscut, Tom încerca să se țină cât mai departe de lumea agitată a afacerilor.Atunci și ea simțea că multele obligații sociale ce le desfășura în Langston,fi chinuiau sufletul.Acum doi ani,locuind în New York,amândoi aveau activități similare celor de care fugiseră.Totuși se bucuraseră imens.Se întorseseră apoi în orașul lui Tom, pentru ca acesta să se convingă că ceea ce descoperise ei în călătoriile lui,era purul adevăr.Trebuia să-și demonstreze sieși că putea să se păstreze întreg și sănătos, chiar în această lume.S-au reîntors apoi pentru ca Helen să-și reia vechile activități sociale.Confruntarea cu cât mai multe persoane și cerințe diferite constituia un test pentru ea: verificarea posibilităților ei de bun organizator.În toate situațiile,ambii s-au descurcat foarte bine.Satisfacția și succesul profesional s-au adăugat la împlinirea pe care ei au descoperit-o unul în celălalt.Ultimii doi ani i-au unit parcă și mai mult.

-Helen! o strigă Tom.Vino să vezi ce face Amanda.

-Da,mamă.Vino să vezi.Helen își ridică privirea spre cerul albastru și șopti așa cum obișnuia s-o facă cel puțin o dată pe zi:

-Mulțumesc.

Se alătură apoi celorlalți.

SFARSIT